

Borger = Dennen

for

1884.

Udgivet af

Det forenede Understøttelses = Selskab.

Sevoghalvfemstudsstyvende Aargang.

Kjøbenhavn.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10.

1884.

05.6
B066

1884
Aug. 96

17580

Indhold.

Selskabets Skriftkomitee bestaaer af: Pastor
L. H. Schmidt, Formand, Revisor Halvorsen
og Assistent i Dverformynderiet S. Lange.

I. Meddelelser fra Skriftkomiteen:

Ruderkonge (Fortsættelse fra forrige Aargang) Nr. 1—4.

En ærlig Mand, Nr. 4—22.

Donna Sol, „ 22—31.

De tre Søstre, „ 31—34.

Sølvingen, „ 34—44.

Paquita „ 44—47.

Spøgelsset paa Tappington, Nr. 47—52.

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen:

Indbydelse til Repræsentantsforsamlingen den 20de Marts
Nr. 10—11.

Bekjendtgjørelse om Generalforsamlingen af 20de Marts Nr. 20.

Bekjendtgjørelse angaaende Ansøgninger om Laan, Gratificationer
og Pensioner, Nr. 37, 38 og 39.

Indbydelse til Repræsentantforsamling den 23de December 1884,
Nr. 50—51.

Extract af 4de Kvartals Regustab for 1883 Nr. 10.

Do. af 1ste do. do. „ 1884 Nr. 19.

Do. af 2det do. do. „ — Nr. 40.

Do. af 3die do. do. „ — Nr. 46.

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes
i de fleste Numre af Aargangen.

Borger-Vennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N° 1.

Lordagen den 5te Januar 1884.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos S. E. Bording. Kjøbenhavn.

Ruderkouge.

En Novelle

af

E. Scribe.

(Fortsat).

Jeg bukkede endnu engang. Jeg var nu aldeles bestemt Familiens Bordfælle, Kjøkkammerat og Ven. Paa Kejser gaaer det hurtigt med Venfæbabet, i Særlæshæd ved Badene; jeg benyttede mine nye Rettighæder til at tale om Cæcilie og gav Fru de Orthes at forstaa, at dette Vægtfækab, hvor fordeelagtigt det end forøvrigt var, dog gjorde mig bekymret med Hensyn til hendes Datters fremtidige Lykke.

„De kjender ikke min Datter . . . derjom De vidste, hvilken Opdragelse hun har faaet. Hun blev opdra-

get i Sacre Coeur, ligesom alle adelige Biger af mit Bekjendtskab. Hun læste alle mine Bærker . . . hun læser dem endnu hver Dag . . . de Grundfætninger, som de indeholde . . ."

„Ere fortræffelige, naadige Frue; men Deres Datter er dog ung endnu og naar hendes Hjerte taler . . ."

„Det vil ikke tale; i vor Familie taler Hjertet aldrig.“

„Om den Tid der er gaaet,“ svarede jeg, jeende paa Damen, „troer jeg det, men ikke om Fremtiden.“

„Herre,“ svarede hun og maalte mig fra Top til Taa, „i hvilken Stilling man end befinder sig, svigter man aldrig sine Pligter, naar man har Religion og Grundfætninger. Ved Religion og Grundfætninger gives der aldrig ulige Egteskaber, aldrig Farer, det indseer De nok.“

„Jeg er ganske af Deres Mening.“

Vi vare nu komne til Hotellet.

Generalen var ikke i godt Humeur og hans Fortrædelighed tiltog, da han foresandt Breve og Embedsjager, som han skulde besvare og expedere.

„Derjom blot Henrik var der,“ jagde han til sin Kone, „jaa vilde han befri mig for disse Sorger, men Du vilde ikke tage ham med.“

„Vi vare jo allerede tre i Bognen, og min Kammerpige maatte jeg dog have med.“

„Det er Fruentimmergrunde, og derfor berøver

Du mig en Neveu, som jeg elsker, og en Medhjælper, som jeg ikke kan være foruden."

"Du glemmer, at min Moder og jeg ere her, for at pleje Dig, og at Henrik de Castelnau, Din Neveu, maatte blive i Paris for at varetage Dine Interesser."

"Siig inarere for Dine Luners Skyld, fordi den stakkels Henrik ikke behager Dig, fordi Du ikke kan lide ham."

"Seg?"

"Man sees det tydeligt; det er næppe at Du engang kaster et Blik paa ham eller taler med ham. Han maa i Sandhed være i Besiddelse af meget Mod, efter som han, trods den Modtagelse, han bestandig finder hos Dig, dog alligevel kommer til mig."

"Du besylder mig med Urette; min Egtesjælles Neveu vil bestandig kunne gjøre Fordring paa min Agtelse."

"Seg vilde heller ikke raade nogen til at negte ham den. Der som en af Eder har Grund til at være misfornøjet, da er det sikkert ham, min eneste Arving, der ved mit Giftermaal mistede sin hele Formue."

"Det haaber jeg ikke," sagde Cæcilie.

"En Deel idetmindste . . . Langt fra at sige noget ondt om sin Tante, rojer han hende bestandig. Han gjør alt for at behage Dig, vilde løbe gjennem hele Paris, for at opfylde et af Dine Ønsker, og

rider sine Heste ihjel, for at hente Dig en Billet til Operaen eller til et Bal."

„Det er rigtignok sandt, Cæcilie, Du burde vise Dig bedre mod Henrik, selv om det kun var for Din Mand's Skyld," bemærkede Vicomtesjen.

„Jeg gjør hvad jeg skal, Moder," svarede Cæcilie i en kold og afgjørende Tone.

„Gaa Fanden ivold!" udbrød Generalen forbitret; „hvem har nogenfinde seet et saadant Hoved? Der gives Djeblik, hvor Fruen er blid som en Engel, og atter andre, i hvilke hun bliver uimodtagelig for alt. I sit syttende Aar. Det spaaer noget Godt. Jeg veed ikke, Fru Vicomtesse, hvorledes De har opdraget Cæcilie, men dette strider mod al Fornuft."

„Herre . . . hun har læst mine Bærker."

„Det vilde jeg netop sige."

„General . . . De glemmer . . ."

„De har Ret . . . jeg glemmer at der er dækket . . . Undskyld, Herre," vedblev han, idet han vendte sig til mig, „at jeg lod Dem blive Vidne til en Familjescene; jeg haaber, at De ikke vil forraade os og ikke anbringe os i et Lystspil."

Han tog min Arm, anviste mig en Plads ved Bordet ved Siden af sig, og var under hele Maaltidet meget fortrædelig, undtagen mod mig. Jeg maa imidlertid dog bemærke, at hans Udfald hovedsagelig rettedes mod hans Svigermoder.

Ved Desserten kom endnu et Brev og Generalen

raabte, idet han slog i Bordet, som om han vilde ødelægge alt:

„Naa, det mangler endnu . . . Henrik er faaret.“

Cæcilie blegnede og hendes Læber begyndte at skjælve.

„Ja, jaaret . . . han har faaet et Stik, den Ubehændige. Men berolige Dem,“ jagde han til sin Svigermøder, der rolig drak sin Kaffe . . . „han er udenfor al Fare; det gaaer bedre. Hans Læge raader ham til at bruge Badet i Bareses og i Morgen vil han være her.“

„I Morgen?“ raabte Vicomtesse'n glad.

„I Morgen?“ spurgte Cæcilie koldt og hendes Ansigt havde atter antaget den sædvanlige Rolighed.

Jeg ventede utaalmodigt den følgende Dag.

En Postvogn er bestandig en Begivenhed i alle smaa Stæder, men i endnu højere Grad i Mont d'Or, hvor Beboerne aldeles ikke have nogen anden Fornøjelse, end at see de Rejsende komme og tage bort. Derfor kom alle Hoveder til Vinduerne, da man Kloffen ti om Formiddagen hørte Larmen af en Vogn.

Hr. de Castelnau traadte ind i Værelset, omfavnede hjærligt sin Onkel og bukkede ærbødigt for de tvende Damer.

Han var omtrent fem og tyve Aar gammel, høj, velproportioneret, kort jagt, en meget smuk ung Mand og, hvad der vil sige endnu mere, han syntes ikke at vide det, thi han beskæftigede sig kun med andre,

aldrig med sig selv. Hans aabne Ansigt viste Spor af Smertes. Udmattelsen af Rejsen, eller maaske andre Aarsager, havde forværret hans Saar.

Jeg iagttog Cæcilie, men kunde ikke opdage den ringeste Bevægelse i hendes Ansigt. Hun modtog Henrik med venlig Hosflighed og erkyndigede sig med elskværdig Deeltagelse om hans Befindende . . . men jeg havde ventet ganske andet.

Henrik derimod var ojenstyulig bevæget; han kunde neppe tale og jeg syntes at vise ham en Tjeneste, da jeg talte med ham om Vejen og om Vejret, der var skrækkeligt. Denne kjedsommelige Samtale bragte ham virkelig igjen noget til sig selv, og han aandede friere. Der gives Djeblit, i hvilke ogsaa de Ligegyldige og Kjedsommelige ere godt til noget.

Paa denne Dag besøgte vi Vandfaldene ved Courenil og ved La Vencère. Henrik nærmede sig flere Gange Cæcilie, men hun gav bestandig enten sin Mand eller sin Moder Armen, og naar hun talte med Nogen, henvendte hun sig til mig.

Om Aftenen tilhørte han Generalen, læste Aviserne for ham, besjergede hans Depejcher og hørte med en Opmærksomhed, der var en bedre Skjæbne værd, to lange Afhandlinger af Vicomtesjen. Kun undertiden og hemmeligt vendte, ligesom mod hans Willie, hans store sorte Dje sig efter Cæcilie, der arbejdede uden at see paa ham og ikke brød sig mere om ham end om nogen anden.

Jeg havde ganske vist taget fejl, mine Formodninger vare ugrundede. Den gode unge Mand kunde nok elske Cæcilie, men hun tænkte sikkert ikke paa ham.

Den næste Dag sad Cæcilie, medens hendes Moder skrev, ved Pianoet og det Stykke, hun spillede, var saa livligt og muntert, at alle mine mistænkelige Tanker bleve aldeles tilintetgjorte. Det er ikke muligt, tænkte jeg, at man kan nære Kjærlighed i sit Hjerte og spille saadanne Variationer, især naar man spiller dem saa godt.

I dette Øjeblik traadte en ung Læge ind, som jeg kjendte; han kom fra Paris med en fornem Herre, som han havde under Behandling og ledsagede til Badet Mont d'Or. De Militaire tale om deres Felttog, Skribenterne om deres Værker og Lægerne om deres Syge, det er ganske i sin Orden. Og saa min unge Doctor fortalte, med Fare for at kjede Damerne, de mærkværdige Helbredelser, som han havde udført, og krydrede alt med mere eller mindre picante Anekdoter, paa hvilke jeg kun hørte, fordi jeg, som allerede bemærket, paa Embedsvegne overalt maa høre og lytte.

Blandt andet fortalte han, at han for kort siden var bleven kaldt til en ung Mand, der havde faaet et Stik; Saaret havde rigtignok været farligt, men var forekommet ham meget forunderligt, thi det var ikke gaaet lige eller fra nedentil opad, men omvendt. Da nu den Syge var meget høj, maatte Modstan-

deren, der havde stuet ham i Brystet, være endnu højere, d. v. s. idetmindste 8 til 10 Fod høj. Da dette nu er en Umulighed, havde han bestormet den Saarede med Spørgsmaal og denne havde endelig tilstaaet for ham, at han selv havde bibragt sig Saaret . . . Og hvorfor? spurgte jeg ham. — De vil aldrig opdage dette. — Fordi han vilde have et Paaskud til at tage til Badet ved Bareses og han bad mig om at forordne ham dette, hvilket jeg øjeblikkelig gjorde. Den stakkels unge Mand; han betalte det meget godt og anbefalede mig Tausshed.”

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Tømvermester Fr. Nielsen.

Snedtermester P. Chr. Henriksen.

Grosserer & Viceconsul G. E. Fife.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøjre,

aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —10 Form.

Administrationen.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsfindstyvende Aargang.

N° 2.

—
Lordagen den 12te Januar 1884.

—
Udgivet af Understøttelsesfælleskabet.

Trykt hos S. K. Bording. Kjøbenhavn.

Ruderkonge.

En Novelle

af

E. Scribe.

(Fortfat).

„De holder godt Ord,“ bemærkede jeg smilende.

„Hos Dem har det ingen Fare.“

Nu blev Døren aabnet og Generalen traadte ind, støttet paa sin Adjutants Arm. Da Henrik saae den unge Læge, gik han hen til ham, tog hans Haand og sagde:

„De her, Doctor?“ og forestillede ham derpaa for os med de Ord, „mine Herrer og Damer, dette er min Esculap, der har helbredet mit Saar og forordnet mig Badet ved Bareges. Ikke sandt?“

Lægen fremstammede nogle Ord og forlod os, thi . . . hans Syge ventede ham. Generalen satte sig rolig i sin Lænestol, Henrik blev smilende staaende ved Kaminen; den overraskede og opbragte Vicomtesse vilde tale, men fordristede sig ikke dertil; Cæcilie hvilede det blege Hoved paa sin Haand og henseent i Tanker, og jeg, jeg saae paa Alle, fandt Scenen meget god og ventede med Utaalmodighed paa Slutningen.

Generalen brød først Taussheden, idet han nynnede en Melodi, der behagede ham. Derpaa sagde han:

„Naa, mine Damer, i Morgen rejse vi til Byrenæerne og ville blive en Maaned i Bareges.“

Ingen svarede, Alle taug, men i Henriks Dine viste sig en Straale af Glæde.

„Har De, Fru Svigermoder, og Du, kjære Kone, sørget for Eders Sager . . . indpakket Eders Huer og Hatte? Er alt beredt til Rejsen?“

„Ja til Din,“ svarede Cæcilie, der søgte at fatte Mod.

„Hvorledes, til min? Rejse vi da ikke alle sammen?“

„Nej.“

„Og hvorfor ikke?“

„Min Moder og jeg vilde ledsage Dig til Pau, hvor Du jo har et Gods og et prægtigt Slot, som

vi endnu ikke kjende. Der ville vi blive til Din Tilbagekomst."

"Og lade mig være alene i Bareses? Det er smukt."

"Vi havde fuldt og fast bestemt, at vi vilde ledsage Dig og ikke forlade Dig, men nu, da Du har Hr. Henrik, finde vi det ikke mere nødvendigt."

"Hvad skal det sige?"

"Jeg vil tilstaa reent ud, at et Ophold i en Maaned i de skrækelige Bjerge betragter jeg som noget af det Sorgeligste, Piinligste og Rjedsommeligste i Verden, dersom jeg skal dømme efter de tre Dage, vi have været her."

Imidlertid bevægede Generalen sig frem og tilbage paa sin Stol, drejede Daasen mellem sine Fingre og jeg saae en Storm nærme sig. Men uden Medlidenhed kunde jeg ikke betragte Henriks Ansigt; han var bleven ganske bleg og støttede sig til Kaminen. Fortvivlelsen viste sig i ethvert af hans Ansigtstræk og jeg kunde forstaa, hvad der foregik i den ulykkelige unges Mandes Indre. At have saaret sig for hendes Skyld . . . for at være en Maaned hos hende . . . og nu at see denne Lykke blive ham berøvet . . . ved et Lune.

"For Ganden!" raabte Generalen, idet han forbitret rejste sig op og sparkede til Stolen, saa den fløj langt hen i Bærelset; „antager man mig for en Rekrut. Troer man at jeg vil lade mig lede af en

Kone og et Barn? Du skal tage med, jeg har jagt det, Du skal tage med."

Cæcilie rejste sig skjælvende og svarede koldt:

"Jeg tager ikke med."

"Og hvorfor ikke, for Fanden?"

"Hvorfor?" Cæcilie skjælvede ikke mere; hun havde fattet sin Beslutning og var forberedt paa Alt; kun med sin Pligt for Dje svarede hun sagte, men bestemt: "Fordi jeg ikke vil."

I sin Harmen vilde Generalen gaa hen til hende, men et dybt Suk lod sig høre . . . Henrik var afmægtig sunket om paa Gulvet. Jeg holdt ham i mine Arme og Generalens Brede vendte sig nu mod hans Neven: "Den Ubesindige, der har staaet der en heel Time . . . Der kan ikke gives noget værre . . . Hans Saar vil aabne sig igjen . . . jeg har bestandig jagt ham det, men Ingen hører paa mig, Ingen adlyder mig. Gaa alle Fanden ivold! . . . Naa, naa, kommer han til sig selv igjen?"

"Ja," svarede Cæcilie, der var ilet hen til Henrik og sørgede for ham med den største Omhyggelighed.

"D," vedblev Generalen, "han slaaer Djuene op."

Cæcilie fjernede sig hurtigt, gik med sin Moder ind i hendes Bærelse og nogle Minutter³ efter gik Generalen ogsaa derind, men hans Blik og Trudsel synes at have været frugtesløse, thi om Aftenen sagde han til os:

„Den Lille har et Hoved af Jern?“

„Hun vil altsaa ikke rejse med til Baresges?“
spurgte Henrik.

„Nej, Du og jeg tage alene derhen og hun bliver imidlertid paa mit Slot Lescar ved Pau.“

„De har givet efter, Onkel?“ sagde Henrik i en bebrejdende Tone.

„Hvad andet skulde jeg vel gjøre, naar jeg ikke vilde dræbe hende. Der gaves kun dette Middel og jeg har ikke fortiet det for hende.“

„Og hvad svarede hun?“

„Derjom Du dræber mig,“ sagde hun, „saa meget bedre, saa kommer jeg dog ikke til Baresges . . . det var ganske rigtigt . . . Et egenfindigt Barn . . . et Hoved af Jern . . . forøvrigt den bedste unge Kone i Verden.“

Den følgende Dag temmelig tidlig holdt begge Vognene udenfor; alle Pakker vare blevne indpakkede af den unge Frue selv, som Kammerpigen fortalte mig; hun havde ikke sovet om Natten. Hestene vare spændte for; Cæcilie sprang hurtigt ind i Vognen og Vicomteszen sagde til mig, medens jeg hjalp hende:

„Seer De, Hr. Scribe, med Religion og Grundjætninger gives der aldrig upassende Ægtefaber, aldrig Fare.“

Men Kamp og Lidelser, tænkte jeg, da jeg saae Cæcilies blege Ansigt og bemærkede store Taarer i hendes Øjne, hvilket hun udentvivel vilde skjule, thi

da hun saae sin Mand, støttet paa Henriks Arm, komme gaaende, raabte hun: „Afsked, Postillon, afsked!“ Hidsken knaldede, Hestene satte sig i Bevægelse og Vognen forsvandt for vore Øjne, medens den gamle General sagde:

„Der, der seer De hende kjøre bort, uden at tage Afsked, uden at kysse os. — De søger Stof til et Lystspil,“ vendte han sig til mig, „der har De et.“

Eller snarere til et Drama, tænkte jeg, da jeg betragtede Henrik, der hverken kunde see, høre eller svare og lod sig tilligemed Generalen af mig skyde ind i Vognen. Han glemte endog at takke mig, at tage Afsked med mig. Den stakkels unge Mand, tænkte jeg, han vil dø.

Noget Timer efter rejste jeg ogsaa til Pyrenæerne. Læserne behage blot at være rolige, jeg skal ikke opholde dem med lange Skildringer. Undervejs fandt jeg i en af Lafontaines Fabler Ideen til et femakts Lystspil, der ved vore sidste politiske Begivenheder kan blive temmelig picant. Jeg blev i Bareges for at skrive Stykket og lejede derfor et allerkjæreste lille Huus.

Jeg tilbragte her de roligste og lykkeligste fjorten Dage i mit Liv, arbejdede tidligt og om Aftenen og vandrede hele Dagen i den fortryllende Omegn. O, Bjergenes rene Luft, de smilende Dale, den skønne Sol giver Glæde og Sundhed og bringer os Ungdommen eller Lykken tilbage, thi paa Bjergene glem-

mer man Alt, Legemet's Smertes og Hjertets Lidelser. Desværre finder man det igjen, naar man atter kommer ned paa Sletten og i Stæderne.

Da mine fem Acter vare endte, maatte jeg forlade det smukke Land. Jeg vendte tilbage over Pau, hvorhen meget kaldte mig. For det første maatte jeg besøge en elskværdig fortræffelig ung Ven, der tilligemed sin Familie beboede det kongelige Slot i Pau, og dernæst laa jo i Nærheden af Staden Godset Lescar, hvor jeg efter Generalens og Vicomteskens Indbydelse skulde blive i nogle Dage. Jeg længtes meget efter at see Cæcilie igjen og ankom til Slottet.

Det var en meget smuk, udmærket beliggende Bygning; Parken gik lige ned til Gares Bredder, og fra Vinduerne i Salonen saae man Surançons Høje, ligesom i Horizonten Pyrenæernes blaa Bjerge og hvide Toppe.

Da jeg steg ud af Vognen blev jeg meget venligt modtaget af Vicomtesken og hendes Datter. Generalen, som man ventede, var endnu i Bareges; men hvor stor var ikke min Forbauselse, da jeg ved at træde ind i Salonen saae Henrik de Castelnau sidde paa en Sopha og læse Aviserne.

„Generalen har sendt ham i Forvejen,“ sagde Vicomtesken sagte til mig, „for at bringe Depescher til Gouverneuren i Pau og erkjendige sig om Cæcilies Befindende, da hun har været syg.“

„Virkelig!“ sagde jeg bekymret.

„Det er intet, det er nu meget bedre. Henrik kunde ikke opholde sig noget andet Sted til Genera- lens Ankomst uden i sin Dnks Slot, hvilket min Svigerføn ogsaa bestemt forlangte, idet han i en Uge har lovet os at komme hver Dag.“

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Toldassistent H. D. v. Gastonier.

Stomagermester W. L. Struck.

Nicoline Jensen, Udjalg af Guld- & Sølvvarer.

Anna C. W. Konow, Dameskræderinde.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Norregade 45, 2den Sal tilhøjre,

aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —10 Form.

Administrationen.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsfindstyvende Aargang.

N° 3.

Lørdagen den 19de Januar 1884.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Trykt hos S. E. Bording. Kjøbenhavn.

Ruderkonge.

En Novelle

af

E. Scribe.

(Sluttet).

„Sr. de Castelnau har altjaa været her en Uge?“
spurgte jeg Vicomteszen, der gjættede den Tanke, som
bestjæftigede mig, og hurtigt svarede:

„Berolige Dem, min Herre; for det første kjender
De min Datter og dernæst kan jeg bevidne, at jeg
den hele Dag ikke har forladt dem et Minut.“

Det var fuldkommen Sandhed. Cecilie arbejdede
i Værelset hos sin Moder og selv ved Spadsjeretourene
i Parken var Henrik aldrig alene med hende. Jeg

maa ogsaa bemærke, at han aldrig søgte nogen Lejlighed dertil.

Hans Holdning og hele Adfærd var beundringsværdig. Alt hos ham vidnede om den inderligste Tilbojelighed, den omhyggeligste Forsigtighed, og ikke et eneste Ord, ikke et Blik havde forraadt hans Hjertes Hemmelighed for en Fremmeds Øjne. Han havde endog gjenfundet sin Munterhed, var mindre adspredt og tog Andeel i Samtalen; jeg fandt ham meget elskværdig; med en stor Beskedenhed forenede han den fineste og skarpsindigste Aand, en ædel Charakter, op-højede Tanker . . . fort, en Mængde skønne Egen-skaber, der hidtil havde været skjulte og nu straalende i deres højeste Glæds.

Vicomtesjen læste en Avisartikkel for os om en Selvmorder.

„Den Ulykkelige!“ jagde Cecilie i en Tone, der næsten syntes at nærme sig en Samstemning.

„Den Banvittige!“ jagde Henrik med Foragt.

„Det kunde altsaa ikke have været Tilfældet med Dem?“ jagde jeg.

„Aldrig, aldrig. At du for sig selv, er at berove sig en stor Lykke.“

„Og hvilken?“

„Den Lykke at du for den man elsker.“

O, tænkte jeg, han elsker hende endnu bestandig, men har rustet sig med Mod og Hengivelse. Han vil have Kraft til at kæmpe og sejre.

Vicomtesjen opfordrede mig til at høre hende oplæse sin nyeste Roman. Jeg fulgte hende derfor ind i hendes Bærelse og troede, at i dette Øjeblik vilde hendes Skribentindeforfængelighed fortrænge Moderens Narvaagenhed og lade Henrik og Cæcilie være alene.

Men jeg tog fejl; han benyttede ikke denne Lejlighed. Lecturen, som jeg bestod med Heltmod, varede længe. I den Tid hørte jeg Cæcilie spille sørgelige Melodier paa sit Instrument; men hun var alene, thi jeg havde seet Henrik gaa omkring i Parken, og da jeg kom ind i Salonen, sad hun endnu alene i en stor Lænestol og støttede Hovedet med forgrædte Øjne paa sin Haand. Hun rejste sig hurtigt op og kom mig smilende imøde. Ved den hurtige Bevægelse tabte hun sit Lommelortklæde. Jeg tog det hurtigt op; det var vaadt. Hun lagde Mærke dertil og sagde, idet hun pegede paa en Bog: „Jeg fortjener at blive udleet, ikke sandt? Denne Roman har afløst mig Taarer.“ Jeg saae paa Bogen, det var et af hendes Moders Bærter. Jeg behøvede ikke dette Beviis, for at være overbevist om, at hun vilde føre mig bag Lyset.

Om Aftenen var der stort Selskab i Slottet. Cæcilie gjorde Honneurs med en Gratie og en Utvungenhed, som om det faldt hende ganske let; hun beskæftigede sig med alt, undtagen med Henrik, som hun

hun undertiden gav nogle Befalinger med Hensyn til Arrangementet af Spillebordene.

Jeg maatte sætte mig til en Whist med to af Provindjens Embedsmænd; gamle Herrer spillede Biquet og gamle Damer tilligemed Vicountesjen Boston. Skatteopkræveren spillede Billard med Mairen og Cæcilie foreslog, for at beskæftige de unge Damer og Herrer om hende, Pantelege, der blev modtaget med Begejstring. Disse uskyldige Lege staaer endnu i høj Priis i Provindjerne, især i Pyrenæerne.

Under Spillet gjorde jeg Fejl, der maatte give min Makker et daarligt Begreb om Spillerne fra Hovedstaden, men det stod nu engang skrevet i Skæbnens Bog, at jeg formedelst Cæcilie skulde tabe i Whist, thi ogsaa denne Gang tænkte jeg mere paa hende end paa mit Spil. Mine Dne vare bestandig henvendte paa den glade Kreds, i hvilken hun befandt sig.

Henrik havde derimod trukket sig tilbage og gaae paa Billardspillet; unge Damer kaldte den smukke Adjutant tilbage og han maatte atter slutte sig til dem. De, som han valgte, vare fjernt fra Cæcilie, og ved de Straffe, som han bestemte, undgik han enhver Lejlighed, der havde kunnet bringe ham i hendes Nærhed. Engang fik imidlertid dog Cæcilie, efter Legenes strenge Regler, den Dom at skulle kysse den unge Adjutant. Hun rejste sig op . . . i dette Øjeblik berøvede jeg min Makker et sikkert Stik . . . han gjorde en utaalmodig Bevægelse, der imidlertid var

mig ganske ligegyldig. Min Opmærksomhed fæstede sig ganske og aldeles paa den unge Dame, der roligt traadte hen til Henrik og holdt sine friske røde Kinder hen til ham.

Henrik berørte dem flygtigt med sine Læber. Han blev ikke rød, ikke bleg, han tabte ikke Hovedet, som jeg havde ventet, men forblev rolig og koldblodig. Han er bestemt en Helt, tænkte jeg. Jeg beundrede, jeg beklagede ham uden næsten at ville det, og onskede ham og hans haabløse Kjærlighed Held.

Alle Panter vare løste; de unge Damer og nogle unge Herrer satte sig om et stort rundt Bord, der stod midt i Salen og man bladede nu i Billedbøger og Kobberstik. Nogle begyndte at tegne og Henrik skar til en lille Pige, der sad ved Siden af ham, et Eremitansigt af et Stykke Træ med en engelsk Penneniv . . . et Arbejde, hvormed Saarehyrderne i Alperne og Pyrenæerne med Held beskæftige sig. Træet var haardt, Pennenivven skar meget godt, ved en hurtig Bevægelse gled Kniven fra ham og han skar sig tæmmelig stærkt i den venstre Haand. Cecilie udstodte et højt Skrig og blev ganske bleg; men et Øjeblik efter . . . smilede hun. Saaret var ubetydeligt, men blødte stærkt. Alle Damerne tilbød den Saarede Lommetørklæder, alle Necessairer bleve aabnede, man søgte efter engelsk Plaster, skar det i Stykker og tyve smaa hvide Hænder tilbød at ville forbinde Saaret. Man lo meget og kom ikke vidt med Forbin-

dingen, der var noget vanskelig. Snittet var gaaet ned til det andet Led af Fingeren, og Plasteret, som man havde lagt derpaa, kunde saaledes ikke blive sidende. Hvor ofte man lagde nyt paa, ved den ringeste Bevægelse var det af igjen.

„Men De maa ogsaa være rolig og ikke bøje Fingeren.“

„Mine smukke Damer, det er let sagt. Det skeer uvilkaarligt.“

„Herren har Ret,“ bemærkede jeg, „naar hans Finger skal blive ubevægelig, maa man . . .“

„Lægge Skinner paa,“ afbrød Henrik mig, „lige som paa en brækket Arm eller Been.“

„Ja.“

„Men hvor faa vi disse Skinner fra?“ spurgte Alle.

„Her.“

Dg fra Spillebordet, hvor vor Whist var endt, tog jeg et Kort. Det var en RuderKonge; jeg rullede Kortet om den saarede Finger; Damerne vilde Silke derom; nu var det ikke længere at befrygte, at Fingeren skulde bøje sig i dette Harnisk og Saaret aabne sig. Denne Forbinding blev endt til almindelig Glæde og man gratulerede mig til mit chirurgiske Talent; Cæcilie lovede mig sin Næring ved ethvert Naalestik.

Kloffen var imidlertid bleven elleve, enhver tog sit Lys og jeg gik ind i mit Værelse, hvorfra

jeg endnu i Corridoren hørte den overgivne Ungdoms muntre Latter.

Den følgende Morgen Klokken ti kom jeg ned i Salonen, hvor Vicomtesjen var tilstede; vi talte sammen, da til vor store Forunnering Generalen traadte ind og sagde muntert:

„God Morgen, kjære Ven.“

„O, Hr. Sviger søn, hvor kommer De fra? Vi have jo ikke hørt nogen Vogn komme kjørende ind i Gaarden.“

„Fordi jeg kom i Morges Kl. fem, da Alle endnu sov.“

„Birkelig?“

„Jeg vilde ikke vække Nogen og gif lige ind i min Kones Bærelse; hun vilde i Begyndelsen ikke lukke op . . . hun var bange.“

„Det troer jeg nok . . . Naar man saa pludselig bliver vækket . . .“

„Hun troede at Spanierne eller Smuglere bemægtigede sig Slottet. Tillykke har jeg snart beroliget hende. Hvorledes gaaer det med Deres Helbred?“

„Ganste fortræffeligt.“

„Har De ikke følt Kjedsomhed i min Fraværelse? Hvad har De foretaget Dem?“

„Vi havde Selskab i Gaar; man spillede Whist, Boston . . .“

„Det er det netop, Fru Sviger moder, det er

derover jeg egentlig er vred paa Dem. De vil gjøre Deres Datter til en Spillerste.“

„Jeg?“

„En Kortspillerste. Hun synes Dag og Nat kun at tænke paa Kort, thi,“ vedblev han leende højt, „paa Divanen i hendes Værelse fandt jeg en ganske sammenrullet Ruderfonge.“

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Sognedag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Norregade 45, 2den Sal tilhøjre,

aabent hver Sognedag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —10 Form.

Administrationen.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsfindstyvende Aargang.

N° 4.

Lørdagen den 26de Januar 1884.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Trykt hos S. L. Bording. Kjøbenhavn.

Ruderkonge.

En Novelle

af

L. Scribe.

(Sluttet).

Jeg bestræbte mig for at lee, blot for at skjule
Vicomtesens Forlegenhed for Generalen, idet hun
stod ligesom ramt af et Lyn.

„Seer De . . . jeer De . . .“ vedblev Genera-
len muntert, „hun leer ikke, hun er forlegen, fordi
hun er sig sin Synd bevidst . . .“

„Ja, en stor Synd,“ tænkte jeg.

I dette Øjeblik kom Henrik og derpaa Cæcilie
ind i Salen.

Man fattede sig tilbords, man spiste Frokost og

jeg bemærkede den samme Ligegyldighed hos de unge Mennesker, men læste nu, da jeg var bedre underrettet, Kjærlighed i de Dine, der gjensidigt undgif hinanden, og Kjærlighed i den hyklede Ligegyldighed.

Endelig rejste vi os op og da jeg, ligesom man vilde gaa ind i Parken, kom til at gaa med Vicomtesjen bag de Andre, sagde jeg til hende:

„Nu, Fru Vicomtesse, troer De, at et upassende Ægteskab trods Religionen og de bedste Grundsaetninger er farligt?“

„Ti, ti,“ svarede hun, „der kommer Generalen.“

Han kom hen til os og sagde smilende til mig:

„Nu, Hr. Scribe, har De i Pyrenæerne fundet et Stof?“

„Ja . . . og det endog et ret picant.“

„De vil benytte det til et Lystspil?“

„Nej, Hr. General, til en Novelle.“

J. H. Halvorson.

En ærlig Mand.

Fortælling af Levin Schücking.

Jeg er formeget i Solen.

Samlet.

I.

„De er formeget i Solen, Major,“ sagde leende en velnæret, blond Mand med et rødmsuset Ansigt, og som syntes at være noget over tredive Aar.

„Solen har jeg vænnet mig til i Indien, min kjære Schliesen,“ svarede tøvt den Herre med den statelige, mandige Skikkelse, der sad ligeoverfor den Førstnævnte ved Vinduet i en Gynge stol og dreiede sig langsomt og kunstigtigt en Cigaret.

„Til Solen — og til Tigrene, javel; men veed De hvad, Tigerens Tand kan være farlig nok, og dog er den rædselsfuldeste af alle Rædsler — den Lidenskab, en letfindig Mand som De opvækker i saadant et ‚solrigt‘ Kvindehjerter.“

„Det vilde være meget bedre, Schliesen, om De tilbageholdt Deres daarlige Ordspil og i Stedet derfor leverede bedre Vine her til Solen end Deres lavede grønne Mosel- og offergule Rhinshvin — denne Vin, der er hverken fin eller fra Rhin. De seer, det er farligt for Dem at trække i Snoren paa Illusionernes Klingklangklokke; det jammerlige Instrument bliver saa ved at dingle videre.“

„Og hvorfor skulde det ikke det?“ svarede den yngre Mand. „Gaa De kun paa! Men, naar De har saa Meget at udsætte paa min Mosel- eller Rhinshvin, saa tilstaaer De jo dermed selv, at De ikke kommer i Solen for Vinens Skyld.“

„Nei, kun for at nyde Godt af Deres behagelige Selskab, Schliesen,“ svarede Majoren med sin humoristiske Torhed.

„Ja, det er jo en bekjendt Sag,“ bemærkede Schliesen ironisk leende. „Jeg kommer jo ogsaa her

kun for Deres Skyld; for jeg maa tilstaae, Major, at, hvis jeg ikke var sikker paa at faae en god Tigerhistorie at høre her hver Dag, vilde jeg ikke kunne holde det ud i denne kjedsommelige Kavnecrog."

"Og det endstjøndt De skal pleie Deres syge Broder her?"

"Jovist! der er ogsaa Meget at pleje! Nej, han pleier hans Huusholderste, og hun forstaaer sig bedre paa den Slags Ting, end vi Mandfolk gjøre."

"Hvordan er det med ham?"

"Daarligt, han gjør det ikke længe. Det gaaer hver Dag meer og meer ned ad Bakke med ham."

Den yngre Mand, der stod i Vinduesfordybningen og gav denne fortvilede Beretning, vendte sig med det Samme nysgjerrigt om og faae igjennem Vinduet ud paa den lille Bys Torv, til hvilket den lille Sal i Gæstgivergaarden vendte ud.

Ogsaa Majoren løstede et af de hvide Gardiner, der skjulte de nederste Ruder af det Vindue, foran hvilket han befandt sig; thi den lille Omnibus, der fire Gange om Dagen med sine solide Hjulbeslag trodjede den gyselige Steenbro og hver Gang forkyndte Verden denne Bedrift med en øredøvende Raslen, fjørte netop hen foran Døren. Den bragte nemlig fra Jernbanestationen de Rejsende, som viste Willfurth — jaaledes hedder vor lille nordvesttydske Stad ikke meget langt fra Hollands Grændse — den Nedladenhed at gjøre Holdt ved dens

Station. Udenfor Gæstgivergaarden Solen toilede Rudfken netop nu de smukke, glindsfende, sorte Heste, hvormed Kjøretøiet var forspændt.

„Naa!“ udbrød Schiefen, „se engang, Major, hvad for en deilig Pige Solhestene bringe os idag.“

Stærkt paavirket af det fortryllende Syn gik Schiefen hurtigt ud for at betragte nøiere ude paa Trappen den slanke, fortklædte unge Pige, der nu talte med Værtinden, som var traadt ud i Gadedøren. Ogjaa Majoren fulgte efter; Værtinden besvarede hans Blik med en smilende, meget venlig Hilsen; den fremmede Dame, der netop havde løftet sit Slør, sænkede det atter for at værne sit friske, ungdommelige Ansigt mod Schiefens Blikke, der stirrede paa hende. En ung Mand, der hidtil var forblevet upaaagtet, og som nu ligeledes var steget ud af Omnibusfen, holdt sig bagved hende, idet han bar paa hendes Paraply, Parasol og en smukt broderet Reisetaste. Hun syntes hurtigt at ville unddrage sig Jagtagelsen og traadte ind i Huset, hvor Værtinden bad hende gaae ind i det Værelse, der nylig var blevet forladt af de to Herrer; den fremmede unge Mand fulgte efter med sin Reisetaste; Værtinden lukkede Døren efter dem og begav sig til det Indre af Huset for at lukke de til de ankomne Gæster bestemte Værelser op for Gæstgivergaardens Karl, der havde belæsjet sig med de Reisendes Kuffertter. Majoren og Schie-

fen bleve staaende paa Trappen og jaae noget betuttede paa hinanden.

„Vi ere udelukkede!“ sagde Schliefen, „og maae altsaa tage tiltakke med det store Gjæsteværelse her tilhøre; lad os gaae derind!“

„Gent mig min Hat herud, Henrik!“ befalede Majoren Opvarteren, der netop kom ud fra Gjæstestuen. „Og De, Schliefen,“ føjede han til, „gaa De hellere hjem og see til Deres syge Broder!“

Da Henrik havde bragt Herrerne deres Hatte fra det Værelse, hvor de før havde opholdt sig, gik Majoren nedad Trappen og skred med sin stramme, militære Holdning og med faste Skridt over Pladsen henimod sin Bolig. Schliefen stod endnu en Stund ubestemt.

„Et skikkeligt Skind er han, denne Tigermajor,“ hvidskede han til sig selv og jaae efter den Bortgaaende. „Men jeg gad dog nok vide, hvem den nydelige Pige er! — Naa — ‚Solen‘ vil vel nok bringe det for en Dag.“

Dermed gik ogsaa han sin Vej.

II.

I Modtagelsesværelset havde imidlertid den unge Mand stillet sin Reisesæk op paa Majorens Gynge-
stol og derpaa henvendt sig til den fremmede Dame,

der med et Udseende af Træthed havde taget Plads i Sophahjørnet.

„Nu er altsaa vor Reise tilende, Frøken,“ sagde han med en meget veltlingende Stemme, idet han lod Haanden fare henover Banden gjennem det rigtlokkede, dunkle Haar, der nu kom tilsyne, efterat han havde taget den lyse Reisehat af. „Det var for mig nogle meget lykkelige Dieblitte, da jeg sad overfor Dem i Coupéen — og — turde jeg nu ved Afskeden — maaskee er det paatrængende og ubestødet — jeg vilde nødtigt vise mig i et saadant Lys for Dem — men turde jeg ikke i det Mindste bede Dem om Deres Raart og tage det med mig som en Grindring om de Timer, hvori De saa venligt har tilladt mig at samtale med Dem . . .?“

„Med Fornøielse!“ sagde den unge Pige, idet hun fremtog en lille Lommebog med Elfenbeens Bind og rakte ham et af de Raart, som hun havde gjemt i denne. Hun havde igjen kastet sit Slør tilbage, og hendes smukke, mørke Øine betragtede ham med uskyldig Aabenhed og med en ligejom eftertænkksom Benvilighed. Medens han kastede et Blik paa Raartet og læste: „Aeide Tersteegen“, vedblev hun: „At jeg kommer fra Breda, har jeg allerede fortalt Dem, troer jeg. Der boer min Moder. Og nu veed De Alt. Og De — bliver De længere her i Byen?“

„Neppes,“ svarede han. „Min hele Forretning her bestaaer i at indhente nogle Oplysninger — Op-

lyksninger med Hensyn til en Mand, der ved en for-
meentlig bedragerisk Fallit har berøvet min Fader en
god Deel af hans nøjsommeligt erhvervede Formue —
en saadan Undersøgelse er just ikke af nogen behagelig
Beskaffenhed, men hvad skal jeg gjøre? Min Fader
har nu engang givet mig det Hverv."

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Opvarter Hans W. Jacobsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Norregade 45, 2den Sal tilhøjre,

aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —10 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N° 5.

Lørdagen den 2den Februar 1884.

Udgivet af Understøttelsesfjelskabet.

Trykt hos S. E. Bording. Kjøbenhavn.

En ærlig Mand.

Fortælling af Levin Schücking.
(Fortsat).

„Dg De er en god Søn,“ faldt hun ham smilende i Talen. „Kan da denne Mand's Omstændigheder endnu interessere Dem, efterat han har tilføiet Dem et saadant Tab?“

„Ganste vist. Vi have kun faaet ti Procent af vor Fordring og kunne altsaa endnu fremdeles gjøre Krav paa Resten, dersom den vedkommende Skyldner igjen kommer til Formue. Dg, da vi ere komne under Veir med, at dette virkelig vil skee paa Grund af en Arv . . . men saadanne Ting kunne jo umuligt interessere Dem, Fruken,“ afbrød den unge Mand sig

selv, idet hans Blik syntes at spørge den smukke Tilhørerinde, om hun dog ikke maaskee af Godmodighed vilde opmuntre ham til ved en Fortsættelse af sin Meddelelse at forhale Adskillelsens Dieblik endnu en Smule og sige ham, at et saadant Anliggende interesserede hende ganske overordenligt.

Dette gjorde hun dog ikke, og hun saae heller ikke ud, som om hendes unge Rejsefællers Fortælling havde særligt interesseret hende, snarere havde hun et saa adspredt Udseende, som om hun slet ikke havde hørt paa ham. Nu smilede hun en Smule forlegen, og, idet hun derpaa knappede sin Handske op og bøjede sit Ansigt over denne, som om hun ret nysgerrigt vilde undersøge, hvorledes denne lille hvide Knap var nyet paa den graae Handske, sagde hun:

„Da jeg nu har været saa hvimodig at give Dem mit Raart, er det slet ikke artig af Dem, at De ikke ogsaa vil give mig Deres.“

Efter at have fremført disse Ord med et kun svagt Anstrøg af Spøgesfuldhed, der ikke ret vilde lykkes, saae hun langsomt op og ind i den unge Mands Træk. Han bemærkede, at hun rødmede lidt, det var vel, fordi hun havde bøjet sig saa dybt ned over den lille Knap.

„Min Gud!“ svarede han, idet han med en ganske overordenlig Behændighed rev sin Lommebog frem, „her er det — jeg har jo slet ikke vovet, jeg troede jo slet ikke, at jeg turde anmode Dem . . .“

Froken Tersteegen afbrød ham ved at læse halv-
høit Ordene „Abolph Merwing“ paa det lille Raart,
som han stærkt bevæget havde raft hende.

„Og tør jeg nu ogsaa henvende et lignende
Spørgsmaal til Dem som det, De før gjorde mig,
Froken,“ sagde han nu raft, som om han var bleven
lidt dristigere, „tænker De paa at blive længere her?“

Den unge Pige saae op imod Loftet med et eien-
dommeligt, ligesom usikkert Blik, derefter lod hun sine
Dine glide rundt omkring i hele Værelset, over Bæg-
gene, Skilderierne, Bordene — paa en saadan Maade,
som om hun først vilde see, hvorledes Alt dette her
behagede hende, forinden hun kunde bestemme sig til
et længere Ophold; derpaa saae hun over Musse-
linsgardinerne udaf Vinduet, op mod de forbidragende
Styer derudenfor, som om ogsaa disse kunde komme
i Betragtning ved Afgjørelsen af dette Spørgsmaal,
og hun svarede da endelig tovende og usikkert:

„Maaskee — sandsynligvis — det tænker jeg.“

I dette Dieblik gif Døren op, Værtinden i „So-
len“ traadte ind i Værelset, og med en lille Bøining,
der ikke var uden Værdighed og tilkjendegav en vis
Medlidenhed, sagde hun:

„Vil Froken nu være saa god at følge med
mig — et roligt, stille Værelse, der ligger bagud, er
gjort istand til Dem. Ganske, som De ønskede det.“

Den unge Pige reiste sig, greb sin aftagne Handske,
sin Paraply og Parasol og fulgte den unge Kone,

der gik foran hende; paa Tærskelen vendte Frøken sig dog endnu engang om, som gav hun efter for en pludselig Indskydelse, og rakte den unge Mand Haanden; Adolph Merwing følte denne Haand et Diebligt hvile i sin med et varmt Tryk, med et saa varmt, at en jalig Følelse, der gav sig tilkjende ved en stærk Rødmen, gennemføer ham; hun rødmede ligeledes, da hun med en vis Bevægelse, der klang dæmpet gennem hendes Stemme, sagde:

„Hav det godt — rigtig godt, Hr. Merwing!“

Dg derpaa vendte hun sig ligesaa hurtigt bort fra ham og var forsvunden med Bærtinden. Den unge Mand udbrød: „Jeg haaber ganske vist snart at see Dem igjen, Frøken!“ men disse Ord hørte hun vel neppe.

Adolph Merwing greb nu sin Reisetaske og syntes ligeledes at ville forsvøie sig til det Bærelse, han havde bestilt. Men, efterat han havde gjort tre Skridt, maatte han allerede igjen have glemt dette Forjæt; thi med et meget eftertænkstomt Udtryk i sine Ansigtstræk, hvorved disse antog en vis Stivhed og Ubevægelighed, betragtede han det runde Bord i Hjørnet, det tomme Glas, den lille tomme Flaske paa det — den havde aldeles intet Mærkværdigt ved sig og havde kun indeholdt Majorens Frokostsnaps — og han vaagnede først op af denne Tilstand, da et meget skjønt og med Anvendelse af stærkt glindsende Fedtstoffer frijeret Unglingehoved ganske pludseligt figgede

ind ad Døren og i de mest lokkede Fløitetoner aandede disse Ord ind i Bærelset: „Maa jeg spørge, ønsker De at spise ved Table d'hôte?“ Til denne elegante unge Herres Omfjorg overlod Adolph Merwing saa sin Reisetaske, sig selv og Bestemmelsen af Klokkeslettet, hvornaar han skulde spise til Middag.

III.

Imidlertid var den unge fremmede Dame bleven ført ind i et venligt lille Hjørnebærelse, der havde to Vinduer, af hvilke det ene vendte ud til Gaden, det andet til en lille og temmelig øde Plads foran en offentlig Bygning. Denne Bygning havde dog — at dømme efter hele dens prunkløse Ydre — kun en beskeden Bestemmelse i Willfurths politiske og communale Liv; Brandstiger paa den ene Side og tilgittrede jmaa Vinduer paa den anden gave tilkjende, at den i harmonisk Dobbeltforhæng indeholdt som Sprøitehuus Foranstaltninger til at slukke Ildbrande og som Politifængsel Foranstaltninger til at berolige og afskjøle Gemytter, der vare komne i Brand og nu stode i lys Lue. Og rigtig trist saa Bygningen ud, ligejaa trist som den hele Plads med dens forkrøblede Lindetræer i Midten, dens forfaldne, jmaa Huse, der alle vendte Gavlsiden med de store Indkjørselsporte udadtil og ikke syntes at have været overfaldede i mange Herrens Aar. Nogle pjaltede Børn tumlede

sig under Træerne; de havde spændt en ulykkelig lille Hund til en Vegetovisvogn og piinte den uden Barmhertighed, medens de til samme Tid ledsagede deres Løier med øredøvende Strigen.

Den unge Pige havde lagt Hat, Slør og Tørklæde fra sig og stod nu og saae ud paa denne Plads med et bestandigt alvorligere og tungsindigere Udtryk i sine Træk.

„Hvad det dog er for et hæsligt Sted!“ hvistede hun hen for sig — „hvor er det muligt, at han kan boe her — men det er jo hans Fødeby, siger man — og saa maa jeg ogsaa finde mig deri — o, min Gud, det vilde jo være en saa stor Lykke for mig, naar jeg blot . . .“

Hvad hun videre sagde, hendøde i en uforstaaelig Hvijsken — derpaa vendte hun sig langsomt og eftertænksomt bort og trak nu pludseligt med en rask Haandbevægelse det Raart frem, som den unge Mand havde givet hende.

„Adolph Merwing,“ læste hun halvhoit endnu engang; det er et kjønt Navn — Merwing — det lyder jo helt fornemt — og hans smukke Træk give ham ogsaa et fornemt Udseende — naar der blot ogsaa havde staaet skrevet, hvorfra han er — han kunde gjerne have jagt mig, hvorfra han er . . .“

I dette Dieblik vakktes hendes Opmærksomhed af en høi og velklingende Mandstemme, der raabte vredt udenfor paa Pladsen:

„Heida, I Bat! I infame Unger! Vil I øieblikkelig lade det stakkels Dyr der være! Hvis I ikke vil føle mit Spanskrør paa Jeres slyngelagtige Rygge, saa slipper I strax Hunden løs! — At man dog ikke kan vænne Jer af med det forbandede Dyrplageri!“

Den unge Dame havde atter hurtigt kastet Blikket ned paa den lille Plads og bemærkede nu den samme anseelige Herre, som hun var allerede bleven vaer ved sin første Indtræden i Huset; han gik lige løs paa den lille Bande, der som skræmmede Spurve foer fra hinanden og løb bort i alle Retninger; derpaa boiede han sig ned til Dyret og søgte med stort Besvær at løsne det ud af dets forviklede Snore og Baand.

„Hvem er den Herre?“ spurgte hun, da Døren netop gik op bagved hende, og Stuepigen traadte ind med et stort Vandfad.

Denne Sidste kastede et Blik ud af Vinduet og svarede derpaa:

„Det er Majoren, Hr. Major van der Bruck.“

„Van der Bruck,“ udbrod den unge Dame i en Tone, som om Navnet forstrækkede hende, og til samme Tid traadte hun hurtigt hen til det aabne Vindue og betragtede med spændt Opmærksomhed den bemeldte Herre, der i en hvøiet Stilling plagede sig med at befrie det hæslige lille Dyr.

„Ja, van der Bruck, Froken, Tigermajoren, som Folk kalder ham; han er først for et halvt Aar siden kommen her til Byen; han har i lang Tid været

langt, langt borte, i Indien, og der har han vel havt meget at gjøre med Tigrene, siden han har faaet dette Navn; men han er en rigtig rar Mand; jeg troer ikke, der er nogen Bedre til, end han. Han spijer til Middag her hver Dag i „Solen“, og om Aftenen kommer han sædvanligvis ogsaa; det er en stor Fornøielse for Stamgjæsterne, for han er saa underholdende, og han er høflig og artig imod Alle; bare han seer et Dyr blive mishandlet, kommer han i Fyr og Flamme, akkurat, som De seer ham dernede.“

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaede nye Medlemmer:

Typograf P. Nielsen.

Georgine N. Alexander sen, Datter af Porcellainsmaler A.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Norregade 45, 2den Sal tilhøjre,

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—10 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Sex og halvfemstindstyvende Aargang.

N° 6.

Lørdagen den 9de Februar 1884.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Trykt hos S. E. Bording. Kjøbenhavn.

En ærlig Mand.

Fortælling af Levin Schücking.

(Fortsat).

Den unge Dame stirrede endnu stedse med ufravendt Blik paa Major van der Bruck; men, da denne strax efter med blussende Ansigt hævede sig op fra sin boiede Stilling, traadte hun uvilkaarligt et Skridt tilbage, som om hun frygtede for at blive seet af ham.

„Altjaa en hjertensgod, ærlig Mand er han,“ hvistede den unge Dame halvt høit til sig selv og med et tungt, ligesom bange Suk, medens hun endnu stedse saae ud og bemærkede, at „Tigermajoren“ uvilkaarligt kastede et Nogle Traad og nogle Baand tilside, hvorpaa han gik sin Vej, og den befriede Hund slik-

tede paa sine forpinte Lemmer. „Saadan en ærlig Mand!“

Stuepigen fastede et noget forundret Blik paa Frokenen, der viste en saa paafaldende Interesje for Hr. van der Bruck; men uden at svare gik hun ud af Bærelset — hvorfor behøvede hun ogsaa endnu engang at forsiikre, hvad hun havde jagt — det var jo desuden Noget, som Hvermand der paa Stedet vidste.

„Et ærligt Skind!“ — Det var virkelig ogsaa det Ord, der brugtes af Enhver, saa ofte Majoren kom paa Tale, selv om ikke Enhver strax paa Stedet kunde have gjort sig selv Rede og Regnskab for, af hvad Grund han brugte det, og paa hvad Maade han kunde have beviist, at denne forhenværende hollandske Major besad en Charakteer, der var i den Grad god og paalidelig, at den kunde retfærdiggjøre den almindelige Velvillie, som Folk skjænkede ham. Men der gives jo saadanne lykkelige Individuer, der kun behøve at vise sig for at frembringe et gunstigt Indtryk, og paa hvem Enhver troer uden videre at kunne læse Ærligheden ud af Ansigtet. Og dog staaer denne Ærlighed slet ikke skrevet paa Ansigtet, det er en anden Ting, der fremkalder en for dem saa fordeelig Birkning; ikke altfor megen Mandrighed maa de lægge for Dagen, ikke altfor megen Meddelelses- og Talelyst; i modsat Fald kunde de snarere vække Mistanke; men en naturlig Næbenhed maae de være i Besiddelse af, en rolig Vigevægt, en Uttvungethed i

Væsen og Udtryksmaade, der altid forbliver sig selv lig, derhos en vis Naivitet, der lader forudsætte en oprigtig Tro paa andre Menneskers Ærlighed. Paa den sidstnævnte Egenskab kommer det i Særdeleshed an; thi af den Maade, hvorpaa en Sjæl gjenspeiler Verden og Menneskene, erkjender man bedst, hvorledes dette Speil selv er beskaffent, om det er slebet reent og pletfrit eller ikke. Og saaledes forholdt det sig ogsaa med Majoren. Han forraadte hvert Dieblik en rørende Tro paa alle andre Dødeliges Oprigtighed og gode Villie. Kun var det besynderligt, naar man saa jagde til ham: „De er dog et ærligt Skind, Major,“ saa foer han barsk op imod den Talende, blev fortrædelig og yttrede i den næste halve Time ikke en eneste Stavelse mere. At man paa Grund af hans evige Tigerhistorier kaldte ham Tigermajoren, voldte ham derimod en hjertelig Fornøielse, ja, han lo endog-
jaa med stor Tilfredsstillelse, naar Stangjæsterne i „Solen“ kaldte hans Glas Tigerseidelen og hans Overfrakke Tigerkindet.

Forøvrigt maae vi strax her anføre, at dette var ikke det Æneste, hvormed disse snue Pottkefiggere, Stangjæsterne, drillede Majoren; de gjorde endnu meget mere Løier med ham over den Forvirring, hvori han, efter deres Paastand, kom, hver Gang den smukke unge Enke, som de kaldte Solen, fordi hun var Eierinde af Gjæstgivergaarden og jaae saa solklar og livsglad ud af sine blaae, skjælmste Dine, hver Gang

denne charmannte lille Kone traadte ud af sin sædvanlige, værdige Tilbageholdenhed og viste sig i deres Kredse. De paastode, at Alt, hvad der var Tiger i Majorren, blev da til Lam, trak sig sky og forjagt tilbage til de dybeste Djungles af hans rypige, tropiske Julelesesvegetation og skjulte sig med bly Forlegenhed i de mest udviklede Rodfletninger af hans skjonne Sjæls Kjømpebananer. Schliefen jagde, at, naar „Solen skinnede ind i Værelset,“ saae Majorren ud, som om han opdagede Guds Moder paa et Ubletræ. Og hvad der nu kunde siges mere om den Ting. Majorren lod dem snakke og trak bare paa Skuldrene. Hvorfor skulde han ogsaa sige dem imod? Det var ganske sandt, at den unge Kone havde en stor Tryllemagt over ham, han havde skjænket hende sit Hjerte, dette Hjerte, der saa længe havde været eenjamt og havde længtes efter en egen, kjærlig Arne, efter en medfølede Sjæl, efter en Gjenstand for sin Omjorg og sin Omhed. Og, havde han blot havt Mod dertil, havde hun blot villet lette ham Vanfælighederne en Smule, da vilde han allerede aabent have friet til hende. Den gode Major — han maatte rigtignok forlange temmelig megen „Lettelse af Vanfæligheder“, naar han endnu ikke fandt det modekommende Skridt, som hun gjorde idag, tilstræffeligt, idet hun om Eftermiddagen lod ham af den fedtindsjmurte Opvarter hente bort fra Desjerten ved Table d'hôte, for at indbyde ham til at drikke Kaffe med sig i Haven, da hun

ønskede at høre hans Raad i et lille husligt Anliggende, og dette Anliggende var, mellem os jagt, af en fuldstændig ligegyldig Natur.

IV.

Og saa sad han da nu om Eftermiddagen i den smukt anlagte Have bagved „Solen“ i et Caprifoliumslysthus, hvor Gjæstgivergaardens Eierinde pleiede at indtage sin Kaffe; alskens smaat Fruentimmerarbeide laa foran hende paa det af gjenembrudt Støbejern forfærdigede Bord; hun hæklede og broderede meget flittigt paa dette Arbeide og rev fra Tid til anden Alt igjen op, som om det slet ikke var hende tilpas; hun skiftede ogsaa undertiden svagt Farve; den unge Kone, der endnu ikke kunde være over Tredive, med de fine, af en let Bronce tone farvede Træk, var aabenbart i en vis nervøs Spænding, og deri kunde kun Majoren være Skyld; han sad foran hende med et stærkt solbrændt Ansigt og sit lange blonde Overkjæg, idet han dreiede den ene Cigarette efter den anden, og, medens han lod dem fordampe i lette Røgskyer, fortalte han under enhver af disse Afsløsningsprocesser en smuk ny Tigerhistorie.

„Seer De, Fru Marie,“ sagde han, „det er det Smukke ved Tigeren, at den ikke, som de andre vilde Dyr, trækker sig seigt tilbage for den fremtrængende

Cultur, men stiller sig uforfærdet imod den, byder den Trods og dristigt virker hen til at gjenindsføre den hellige, urvilde Tilstand paa de Steder, hvor det civiliserede Menneske allerede har sat sig fast . . .“

„Og det finder De smukt?“ bemærkede Fru Marie i en spodsk Tone.

„Ja, det gjør jeg; derved adles netop Tigerjagten til at blive en velberettiget Krig, i hvilken Enhver hænder sin Ret, kæmper for en Idee og sætter sit Liv ind paa denne.“

„Jeg beder Dem — tal dog ikke saa taabeligt. En Tiger med Ideer . . .“

„Jeg forsikrer Dem, saaledes forholder det sig. Seer De, Regjeringen troede engang, at nu var den kommen saavidt at kunne oprette en Postbefordring fra Njang til Surabaja. Hvad skeer? Postbuddene forsvinde med en beundringsværdig Regelmæssighed. Man giver dem bedre Vaaben, Repeteergeværer; man lader dem convoyere af Bagtpatrouiller. Og hvad skeer saa? I fjorten Dage efter hinanden lade Tigerne ikke alene Postbuddene, men ogsaa Bagtpatrouillerne forsvinde; bliver et af Bæstierne skudt — og efterhaanden blev der mange skudt af dem, — saa kommer der strax et andet i dets Sted. Hovedroveren, der syntes at lede det hele Forehavende, har man aldrig kunnet faae fat paa. Han laa Dag og Nat paa Luur i et snævert Pas. Omendstjøndt han var saa fræk, at han en Dag endogsaa slæbte en Postkæf med sig, saa tog

han sig dog med utrolig Vist i Agt for at vise os sit plettede Skind blot en eneste Gang. — Hvad var der altsaa at gjøre? Man maatte . . .“

„Man maatte kalde Dem til Hjælp, Major!“
saldt Fru Marie ham meget ironisk i Talen.

„At nei! Ganske vist havde jeg i lang Tid taget Deel i Jagtpartierne, jeg har ogsaa tidt knaldet mangel en af de Fyre ned, det er vist; men her var der ikke Andet at gjøre end at rømme hele Fortet Aang, fordi man indsaae det Umulige i at vedligeholde Forbindelsen med Surabaja . . .“

Der var ikke langt fra at danne sig et lille Træt af Suurmuleri omkring Fru Mariæs Mund, da man i det jamme Dieblif fra det aabne Vindue i et Værelse paa første Sal hørte Anslaget af et Fortepiano, som en aabenbart ovet Haand afløkkede Lob og Afkorder, der fuldttonende trængte ind i Caprifoliumsløsthuset.

„Hvem er det, der spiller paa Deres Fortepiano, Fru Marie?“ spurgte Majoren lyttende.

„Det maa være den unge Pige, som kom idag før Middag,“ svarede „Solen;“ „hun bad, om hun maatte benytte mit Instrument.“

„Hvem er hun?“

„Hun har indskrevet sig i Fremmedbogen som en Frøken fra en lille By i Holland — hun venter her paa et Heskab, hos hvem hun skal være Gouvernante

— dette kommer fra Rhinen og vil indtræffe her —
det er, hvad hun har fortalt mig.“

„Hun er meget jmf.“

„Men noget forunderlig — Alt, hvad hun siger,
lyder, som om det var sagt hen i Veivet, akkurat, som
naar man skriver i Vand.“

„Hvad mener De?“

„Det er jaa ubestemt, som om hun selv ikke lagde
nogen Vægt derpaa.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Grosserer A. C. Bendixen.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Sogndag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøjre,

aabent hver Sogndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —10 Form.

Administrationen.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N° 7.

Lørdagen den 16de Februar 1884.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Trykt hos S. L. Bording. Kjøbenhavn.

En ærlig Mand.

Fortælling af Levin Schücking.

(Fortfat).

„Som om det ikke var sandt? De maa huske paa, i hvad for en bange, nedtrykt Stemning saadant et stakkels Væsen er, naar hun træder ganske alene ud i Verden for at begynde Kampen med den haarde Tilværelse. Jeg kjender ogsaa en Smule til denne Følelse af hjælpeløs Ensomhed — den Gang, jeg i Harderwyck gik over Gaden til Depotet, hvor jeg vilde lade mig hverve til Tjeneste i det nederlandfke Indien — jeg var en ganske ung, lille Fyr — mine Forældre vare døde — min Formue Kul Komma Kul — der hjemme hos vore preussiske Tropper vilde de ikke antage mig, fordi jeg ikke selv kunde hjælpe

Noget til min Equiperings — saa gif jeg til Batavia, til den gule Febers Land.“

„Og til Tigernes Land,“ afbrød Fru Marie ham med et alvorligt Smil.

„Spøg De kun,“ vedblev Majoren; „men jeg forsikrer Dem, der hørte en fast Bestutning til. Nu, Gud skee Tak, jeg er kommen derfra med heelt Skind, med Majorstitel, med en flækkelig Pension — de ere jo saa anstændige, disse Wynheers, at give dobbelt Pension for Tjenesten, in der Dost’ —“

„Og saa er De ogsaa kommen derfra med saa mange sjønne Erindringer om Deres Venner, Ti — —“

„Na, jeg beder Dem, Fru Marie, lad nu Tigerne være, hvad de ere. I dag har De især travlt med at gjøre Dem lystig over mine Tigre. De forstaaer slet ikke mine Tigre.“

Fru Marie lo høit.

„Det er virkelig heller aldrig faldet mig ind at komme til en saadan Forstaaelse.“

„Seer De, Fru Marie,“ vedblev Majoren i en elegisk Tone, og idet han med sine ærlige, blaae Dine søgte den unge Kones Blik ligeoverfor ham, „dersom De havde en lille Smule mere Godhed . . . og . . . Deeltagelse for mig, vilde jeg gjerne tilstaae Dem, hvad for en Rolle Tigrerne egentlig spille hos mig . . .“

„De spille en Hovedrolle hos Dem, de bestjæf-

tige alle Deres Tanker," sagde Fru Marie næsten heftigt og vredt.

"Nei, det gjøre de aldeles ikke — havde jeg —" her drog Majoren sin Nænde dybt og syntes først at maatte tage noget Tilløb, forinden han fremførte de følgende Ord raskere end sædvanligt: „havde jeg vor Hr. Schliepens Talefærdighed, saa vilde jeg nu svare Dem paa denne Spot med alle Slags Hentydninger til, at det er kun et Tigerhjerter, der spiller saadan en Rolle hos mig . . .“

Fru Marie bukkede sig dybere ned over sit Arbeide; men det var ganske unødvendigt, at hun søgte paa denne Maade at undgaae Majorens Blik; han var allerede selv bleven ganske rød og saa slet ikke mere paa hende, medens han, for at skjule sin Forlegenhed, sagde hurtigt videre:

„Nei — det er ganske anderledes. Seer De, jeg har havt megen Lykke 'in der Dost'. Jeg har altid levet meget ordentligt, undgaaet alle søde Frugter, aldrig druffet en Draabe Vand, og saaledes har jeg da holdt det ud, medens mine Kammerater døde som Fluer; jeg bevarede altid Helbreden, avancerede ogsaa taalelig rask i Tjenesten op i de høiere Charger — og paa den Maade kunde jeg have været ret tilfreds, dersom een Ting ikke havde forbitret mig Livet.“

„Saa?“ spurgte Fru Marie nu, idet hun med viensynlig Deltagelse afventede Svaret; „og det var?“

„Det var en ganske nederdrægtig Forestilling,

som Folk havde dannet sig om min forfærdelige Ærlighed, som de ansaae for bombefast og stormfri mod alle Fristelser."

Her lo Fru Marie høit.

„Det forbittrede Dem Livet, at man ansaae Dem for ærlig?"

„Ja, le De kun ad mig," sagde Majoren i en klagende Tone, „og jeg er dog først lige ifærd med at lægge hele mit Hjerte aabent og alvorligt frem for Dem . . ."

Fru Marie saa nu paa ham med et meget oprigtigt og talende Blik, derefter slog hun Vinene ned igjen paa sit Arbeide og sagde:

„Jeg hører jo ogsaa alvorligt paa Dem."

„Det forbittrede mig Livet," vedblev Majoren, „ikke af den Grund, at Tilnavnet ‚den ærlige Major‘, som de havde hængt paa mig, lader ane et vist, ikke syndeligt smigrende Slægtskab med ‚det skikkelige Faar‘; nei, det var, fordi denne Idee, de havde om mig, var forbunden med de ærgerligste Følger. Havde der fundet et Snyderi Sted imellem Folk, der vare ansatte ved Intendanturen, og Leverandeurerne, saa kunde jeg ganske sikkert gjøre Regning paa, at jeg i de nærmest paafølgende Dage vilde blive udnævnt af Obersten til Formand i den Commission, der skulde undersøge Sagen; mig, hed det da, vilde hverken den Ene eller den Anden kunde bestikke; og til Syvende og sidst havde jeg baade den Ene og den Anden til mine bittreste

Fjender. — Naar der var en Intrigue eller et Rygte-
 smederi i Gang blandt Folk, saa kunde jeg være vis
 paa, at en eller anden Kammerat tog mig under Ar-
 men for at tale med mig under fire Dine og sige til
 mig: ,Major, De er en ærlig Mand, De har ved
 den og den Leilighed hørt, hvad Kammerat Wulff el-
 ler Kammerat Fuchs har sagt om mig, jeg er over-
 tyndet om, at De vil nøiagtigt gjentage det for mig.'
 Og, naar jeg saa med fuldkommen Sandfærdighed
 havde besvaret Spørgsmaalet, ja, saa skjældte Kamme-
 rat Fuchs mig jiden ud for en Dretuder, eller Kam-
 merat Wulff sendte mig maastee endogsaa en Udfor-
 dring. Fik En en Kommando for længere Tid Post-
 ker i Bold i det Andre af Landet, saa var jeg ganske
 sikker paa at see ham hos mig om Aftenen før hans
 Afmarsch med hans Oppasser bagefter sig bærende
 paa en lille Kuffert, og saa hed det da: ,Major,
 De vil nok vise mig den Benskabstjeneste og gemme
 mine Smule Sparepenge og mine Værdisager for
 mig, og, hvis jeg ikke skulde komme tilbage igjen fra
 det Feberhul derhenne, ikke sandt, Major, De er saa-
 dan en ærlig Mand, saa vil De nok sørge for, at det
 Hele kommer rigtigt og urørt til mine fattige Slægt-
 ninge i vort eget gamle Land.' — Det var atter en
 behagelig Commisjion, kan De troe, saadan at være
 Skattegemmer i et Land, der er fuldt af det rygges-
 løfeste Tyvepat! — ,Gid Guden havde Ærligheden!' —
 — har jeg ofte sagt til mig selv — hvordan har jeg

dog faaet det fortvivlede Rygte paa mig? Jeg troer, at jeg med det Allerførste vil stjæle en Sølvstøbe for at faae No."

Fru Marie lo her igjen meget fornøiet.

"Det vil slet ikke hjælpe Dem, Major," udbrød hun med det Samme; „for man seer strax paa Deres Ansigt, at De er en grundærlig Mand; Ærligheden lyser Dem jo ud af Dinene."

"Altsaa har mine Tigre ikke engang hjulpen mig hos Dem!" faldt Majoren hende i Talen med komisk Fortrædelighed.

"Deres Tigre?"

"Ja, mine Tigre! Jeg havde netop sat alt mit Haab paa dem her. At stjæle Sølvstøber er ikke anstændigt, det vil De nok indrømme. Men lyve — lyve, det kan man gjøre med megen Anstand. Derude i Osten lyver den Ene den Anden ud af Støvlerne, og her i Vesten lyver den Ene den Anden Bælgene ud af Lommen, og han bliver dog ved at være en agtet Mand. Altsaa, har jeg sagt til mig selv, lad os lyve, lad os lyve for Folk om vore Tigerjagter — jeg har virkelig deltaget i en eller to af dem, Fru Marie, og kjender af Erfaring lidt til den Slags Ting — lad os lyve, saa at vi istedetfor ‚den ærlige Major‘ kommer til at hedde Münchhausen den Anden, saa at Ingen meer fæster Lid til det, man siger, fordi der neppe kommer ti sande Ord ud af Munden paa os i Løbet af Dagen. Hermed har jeg

nu grundigt begyndt, da jeg slog mig til No i min lille gamle Fødeby, hvor jeg rigtignok ikke har en eneste Slægtning meer tilbage. Men jeg er gaaet saa grundigt tilværks, at jeg desværre allerede ikke selv veed rigtigt mere, om det, jeg fortæller, virkelig er oplevet, eller om det er drømt eller opdigtet."

"Og Alt det er dog igjen til slet ingen Nytte," afbrød Fru Marie ham, idet hun rystede paa Hovedet; "det har slet ikke hjulpet Dem Noget; for, skal jeg tilstaae Dem det, saa holder jeg Dem endnu bestandigt for en ret brav og ærlig Mand, Major, aldeles ude af Stand til at lyve; Sagthistorier, veed De nok, er en Sag for sig selv, ligesom Bedrageri ved Hestehandel, og De bevijer jo ogsaa Deres Uerlighed derved, at De slet ikke kan beholde Hemmeligheden hos Dem selv, men maae tilstaa mig den."

"Dem — javel — Dem, fordi jeg ikke kan finde mig i, at De driller mig med denne Tigerport; jeg kan ikke gjøre mit Hjerte til nogen Kloverkule ligeoverfor Dem, fordi . . ." Majoren standsede; som om han vilde prøve, hvormeget han vel turde vove, saae han ind i Fru Mariens Træt, førend han hastigt vedblev: "Fordi De er det eneste Væsen i Verden, af hvem jeg ikke ønskede at blive mistkjendt, af hvis gode Mening om mig min Lykke, mit Livsmod, ja selve mit Liv afhænger."

"Major," jagde den unge Kone, idet hun med et

halvt skjælmst, halvt forlegent Smil jaae raft op og ind i den Ligeoverforsiddendes Træk, „Major, veed De, at det er jo en fuldstændig Kjærligheds-erklæring?“

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
 Vestergade 23, 2den Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Nørregade 45, 2den Sal tilhøjre,
 aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N° 8.

Lordagen den 23de Februar 1884.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Trykt hos S. E. Bording. Kjøbenhavn.

En ærlig Mand.

Fortælling af Levin Schücking.

(Fortsat).

„Er det virkelig?“ raabte Majoren med et hastigt og ligesom lettet Suf. „Naa, Gud være lovet! Saa er det da udtalt, hvad der saalænge har ligget mig paa Tungen og ikke kunde komme udover den. Ja, saaledes forholder det sig, Fru Marie. Det var ifræffeligt! Om Nætterne har jeg ikke kunnet sove for det, naar jeg tænkte paa at tilstaae Dem, hvad De er for mig, hvorledes jeg kun kan see een eneste Lykke i Verden, Livet ved Siden af Dem og med Dem — Du almægtige Gud! Jeg maatte jo sige Dem det, og dog havde jeg en sand Helvedangst for saadant et Dieblik, og jeg jagde til mig selv hver

Aften, naar atter en Dag var forløben for mig paa en unyttig Maade: „Du kommer aldrig i Dit Liv til nogen rigtig Kjærlighedserklæring — gaa hen og hæng Dig!“

„Forekom jeg Dem da jaa frygtelig, Major?“ spurgte den unge Kone med en blød Betoning i Stemmen.

„Frygtelig? De? O, min Gud, hvad der syntes mig frygteligt, var jo kun den Mulighed, at De vilde lee mig ud, at De vilde tvivle om Sandheden af det, jeg ønskede at sige Dem, at Enden paa det Hele vilde blive, at De sendte mig bort — ud af Solen, til Nattens dybeste Skygger og Ensomhed — jeg vilde have været det usaligste Menneske paa Jorden, dersom . . .“

Fru Marie lagde sin Arm paa Bordet, der stod imellem dem, og aabnede sin Haand, som hun, idet hun bøiede sig forover, paa denne Maade tilbød Majoren, der greb den med lidenskabelig Hast, medens hun jagde:

„Nei, Major, hvorfor skulde jeg sende Dem bort? Jeg er Dem af Hjertet god — seer De, jeg staaer ogsaa alene i Livet, ligesom De — men med mig er det en anden Sag. Der hviler en stor, en altfor stor Byrde paa mine svage Skuldre — Bestyrelsen af et saadant Husvæsen, alle de Betyrninger og Fortrædeligheder, som ere forbundne dermed! Jeg trænger til mandlig Bistand, til en Raadgiver, en Be-

fytter, til jaadan en rigtig brav og ærlig Besfytter, som De er, Major; jeer De, nu skaffer det Ry for Ærlighed, hvorover De har beklaget Dem jaameget, Dem dog tilsidst en lille Kone; for det," føiede hun til med sit skjælmste Smil, „det maa De vide: Hvis jeg kunde beslutte mig til et jaadant Skridt, saa var det ene og alene for Deres Ærligheds Skyld, Major, ene og alene.“

„Ærligheden leve da!“ raabte Majoren, idet han lo saa glad som et Barn og trykkede stormende Kys paa den Haand, hvis Gierinde stillede ham med jaamegen Godhed i Udsigt som hans fremtidige lille Kone. „De er en Engel, en Engel, en Engel!“ udbrod han da, som om han var ganske ude af sig selv af lutter Hentykkelse. „De skjænter et stakkels forældreløst, forladt og ensomt Menneske et Hjerte, et Hjem, en Verden.“

Dg her traadte Taarerne i Øinene paa den jolbrændte Tigermajor.

V

Da Fru Marie efter den nu paafølgende, meget inderlige, gjensidige Tankeudvevling endelig havde sendt Majoren bort til hans Hjem, fordi der allerede to eller tre Gange var kommen Bud til hende med Forespørgsler fra hendes tjenende Mander, begav han sig paa Bei med en Følelse af Lykjalighed, som han al-

drig havde anseet for muligt i noget Menneſtes Bryst, end ſige i ſit Bryst. Lykken, ja Lykken! Hvor den dog har noget vidunderligt Smeltende og Forvandlende ved ſig!

(Fortſettes.)

Bekjendtgjørelſe.

Foreſlaaede nye Medlemmer:

Bogtrykker B. J. B. Peterſen

Bagerſvend H. P. A. Hanſen

Urtekræmmer C. A. Halberg

Reſtaurator H. Tenſen

Malermeſter F. M. S. Peterſen

Tømrer J. P. L. Johaſen.

Selskabets Bogholderkontor,

Veſtergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kaſſererkontor,

Norregade 15, 2den Sal tilhøjre,

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

Administrationen.

Extract

af

4de Kvartals-Regnskab 1883,

for

det forenede Understøttelsesfælleskab.

Indtægt.

		Kr.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal		6576
2. Halvaarligt Kontingent:		
Restancer fra forrige Kvartal	263 Kr. 41 Dre.	
anvist for dette Kvartal Kr. 5648.96		
Hs. Maj. Kongens Bidrag Kr. 40. "		
	5688 — 96 —	
	5952 Kr. 37 Dre.	
deraf er indkommet	Kr. 5409.05	5409
affrevet som uerholdelig Kr. 126. "		
	5535 — 05 —	
Restance ultm. dette Kvartal	417 Kr. 32 Dre.	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 95de Aargang Nr. 40—52		1359
4. Renter for 1/2 Aar:		
af Activer: 81000 Kr. Vest & Sønderjydske Creditf. Obl.		
à 4 1/2 %	Kr. 1822.50	
90000 Kr. Ny jydsk Kjøbstads Creditf. Obl. à 4 1/2 %	Kr. 2025. "	
Kr. 201000 paa Indskrivningsbevis	Kr. 4020. "	
Kr. 800 Kbhvns. Communelaan	Kr. 16. "	
	7883 Kr. 50 Dre.	
af Legater: Eibeschüks		
Legat til Ublaas	Kr. 1000. "	
do. do. til Understøttelse	Kr. 100. "	
W. P. Heymanns do.:		
Kr. 400	Kr. 8.06	
B. M. Goldschmidts do.:		
Kr. 100	Kr. 1.96	
	1110 Kr. 02 Dre.	
af Sparekassen for Kbhvn. og Omegn	84 — 56 —	
5. Afdrag paa Laan:		9078
Restance fra forrige Kvartal	548 Kr. " Dre.	
anvist for dette Kvartal	3804 — " —	
	4352 Kr. " Dre.	
deraf er indkommet	3816 — " —	3816
Restance ultm. dette Kvartal	536 Kr. " Dre.	
6. Fru Høyers Legat		9900
		36138

Kjøbenhavn, den 31te December 1883.

D. F. Olsen.

Overensstemme

Th. J.

Udgift.

	Kr.	Ø.
ensfioner : affordrede fra forrige Kvartal tviste for dette Kvartal	2512 Kr. 50 Øre. <hr/> 2512 Kr. 50 Øre.	
ubetalte i Kvartalet intramanderet	2512 — 50 — <hr/> " — " —	2512 50
affordrede ultm. dette Kvartal Øninger andre Administrationsomkostninger gebladets Trykning indkjøb af 10000 Kr. Ny jydsk Kjøbstads Creditf. Obl. à 4 ¹ / ₂ % udløbne Renter for 138 Dage af ovennævnte Obl.	<hr/> " — " — <hr/> 1485 452 377 9909 172	" 35 " 90 50
i Kassebeholdning ultm. October Kvartal 1883.	21229	01
	36138	26

C. Borgen,
 Selskabets Kasserer.

Revisorkontrollen.
 for.

A. G. Heimann.

Nierrumgaard,

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N° 9.

Lordagen den 1ste Marts 1884.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Trykt hos S. E. Bording. Kjøbenhavn.

En ærlig Mand.

Fortælling af Levin Schücking.

(Fortfat).

Den Mand, der har lidt, erfaret, tjæmpet haardt, han kan troe sig hærdet mod enhver stærkere Rørelse af Sindet, han kan see store Lidelser, høre Tale om forfærdelig Jammer, uden at nogen stærkere Følelse derfor bemægtiger sig ham, ja, han kan komme jaaviddt, at han affærdiger enhver Livets Glendighed med en eller anden Talemaade, som en udeeltagende Verdensanskuelse dicterer ham. Men, hvad han ikke kan, og, hvad den Roligste saameget mindre formaaer, jo mere hans No er Frugten af bittere, smertelige Erfaringer, det er at forblive urørt og urystet ved en stor Glæde, hvad enten denne bliver ham personlig

til Deel, eller han er Vidne til, at en god og endelig dog forsonende Skjæbne meddeler den til Andre.

Dette oplevede nu ogjaa Majoren. Han var i den Grad kommen ud af sit gamle Spor, at han bogstaveligt ikke vidste, hvad Been han skulde staae paa. Han følte Trang til at udraabe, udjuble sin Lykke, fortælle den til Alle og Enhver, som han mødte paa Gaden. De gode Borgere i Millfurth, som han traf paa sin Vej — og der var ikke mange af dem i de stille Gader — vare desværre slet ikke modtagelige for slige Hjerteudgydelser; den Første, en jødet Mand med et Skjodskind, der klirrende rullede et tungt Jerntøndebaand foran sig, var det ikke; heller ikke de to Fruentimmer, der kjørte grønt Kløver hjem til deres Beder i en Trillebør. De lagde meget lidt Mærke til ham; for deres Skyld havde han slet ikke behovet jaa hastigt at bortviſte de lette Gledesdraaber, der stode i hans Dienhaar; der var Ingen, der havde seet dem.

Efterat han i nogen Tid planløst havde vandret omkring i disse mennesketomme Smaagader, der egentlig slet ikke laae paa hans Vej, og hvor han Intet havde at gjøre, maatte han, for at naae sin Bolig, gaae forbi Præstegaarden, der laa noget tilbage for den øvrige Række Huse. Den geistlige Bygning var den eneste i Millfurth, der var omgivet med en vis Romantik; den laa bag en høi Muur med en Gitterport af gammeldags Smedearbeide; smukke, gamle Acacier strakte deres Grene udover Muren, og gjen-

nem Gitterporten saae man ind i den velpasjede Blomsterhave foran Huset, hvortil man gik op ad en fritstaaende Trappe. Just i samme Dieblit som Majoren var i Begreb med at gaae forbi Porten, blev den aabnet indefra, og en ung, tilsløret Dame i en beklædet, mørk Dragt, med en lukket Parasol i Haanden, traadte ud, fulgt af en hæslig, haltende, lille Hund.

Han blev staaende, saae først paa Hunden, derefter paa den unge Dame og jagde leende — ja, havde han været i en anden Sjælsstemning, vilde han aldrig have været saaledes at tiltale en fremmed Dame, og det oven i Kjøbet med en kaad Latter — men i det Humor, hvori han nu befandt sig, maatte Lykkens Overmod skaffe sig Lust i Noget, og, førend han ret havde tænkt sig om, havde han allerede udraabt:

„Det er jo den lille Kjøter, troer jeg, som jeg i Formiddags hjalp ud af dens Blageaanders Kløer; er det Deres Eiendom, Froken? Saa glæder det mig dobbelt . . .“

I samme Dieblit opdagede han i den unge Pige den fremmede Dame, der om Formiddagen var stegen af i „Solen“, og efter at have henvendt ovenstaaende Bemærkning til hende tog han nu høfligt sin Hat af.

Hun stod jælsomt forskrækket og bestyrtet ved hans Tiltale. Han saae ogjaa, at hun var bleven paafaldende bleg. Hun saae op paa ham med et

ganske eiendommeligt, ligejom bønfuldende Blik, hvorpaa hun fremstammede et Par Ord og blev derefter ganske mørkerød i Ansigtet; det var viensynligt, at hun kun med megen Møie var istand til at fremstige følgende Svar:

„Min Hund — ja — nu — men først siden igaar Eftermiddags — siden De — jeg er gaaet hen — jeg har kjøbt den.“

„Ja saa — men jeg beder Dem undskyldte, at jeg var saa fri at tale til Dem,“ afbrød Majoren, for hvem det imidlertid var bleven klart, at han i Grunden havde opført sig upassende, og som derfor nu blev smittet af den unge Piges Forlegenhed, hvorfor han endnu engang tog Hatten af, bukkede og gik videre.

„Stakkels Barn!“ sagde han ved sig selv. „Jeg er vis paa, det er kun et Baaskud, at hun vil være Gouvernante, hun vil meget snarere besøge Doctor Bechtolds berømte Helbredelsesanstalt for Stammende — Fru Marie sagde jo ogsaa, at hun talte saa underligt. Det er afgjort, hun stammer ganske forfærdeligt.“

Dermed fortsatte Majoren sin Vandring. Derjom han havde lagt Mærke til, hvor bange den unge Dame endnu blev staaende og saae efter ham med spændte Blikke, idet hendes hele Væsen forraadte en skjælvende Bevægelse, som om hun slet ikke kunde komme til sig selv igjen efter dette uventede Møde, da havde han dog maaskee ladet sin Stammehypothese

fare. Men han saae kun fremad, fremad, ud i sin lykkelige Fremtid, det gjorde han, den misundelsesværdige Major, der slet ikke engang anede al den Lykke, som Fremtiden endnu vilde bringe ham, og allermindst, hvad Lykken netop i dette Dieblig beredte ham. Sligt havde han rigtignok heller ikke selv i Drømme kunnet tænke paa, og Ingen kunde have anet det, nemlig, at netop nu og slet ikke langt borte fra ham en ham fuldstændig ubekjendt Mand, en Mand, som han neppe havde seet et Par Gange, fattede den Beslutning at indsjætte ham, Major van der Bruck, til sin Arving, at efterlade ham og ingen Anden en heel Formue i sit Testament!

Det var altfor underligt! Og dog havde det, som vi strax vilde faae at see, sin fuldkomne Rigtighed.

VI.

Den næste Morgen sad Majoren ved sit Skrivebord i sin grønne, med nogle sorte Snore besatte og derfor temmelig militærisk udseende Jagtfrakke, med en rød Fez paa Hovedet, hvis Haarvæxt var bleven noget tynd i de hede Tropelande — det smukke, blonde Skjæg var desto yppigere — og i elegante Morgensto af gult Maroquin. Han havde begyndt paa at skrive til et Par Kammerater, der boede langt borte, for at melde dem sin Forlovelse: men, da

han var i en stærkt bevæget Stemning og ikke fuldkommen Herre over sine Tanker, sprang han op fra Tid til anden, for med hastige Skridt at gaac nogle Gange op og ned i Værelset. Dette Værelse var, i Forbigaaende sagt, meget smukt dekoreret med skønne orientalske Vaaben, et kunstigt forarbejdet indisk Kriger skjold, flere Dolke og Kastevaaben paa Væggene, prægtige Tschibuks eller tyrkiske Tobakspiber og et Par udmærkede Tiger skind, der laae under Skrivebordet og foran Sophaen — lutter kostbare Sager, men af, desværre! ogsaa Majorens Hovedkostbarheder; thi det var aldrig lykkedes ham ellers at spare sig Noget sammen derovre „in der Dost“, der til havde han havt for mange gode Venner, brave Kammerater og levelystne Medbrødre; desuden havde der været saamegen Glendighed og Fattigdom rundt omkring ham — og fremdeles — naa, Tiger skindene havde en ret betydelig Værdi, og i de prægtige Vaaben stak der dog ogsaa en lille Kapital. Og hvad behøvede han ja Mere? Han havde jo sin gode Pension, og „Solen“ — ganske vist, det havde været bedre, om han kunde have lagt en rigtig pæn Dunge hollandske eller andre Statspapirer hen paa Bordet foran sin lille Udvalgte; men det var nu engang ikke jaaledes, og hun var jo saadan en fortræffelig Kone og havde saadan en udmærket Karakter. Derfor brød Majoren heller slet ikke sit Hoved med disse Ting: nu tænkte han netop paa sin gode Bekjendt,

Schliesen; denne skulde give ham et godt Raad med Hensyn til den Gave, som det vilde være mest passende for ham at overrække sin Forlovede . . . dog, hvad var det, han netop igaar Aftes havde hørt sin Huusholderiske fortælle? — At det var jaa daarligt med Schliesens brystsvage Broder, ja at man kunde vente hans Død hver Dag — altjaa turde han ikke bejvære Schliesen med uvedkommende Spørgsmaal.

I dette Dieblit bankede det, og, da Majoren havde raabt „Kom ind!“, traadte Schliesen i egen Person rask ind. Han jaae meget alvorlig og bevæget ud.

„Sikken en Nat!“ jagde han, idet han kastede sig paa Sophaen og lagde sin Hat ved Siden af sig; „har De allerede hørt det? I Morges Kl. 5 er min Broder død.“

„Nei, det har jeg ikke hørt,“ jvarede Majoren. „Jeg beklager det af mit ganske Hjerter. — De var jo nok forberedt paa at miste ham; men, naar Døden jaa virkelig kommer, og det er en Broder, det gjælder, jaa jynes man dog altid, at det kunde have varet noget længere . . .“

„Det var en skræffelig Nat!“ lod Schliesen sig nøie med at gjentage, idet han juffede dybt, som om han var endnu ganske jønderknust af de modtagne Indtryk. „Igaar Aftes henimod ni blev det allerede jaa slemt, at jeg over Hals og Hoved maatte løbe

op i Retten for at faae fat blot i een af Dommerne, at der kunde blive opfat et Testament."

„Hvad behøvede De et Testament for? De er jo hans eneste Broder og eneste Arving."

Schliesen foer med den brede Haand henover sine horgule, uredte Totter paa den tyndt bedækkede Isje og svarede med et pludseligt, forlegent Smil:

(Fortiætted)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Instrumentmager H. C. Hammel.

Lithograf C. Th. Hedegaard.

Bolette J. Schmidt, Datter af Skibstømmer S.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søgnedag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøjre,

aabent hver Søgnedag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N° 10.

Lørdagen den 8de Marts 1884.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Trykt hos S. E. Bording. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Lørdagen den 20de ds. Eftm. Kl. 6 afholdes paa Østergade Nr. 54 den aarlige Repræsentantforsamling, i hvilken der bliver

1. at tage Bestemmelse om de f. A. indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse,
2. at foretage Valg af nye Repræsentanter m. m.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen for det forenede
Understøttelsesselskab.

Kjøbenhavn, den 4de Marts 1884.

Ih. Svanebjerg,

A. G. Reimann,

D. F. Olsen.

Kierrumgaard.

En ærlig Mand.

Fortælling af Levin Schücking.

(Fortsat).

„Hans Arving — jeg? Nei, Gud bevare os, Major, det er Dem.“

Majoren saae paa ham, som om han ikke havde hørt rigtigt.

„Hvem?“ spurgte han.

„De, Major, De!“

„De er vist ikke rigtig rask, Schliesen.“

„Jo, aldeles! Testamentet er blevet færdigt, lykkeligviis, og De er udnævnt til Univerfalarving.“

Majoren satte sig igjen hovedrystende paa Stolen foran sit Skrivebord; idet han derefter uvilligt og med rynkede Bryn stirrede paa Schliesen, jagde han:

„De skalde dog ikke idag komme med saadant noget Brovl.“

„Vær De ganske rolig, Major,“ bemærkede Schliesen. „Jeg vil forklare Dem Sagen,“ vedblev han, idet han boiede sig forover for at støtte sin Albu paa Bordpladen og sin Hage paa Haanden — han dæmpede ogjaa sin Stemme nu, da han talte. „De veed,“ yttrede han, „at jeg nu er en besteden Wiinreijende; men De veed maastec ikke, at jeg tidligere har været selvstændigt etableret i K. Jeg handlede med Colonialvarer, desuden havde jeg en Eichoriefabrik og

drev Expeditionssforretninger ved Siden af; det var en Smule for stort anlagt, jeg havde ikke Lykken med mig, kort og godt, jeg gif fallit; maaskee havde jeg kunnet slutte en anstændig Accord, men min Hovedcreditor var en Gnier, en Blodsluger, en haard Hund, hele Stadsen faldt sammen; ti Procent, det var Alt, hvad der blev fordeelt mellem Creditorerne; var det kommet til Accord, havde jeg betalt tyve; men de vilde det jo ikke selv bedre. Det Bærste er imidlertid, at jeg endnu er forpligtet ligeoverfor dem; dersom jeg igjen skulde komme til Hægterne, kan de falde over mig hvad Dag, det skal være, og af Arven efter min Broder, af hele den snuiffe Gaard, der ligger tæt ved Byen, og som mellem Brødre er sine tredive Tusind værd, fik jeg ikke en eneste Klump Jord, ikke et Halmstraa; — kan De nu indsee, hvorfor jeg trængte til En, hvem Arven officielt skulde tilfalde, hvorfor min Broder maatte opsjætte et Testament og deri indsjætte en Ven til Arving, paa hvis Ærlighed jeg kunde stole? Og hvor skulde vi finde en saadan Ven? Om hvem kunde vi sikkert forud vide, at han vilde være ærlig nok til at modtage Arven paa den Betingelse, at han senere under en eller anden Form vilde give mig den uformindstet tilbage? De var den Æneste, Major, som jeg kjendte, hvem mine Tanker altid i Stilhed vendte tilbage til, og, da det nu igaar Aftes maatte gaae for sig over Hals og Hoved, saa har min Broder indsat Dem til Arving — De er jo en

grundærlig Mand, Major, derom er jeg jo saa overbeviist . . ."

"Og jeg," foer Majoren op, "er overbeviist om, at det er et rigtig infamt Bedrageri! Derjom det ikke var af Hensyn til Deres Sorg over Deres Broders Dod, kastede jeg Dem ud af Bærelset, Schliesen! Hvor kan De dog for Fanden troe om mig, at jeg vilde erklære mig villig til at modtage en saadan Arv, bare for at give Dem Leilighed til at snyde Deres gamle Creditorer?"

"Snyde? Hvad er det for et Udtryk! Det er da en løierlig Maade, De tager den Sag paa. Skulde den smukke Gaard, der nu allerede i tre Generationer har været i vor Familie, kastes i Gabet paa denne graadige Ulv, denne lurvede Karl, der har forarsaget min Ulykke? Red De den for mig, Major! De behøver jo slet ikke videre at bekymre Dem om det Hele, De modtager ganske simpelt Arven, og saa lader De mig nominelt for Autoriterne optræde som Deres Forpagter paa Gaarden; jeg vil da være i Stand til hvert Aar at spare Noget op, som jeg vil fordele blandt Creditorerne."

"Nei," sagde Majoren fast og afgjort, "jeg erklærer Dem paa det Bestemteste, at jeg ikke vil have Noget at gjøre med denne Arv. Sorg De bare for, at mit Navn ikke bliver offentlig sat i Forbindelse med den, ellers erklærer jeg ligend til alle Menneſter, der ville høre paa mig . . ."

„Naa, naa, naa,“ udbrød Schliesen gnaven, „De behøver jo da ikke at blive saa vred over en Ting, der ikke bevijser Andet, end at vi nære en ubetinget Tillid til Deres Verlighed.“

„Fanden i Bøld med min Verlighed! Jeg vil ikke mere staae i Ky for denne Verlighed, der allerede har bragt mig i saa mange Forlegenheder. Den vil tilsidst tage Livet af mig, denne forbandede Verlighed.“

Schliesen saae, at der den Dag idetmindste ikke var Noget at stille op med Majoren. Han maatte see at finde paa Midler og Udveie til at udsone denne med den Transaction, han havde foretaget sig, og som nu engang ikke stod til at ændre; naar Alt kom til Alt, turde han vel ogsaa haabe, at Majoren vilde falde til Føie; han havde jo et godt Hjerte, som det ikke var saa vanskeligt at blødgjøre, og derfor tabte Schliesen ikke Modet.

„Ja, ja,“ sagde han, „saa ville vi idag ikke tale videre om den Ting; Testamentets Aabning og Terminen, inden hvilken Deres Erklæring maa være afgivet, kunne jo opsjættes; kommer Tid, kommer Raad; og, dersom De ikke har noget Bedre at foretage Dem, skulde De gaae ud og see paa det smukke Landsted, hvis Herre De nu kunde være.“

Majoren gjorde en heftig, afværgende Bevægelse med Haanden og vilde just til at svare, da det atter

bankede paa hans Dør. Han raabte paany: „Kom ind!“ og faae nu en høist overraskende Besøger træde ind i sin „Tigerhule“.

VII.

Dette Besøg var i Sandhed jaa overraskende, at Schliesen, i den Overbevisning, at det gjaldt en Sag af en aldeles intim Beskaffenhed, rømmede Pladsen ved dets Tilshykomst, greb sin Hat og forsvandt med et meget dybt Buf.

Den Mand, der var traadt ind i Majorens Bærelse, var nemlig ingen Anden end den lille Bys værdige, paa Grund af sin Tolerance og Mildhed almindelig agtede Sognepræst, en høi, mager Mand med graasprængt Haar og tillidvækkende Ansigtstræk. Majoren var en sjældnen Gang truffet sammen med ham, og de to Herrer vare derfor hinanden ikke ganste ubekjendte.

„De viser mig en uventet Værelse,“ sagde Majoren, idet han bad den velærværdige Herre at sætte sig.

„Jeg kommer ogsaa,“ svarede denne med et forelegent Smil, „i et Muliggende, der vistnok er Dem uventet, men, som jeg haaber, ikke ubehageligt. De er saadan en ærlig, brav Mand, Hr. Major . . .“

„Jeg beder Dem, Hr. Pastor,“ udbrød Majoren forstrækket, „begynder De ogsaa at tale om min Værelse“

lighed? Den har nu allerede for et Dieblit siden skaffet mig en artig Ergrelse paa Halsen; naar De nu ogsaa vil slynge den samme Vise, kan jeg vistnok belave mig paa noget ret Behageligt!"

"Noget ret Behageligt! Hvorfor siger De det paa saadan en ironisk Maade? Jeg mener, at det i Sandhed maa være noget ret Behageligt for en Mand, der, som De, staaer ene i Verden, uden Slægt og Frænder, at komme i Besiddelse af et Væsen, der vil tilhøre ham, vil elske, ære og pleie ham."

"Ah," sagde Majoren, "har 'Solen' allerede gjort den geistlige Herre til sin Fortrolige?" Og, idet han smilende nikkede med Hovedet, vedblev han: "De har ganske Ret, Hr. Pastor, og, naar De kommer for at ønske mig til Lykke . . ."

"Ja, det er visjelig min Hensigt; men jeg havde ikke ventet, at De var allerede underrettet om den unge Dames Ankomst."

"Den unge Dame? Hvad for en ung Dame?"

"Jeg forudsætter, det er den Samme, vi taler om, om Deres Datter . . ."

"Min Datter? Jeg beder Dem . . . min Datter? Jeg har ingen Datter! Saa sandt jeg lever, jeg staaer aldeles ene i Verden."

(Fortfætted.)

Bekjendtgørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Ingeniør D. Simoni, K. af D.

Ane M. Holm, Datter af Antersmed H.

Bedes bemærket:

Det forenede Understøttelseselskabs Kassjererkontor, der for Tiden er paa Nørregade 45, 2. Sal, vil paa Grund af Flytning være lukket Dagene den 6te, 7de og 8de Marts forstt., og aabnes atter Mandagen den 10de Marts i

Gothersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8 $\frac{1}{2}$ til 10 $\frac{1}{2}$ dog ikke Tirsdag og Lørdag og i Reglen fra Kl. 5 til 6.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Administrationen.

Regnskabet

for

Aaret 1883.

Det almindelige Fonds

Indtægt:	Kr	Ør
1. Renter	15,548	54
2. Kontingenter:		
Hs. Majestæt Kongens Bidrag 160 Kr. „ Ø.		
halvaarlige Kontingenter 11,198 — 77 -		
ugentlige do. 5,395 — 28 -	16,754	05
3. Diverse Indtægter:		
Lovbøger 86 Kr. 31 Ø.		
Legatrenter 220 — 04 -		
1 % Afgift af Laanefonden 434 — 73 -		
en udtrukken Obligation 2,000 — „ -		
Fru Høyers Legat 9,900 — „ -	12,641	08
Balance	44,943	67

Det Eibeschütz^{te} Laanefonds

Indtægt:	Kr	Ør
Lilskud fra de Eibeschütz ^{te} Legater	2,000	„
Balance	2,000	„

Det forenede Underkottelses-

Kjøbenhavn, d. 31. December 1883.

Judtægter og Udgifter i 1883.

Udgift:		Kr	Ør
1.	Pensioner til 186 Medlemmer	10,367	50
2.	Gratificationer til 450 do.	13,217	"
3.	Ugebladet	1,624	"
4.	Administrationsudgifter:		
	Lønninger 6,499 Kr. 31 Ø.		
	andre Udgifter 471 — 99 -	6,971	30
5.	Diverse Udgifter:		
	Indkjøb af 12,000 Kr. 4 ¹ / ₂ %		
	Kreditforenings Obligationer . 11,915 Kr. 90 Ø.		
	en ny Medlemsfortegnelse . . . 395 — 80 -	12,311	70
6.	Overstød	452	17
	Balance	44,943	67

Judt. og Udg. i 1883.

Udgift:		Kr	Ør
1.	1 % Afgift til det almindelige Fond.	434	73
2.	affkrævede Saanerestancer	104	"
3.	Overstød	1,461	27
	Balance	2,000	"

Selskabs Bogholder-Kontor.

Kierrumgaard,
Bogholder.

Status den 31te

Det alminde

	K ^r	Ø ^r	K ^r	Ø ^r
Saldo den 31te Decbr. 1883:				
a Obligationer (nominel Værdi)				
Indskrivningsbevis 201,000 K.				
Kbhvns. Kommune Obl. 800—				
Best & Sønderj. Creditf. Obl. 81,000—				
Ny jydste Kbst. Creditf. Obl. 90,000—	372,800	"		
b Kassebeholdning:				
Restancer for Kontingent 417 K. 32 Ø.				
Kontant 9,639—08 -	10,056	40	382,856	40
Balance			382,856	40

Det Eibeskjæft

	K ^r	Ø ^r	K ^r	Ø ^r
Saldo den 31te Decbr. 1883.				
a rentefri Udlaan:				
Saldo fra 1882 30,144 K.				
35 nyobl. i 1883 17,200— 47,344 K.				
÷ Afdrag paa Laan i 1883 16,432—	30,912	"		
b uvisse Forbringinger til Beløb 886 Kr. an-				
satte til Værdi	"	"		
c Kassebeholdning:				
Restance p. Laansafdrag 536 K. " Ø.				
Kontant 11,589—93 -	12,125	93	43,037	93
Balance			43,037	93

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn, den 31te December 1883.

December 1883.

lige Fond.

	Kr	Ør	Kr	Ør
1 Saldo fra 1882:				
a Obligationer (nominel Værdi)				
Indskrivningsbevis. 201,000 R.				
Kbhvns. Kommune Obl. 800—				
Vest&sjønderj. Creditf. Obl. 81,000—				
Nyjydstekbstd Creditf. Obl. 80,000—	362,800	"		
b Kassebeholdning:				
Restancer for Kontingent 466R. 32Ø.				
Kontant 9,137—91 -	9,604	23	372,404	23
2 Overskud:				
a paa Fondsbeholdningen				
indkjøbte Obligationer 12,000 R.				
÷ 1 udtrukken Obl. 2,000—	10,000	"		
b paa Kassebeholdning ifølge Regnsf.	452	17	10,452	17
Balance			382,856	40

Laanefond.

	Kr	Ør	Kr	Ør
1 Saldo fra 1882:				
a rentefri Ublaar	30,144	"		
b uvisse Fordringer paa 782 Kr.	"	"		
c Kassebeholdning:				
Restance p. Laansafd. 638 R. " Ø.				
Kontant 10,794—66 -	11,432	66	41,576	66
2 Overskud ifølge Regnsfabet			1,461	27
Balance			43,037	93

Selskabs Bogholder-Kontor.

Kierregaard,
Bogholder.

Summarisk

af

det forenede Understøttelses-Selskabs

Indtægt:	Kr	Gr
1. Kassebeholdning fra ultima 1882.	19,932	57
2. Halvaarlige Kontingenter	11,407	77
3. Ugentlige do.	5,481	59
4. Renter	15,841	42
5. Legater	220	04
6. Sibeschütz Legat til rentefri Ublaam	2,000	"
7. Laans Afdrag	15,930	"
8. Optaget Laan i Handelsbanken	14,000	"
9. Fru Høyers Legat	9,900	"
10. En udtrukken Bæst og Sønderjydske Creditf. Obl.	2,000	"
	96,713	39

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn, den 31te December 1883.

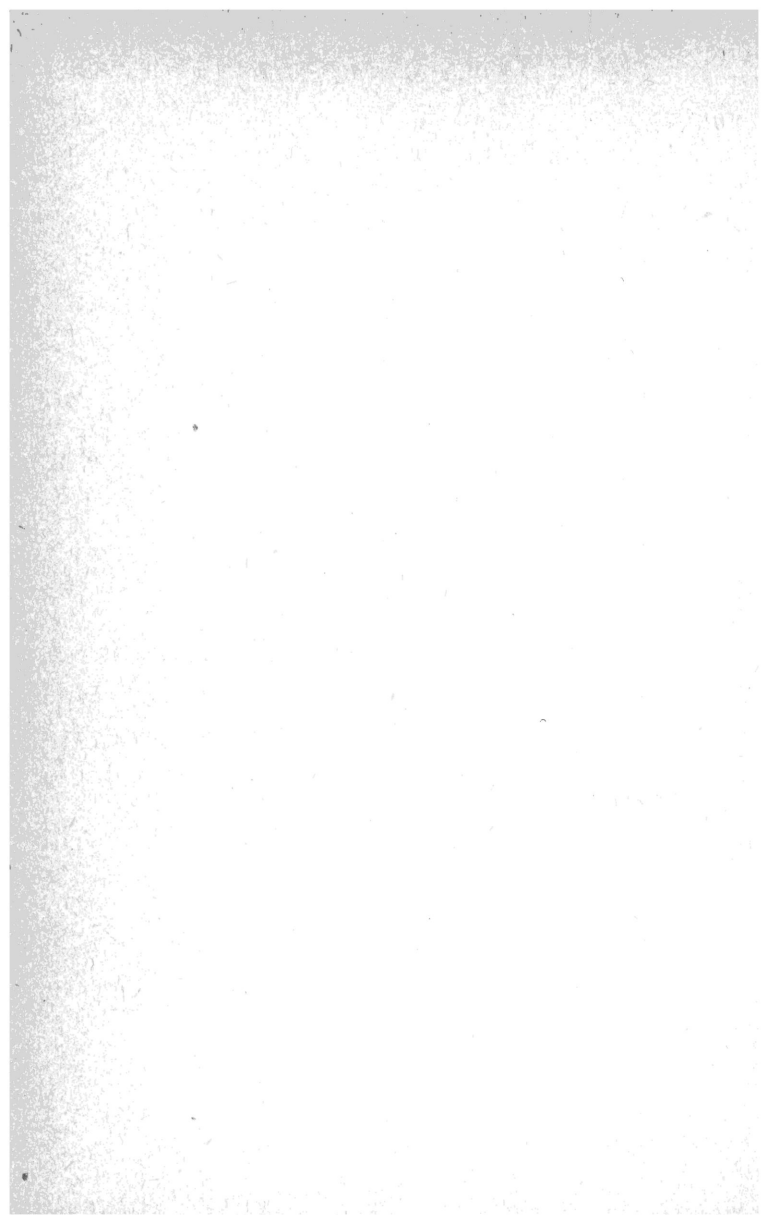
Ekstrakt

Kasse-Regnskab for Aaret 1883.

Udgift:	K ^r	Ø ^r
1. Pensioner	10,367	50
2. Gratificationer	13,217	"
3. Ugebladets Trykning	1,624	"
4. Lønninger	6,499	31
5. Administrationsudgifter	867	79
6. Rentefri Udlaan	16,700	"
7. Renter af Laanet	120	38
8. Tilbagebetalt Laanet i Handelsbanken	14,000	"
9. Indkjøbt 10,000 Kr. Ny jydsk Kjøbstads Creditf. Obl. à 4½ %/o, med paaløbne Renter	10,082	40
10. Indkjøbt en Best og Sønderjyds Creditf. Obl. stor 2,000 Kr. til	2,006	"
Saldo, Kassebeholdning ultima 1883	21,229	01
	96,713	39

Selskabs Kasserer-Kontor.

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Borger-Vennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N° 11.

Lørdagen den 15de Marts 1884.

Udgivet af Understøttelsesjelskabet.

Trykt hos S. K. Bording. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 20de ds. Eftm. Kl. 6 afholdes paa Østergade Nr. 54 den aarlige Repræsentantforjamling, i hvilken der bliver

1. at tage Bestemmelse om de f. A. indkomne Ansjøgninger om Laan og anden Understøttelse,
2. at foretage Valg af nye Repræsentanter m. m.

Til denne Forjamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen for det forenede
Understøttelsesjelskab.

Kjøbenhavn, den 4de Marts 1884.

Th. Svanebjør,

A. C. Reimann,

D. F. Olsen.

Kierrumgaard.

En ærlig Mand.

Fortælling af Levin Schücking.
(Fortsat).

„Og dog forjikkre jeg Dem, Hr. Major, at det forholder sig saaledes, som jeg er bleven anmodet om at meddele Dem. De har en Datter, Major, en smuk, dannet, efter alle Kjendemerker vel artet Datter, og hun har givet mig det Hverv — den unge Pige venter paa min Tilbagekomst i den frygteligste Spænding — det er efter hendes Anmodning, at jeg kommer til Dem.“

„Men, Du gode Gud! . . . hvor kan det være muligt?“

„Det vil dette Brev vistnok bedst forklare Dem,“ svarede Præsten; „den unge Pige har bragt det med sig.“

I stærk Bevægelse og med skjælvende Haand tog Majoren Brevet, som Præsten havde taget frem og rakte ham. Han brod det og læste det — med Besvær; thi Linierne svømmede i hinanden for hans Dine, og mere end een Gang trak han Beiret dybt derved, som om det var ham vanskeligt at faae Luft. Brevet var ganske vist heller ikke let at læse; det var affattet paa Hollandst — og meget daarligt bogstaveret.

Præsten betragtede roligt hans Træk under Læs-

ningen; først, da Majoren havde langsomt atter sammenfoldet Brevet og med et dybt Suf lagt det foran sig paa Bordet, tog den geistlige Herre atter til Orde:

„Ikke sandt? De jøler Dem overrasket, greben! De havde ingen Auelse derom; det er derfor ganske naturligt, at der først er paakommen Dem en Slags Skræk. Men det har været en glad Skræk, vil jeg haabe, og tro De mig, naar De jeer Deres Datter, kan denne Glæde kun forøges. Hun er et saa elskværdigt Væsen, at hun strax har indgydt mig den største Deeltagelse. Igaar Eftermiddags kom hun til mig for at anmode mig om min Mægling. Hendes Moder, der er en værkbrudnen, svagelig Kone, havde bevæget hende til dette Skridt, jagde hun; hun var kommen hertil med saa tungt et Hjerte, og saa har hun dog først villet erkjendige sig her om Deres Charakter. Alle havde da givet Dem det bedste mulige Studsmaal; hun var ogjaa selv bleven ganske indtaget i Dem; men, gaae lige hen til Dem og kaste sig Dem i Armene, det kunde hun dog ikke, og derfor — ja, De veed jo, Hr. Major, hvem man i saadanne Tilfælde skjænter sin Fortrolighed, det er Præsten, der her maa optræde som Mellenmand, hvad der ikke altid er let, ikke altid behageligt, men det er dog ogjaa et ærefuldt Hverv, som man har betroet ham, og som bærer sin stille Lon i mangen en hjertelig Glæde, der beredes ham. Jeg er vis paa, Hr. Major, at en saadan Glæde vil blive mig til Deel hos Dem idag.“

Tigermajoren havde imidlertid slet ikke seet ud som en Mand, hvem hans Bekjendte kunde have Grund til at give et saa blodtorstigt Navn; der sad han, foroverbøiet, med Albuerne støttede paa sine Knæ og med foldede Hænder, idet han saae stift ned foran sig paa Gulvet.

Derpaa drog han et dybt Suk, reiste sig i Beiret og svarede:

„De maa ikke have daarlige Tanker om mig, Hr. Pastor! Ja, jeg glæder mig jo ogsaa, glæder mig hjerteligt; men, seer De, netop nu, netop idag, da saa Meget trænger ind paa mig, overvælder det mig en Smule; det slaaer ned som et Lyn i mit Liv netop i det Dieblit, da . . .“

„Da De staaer i Begreb med at indgaae en ny Forbindelse . . . jeg har allerede hørt Tale derom, og, hvis Rygtet ikke har sagt usandt, vil jeg haabe, at denne mellemtrædende Omstændighed ikke vil forandre Noget ved Sagen.“

„Det vil jeg ogsaa haabe — ja, det vil jeg ogsaa haabe,“ sagde Majoren med et dybt Suk. „I hvert Fald maae vi gjøre vor Pligt, Hr. Pastor — det er godt, at der under saadanne Forhold gives bestemte Pligtbud, og at man altsaa veed, hvorefter man ganske simpelt har at rette sig. Seer De, Sagen forholder sig saaledes: Derovre i Indien fører man som Officeer et usikkert, ustadigt Liv; paa at sætte Bo og grundlægge en ordenlig Huusstand er

der ikke at tænke, hvorledes kunde man gjøre det? Hvilken ung Dame af Dannelsse og god Familie kunde man som ærlig Mand opfordre til for bestandigt at knytte sin Stjæbne til en saadan Soldaterexiftents, der tilbringes snart i denne, snart i hiin febersvangre Garnison, snart i Krigsleiren, og ikke giver nogenjohelst Garanti jelsv for den korteste Varighed? Den Sag kan De let sætte Dem ind i, Hr. Pastor, hvorfor skulde jeg da bruge mange og vidtløftige Ord til at forklare Dem den? Og, Du gode Gud, man er jo et ungt Menneske, og Kvindenaturen udøver jo en bestandig Tiltrækning paa os. Saaledes er nu Mennesket een Gang indrettet, og saa indgaaer man, naar man forresten er et anstændigt, jolid og brav Stykke Mandfolk, saadanne Forbindelser, som — som Pariserstuderterne s. Ex. — det er nu meget moralsk derude i Osten — hvad skal man sige til det? — Her vilde det ikke gaae uden Indsigelser og Dadel — der dadler Ingen det; — og, da jeg nu ogsaa kom ind i et saadant Forhold, — saa kom det Barn til Verden — naa, saa hun er jnuuk? Og Fendine har gjort Noget for hendes Opdragelse og Uddannelsje? Det glæder mig; for hun har ogsaa kunnet gjøre det; jeg Uger efter, at Barnet var født, blev jeg sendt i Kriggen til Atjchin, og to Maaneder senere horte jeg alserede, at Fendine var taget med en rig Spanier til Manila, saa hun maa have havt Raad til at gjøre Noget for Barnet. Siden har jeg ikke kunnet faae

Noget opspurgt om hende — hun havde ikke efterladt sig det mindste Spor — det er nu atten Aar siden — og nu kommer De idag, pludselig idag og med et saadant Brev!”

Majoren tog Brevet og rakte Præsten det.

Præsten tog Brevet; det faldt ogsaa ham vanskeligt at læse det; dog Saameget fik han omtrent ud af det: „Gode Bernhard! Jeg jender Dig mit Barn; jeg tør ikke længer opsætte det; for jeg er yng, jeg føler, at jeg ikke vil gjøre det længe i denne Verden. Og hvorfor skulde jeg ogsaa blive her længer, uden Noget at leve af og uden Glæde? Hidtil har Rodriguez sørget for mig og Barnet; men nu er han gaaet Fallit, og vi ere forladte af Alle. Du er saadant et ærligt, godt Menneſte; Du vil sørge for Aleide, det veed jeg; jeg kan døe rolig, naar jeg veed, at Barnet er hos Dig. En god Bekjendt i Haag — han er i et af de offentlige Contorer — har skaffet mig at vide, hvor Du nu opholder Dig. Og nu intet Videre for denne Gang; jeg boer her i Breda hos en Kloster; Aleide vil kunne fortælle Dig om mig, hvad Du ellers kunde ønske at vide. Gendine.“

Da Præsten havde læst Brevet, lagde han det fra sig med et Suk: „Det er holdt i en meget tør Tone og beskæftiger sig kun med det Saglige; men dette er Dem maaskee desto kjærere, Major, og forsaavidt kan jo Skrivelsen endogjaa være taktsfuld nok affattet. — Nu vil jeg gaae og overbringe den unge Pige den

gode Eftevretning; hun venter paa mig i min Bolig i den ængsteligste Spænding."

Præsten stod op, da den i dybe Tanker henjunkte Major ingen Mine gjorde til at holde ham tilbage. Majoren stod ligeledes op, og, da Præsten spurgte: „Vil De, at den unge Dame kommer til Dem? hvor- naar onsker De det ijaafald?“ svarede han slet ikke, men jendte Blikket ganske aandstraværende ud i det tomme Rum. Præsten stod og ventede. Endelig syntes han at vaagne op af sin Bedøvelse.

„Vil De vente et Dieblit, Hr. Pastor!“ raabte han i stærk Sindsbevægelse, ilede ind i sit Sovekammer og kom efter faa Minutters Forløb ud igjen derfra færdig paaklædt til at gaae ud. „Vil De komme med, Hr. Pastor,“ jagde han; „jeg gaaer med Dem. Forøvrigt har jeg allerede jeet den unge Pige, netop da hun kom ud fra Deres Huus igaar Aftes; hun stammer.“

„Stammer? Nei, ikke i mindste Maade.“

„Ikke det? Saameget desto bedre! Og nu falder det mig ind! Den lille Hund, som hun havde taget sig af . . . det rorer mig . . . ja, det er virkelig rørende! Kom, Præst, lad os khynde os!“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreflaaede nye Medlemmer:

Snedker N. Chr. Nielsen.

Handelscommis Wilh. Christiansen.

Klasjelotterikollektrice M. V. Clement.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Sognedag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8 $\frac{1}{2}$ til 10 $\frac{1}{2}$ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Administrationen.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N° 12.

Lørdagen den 22de Marts 1884.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Trykt hos S. E. Bording. Kjøbenhavn.

En ærlig Mand.

Fortælling af Levin Schücking.

(Fortsat).

VIII.

Da Majoren om Eftermiddagen indfandt sig hos sin Forlovede for at drikke Kaffe hos hende, fandt han hende ventende paa ham i Caprifoliumsløsthuset i en meget oprømt Stemning. Hun var saa smuk med sit af Lykke straalende Ansigt, hendes Toilette var saa omhyggeligt og saa udvalgt, og hun drillede ham med en saadan Munterhed, fordi han paa en saa ubehjælpjom Maade havde sammenbundet den smukke Buket, som han bragte hende. „Naar De ikke paa en stemningsfuldere Maade kan gruppere Roserne og de andre Blomster, som De vil flette ind i mit Liv, og,

naar De ikke kan binde dem fastere, saa vil det Hele falde fra hinanden — seer De, affurat som Blomsterne her!”

Hun havde løst Baandet, der holdt dem sammen, for paany at ordne dem.

Den stakkels Major! Skjøndt han satte det mest jmilende Ansigt op af Verden, var han dog ganske anderledes tilmode end den unge Kone; han var, vent ud jagt, ganske skrækkeligt tilmode. Og nu talte hun endogsaa om, at det Hele vilde falde fra hinanden! Det var ham umuligt jaaledes at jidde foran hende og hengive sig med saa megen Munterhed til en uskyldig Samtale med hende, nei, det kunde han aldeles ikke; at skjuffe denne ædle Kvinde, om det saa kun var et Dieblit længere, det laa fuldstændigt udenfor hans Tanker.

„Beed De hvad, De er i Grunden slet ikke kjon idag, Major,“ jagde den unge Kone efter en Pauze. „De seer ud, som om De kom fra en af Deres Tigerjagter, hvor De naturligviis ikke havde skudt Noget, og saa havde De paa Grund af Deres daarlige Humør i den Anledning ikke engang vadsjet Støvet af Dem.“

„Seer jeg saadan ud?“ jvarede Majoren med et dybt Suk. „Hvad skal man sige til det? Mennesket er et saa skrøbeligt Kar, der ikke engang kan rumme det tilbørlige Kvantum Lykke. Mangen En, der ingen Strabadser føler ved at deeltage i en dygtig Tigerjagt, kommer ligesom ud af sit rette Spor, naar

Fortuna pludseligt og paa een Gang øser altfor mange Gaver ud over ham af sit Overslødighedshorn."

Solen tilkastede ham en heel Strom af kjærlige Straaler.

"Seer De, det er nu den første egentlig velaf-fattede, galante Tale, som jeg faaer at høre af Dem, Major!" udbrod hun oprømt.

"Ne!" tænkte Majoren ved sig selv, „jaa har jeg brugt en urigtig Bending,“ og han fortsatte derpaa: „Naar jeg skal være oprigtig, Marie, jaa har jeg ikke saameget jagt dette for at være galant — det var tværtimod et ufrivilligt Suk, jeg udstødte; for Lykken har siden igaar leget jaa forunderligt med mig, jaa at den virkelig ved en saadan Fremfærd maa bringe en Mand fra Sands og Samling, naar han tager en Smule tungt paa Livets Tilfættelser; vi ere jo Alle Lykkens Narre, som Claudius eller Schiller siger . . .“

„Shakespeare,“ rettede den unge Kone ham, „skaan-sonmt smilende.

„Naa, saadan! ja, det kan være muligt; i Osten, veed De nok, glemmer man saadant Noget; men, hvad selve Sagen angaaer, den har sin Rigtighed, og at blive holdt for Nar, det er jædvanligviis allerede ærgerligt og fortrædeligt nok, men at blive holdt for Nar af Lykken, det er det Værste af Alt.“

„Men jeg beder Dem, De taler, som om De

virkelig mente det alvorligt," sagde Fru Marie med vaagnende Opmærksomhed.

„Alvorligt? Ja, det er sandelig alvorligt nok. Marie, De har aldrig spurgt mig om min Fortid, om mit tidligere Liv, om de forskjellige Forhold, hvori jeg kan være kommen.“

„Nei," sagde hun, idet hun slog Dinene ned og tog et Arbeide op, der laa ved Siden af hende, „det har jeg ikke gjort, og det vil jeg heller ikke gjøre. Jeg vil slet ikke vide Noget derom. De er en grundærlig Mand, Major; i denne Omstændighed har jeg den bedste Borgen for Deres tidligere Liv. Hvad alle Enkelthederne derimod angaaer, om dem vil jeg ikke erfare Noget. Der er Intet taabeligere end den Tilbøielighed, som Mændene have til at fortælle deres Forlovede eller deres Koner det Liv, de have ført iforveien; — lad dem skjildre det, som de ville; der er altid Episkoder deri, der virke isnende og krænkende paa et Kvindehjerte.“

„Deri kan De have Ret; men desværre kan jeg ikke aldeles forstaae Dem for en Beretning om min Fortid; thi . . .“

Med forstilt Rædsel foer Fru Marie skjælvende med begge sine Hænder til Hovedet og trykkede dem ind til Ørerne.

„Nei, nei, nei!" raabte hun, „jeg vil Intet høre, Major; jeg har jo jagt Dem, det er mig nok, at De er en ærlig Mand; naar det ikke var Tilfældet, saa

vilde jeg maaskee først forlange et lille Skriftemaal; men nu kan og vil jeg, Gud ske Lov, undvære det."

Majoren saae ganske forbløffet paa hende.

„Det er altsaa igjen, fordi jeg er saadan en ærlig Mand! Denne Uerlighed bringer mig tilsidst virkelig i Graven. Det er fuldstændigt til at fortvivle over! Nu er denne Uerlighed Skyld i, at jeg ikke kan give Dem Meddelelser og Forklaringer, uden hvilke jeg slet ikke tør vove at være i Deres Selskab mere."

Han sprang fortrædelig op og gik i stor Ophidselse frem og tilbage i Lysthuset.

„Hvad er det da saa?," spurgte Fru Marie, idet hun saae op paa ham. „Hvad mener De da dermed, at Lykken holder Dem for Nar? Sig mig det da uden Dmjsvob og uden nogen autobiographisk Indledning, eller, hvis De ikke kan det, saa ti hellere stille, jeg er jo slet ikke nysgjerrig."

„De vil altsaa slet ikke høre en Skildring af mit Liv i Surabaja?"

„Jeg veed hverken, hvad Surabaja er, hvor det ligger, eller hvem det hører til; jeg vil ikke høre Noget om Surabaja, men kun om Deres naragtige Lykke eller lykkelige Naragtighed, Major! Vil De derfor uden videre komme frem med det, uden geographisk, historisk eller ethnographisk Indledning! Hvad er der i Veien?"

„Hvad der er i Veien? Der er det i Veien, at

jeg, arme Djævel, der stod ganske alene i Verden, uden at nogen Moders Sjæl hørte mig til, og uden at jeg eiede Andet end nogle kostbare Baaben til at forsvare Skindene af nogle myrdede Tigre med, at jeg — i Lobet af en fireogtyve Timer er blevet en lykkelig, rig Mand, der har: for det Første en Brud, for det Andet en smuk Herregaard og for det Tredie . . .“

„For det Tredie, Major, for det Tredie?“

„En elskværdig og smuk Datter!“

Den kolde Sved sprang ud af alle Majorens Porer, da han med et ganske ubeskriveligt Ansigt havde udstødt dette sidste Ord. Det var, som om hans Træk funkede af Kornmod paa Grund af Spændingen, Bemoden og dog ogsaa paa den anden Side af glad Stolthed.

Men Solen betragtede ham med store Øine. Solen formørkedes. Men hun saae endnu stedse paa ham — saae — og tav.

Majoren tav ogsaa.

Fru Marie tænkte endelig sit Blik. Hun saae paa sit Arbejde, som hun havde trukket hen til sig, og derefter gjorde hun et Forsøg paa at besjæftige sig med det. Da Forsøget ikke lykkedes, opgav hun det.

„Hvad er det med den Herregaard?“ spurgte hun endelig med halvhøi, ganske forandret Stemme.

„Med Herregaarden? Det er Schlieffens Gaard. Jeg har aldrig seet Manden, han er en Broder til

vores Schiefen, veed De nok, men han har efterladt sig et Testament — og ifølge det er jeg bleven Arving til hans Gaard.“

„Det er sandelig mærkværdigt!“ svarede Fru Marie ligesom aandstraværende. „Mærkværdigt!“ gentog hun i en Tone, som om denne Mærkværdighed dog i Grunden ikke interesserede hende saa forstrækkelig meget. „Og hvordan forholder det sig med Datteren?“ sagde hun nu, idet hun, som det syntes, med nogen Besværlighed og med dæmpet Stemme fremstammede disse Ord og derefter paany langsomt og methodisk trak Arbeidet hen til sig.

„Maa — min Gud! — De kjender jo den unge Pige — hun er igaar taget ind hos Dem — vi hørte hende spille saa smukt paa Klaveer — hun hedder Alde. — Ikke sandt, hun er virkelig nydelig? finder De ikke det?“

Fru Marie svarede ikke med en eneste Stavelse herpaa.

„Det er altjaa denne Froken!“ sagde hun blot efter en Pause og med en ganske jæregen Betoning, der dog slet ikke indeholdt Noget, som syntes at antyde, at hun samstemmede i Majorens Mening.

„Seer De, i Osten,“ tog Majoren efter et Ophold atter Ordet med forsigtig Stemme, „i Osten er der andre Skiffe end her. Dem føier man sig efter — man er et ungt Flodeskjæg — hvad skal man sige til det? — man bærer sig ad ligesom alle de Andre

— det vil sige, som alle de Andre, der ere ordentlige og solide, og som have Agtelse for sig selv — man gifter sig efter Lands Skik og Brug; Ægtefædet holdes ogsaa i Ære med Trofasthed og Fasthed, jaalænge det varer; jaaledes bære de sig ad, der have Sands for og føle Trang til solid og anstændig Huslighed, der væmmes ved det vilde Ungkarleliv i Officeersmessjen og i Hotellerne . . . De forstaaer det Altjammen meget godt, Marie, og det kommer nu kun an paa, om De vil handle i Overensstemmelse med denne Forstaaelse, om De med et stort og ædelt Hjerte . . . men De vil det ikke . . .“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gøthersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8 $\frac{1}{2}$ til 10 $\frac{1}{2}$ Form. — dog ikke Tirsdag og Torsdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Administrationen.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N° 13.

Lordagen den 29de Marts 1884.

Udgivet af Understøttelsesforeningen.

Trykt hos S. E. Bording. Kjøbenhavn.

En ærlig Mand.

Fortælling af Levin Schücking.

(Fortset).

Fru Marie var staaet op; hun pakkede rask sit Arbeide sammen, derpaa jagde hun temmelig haardt og bydende: „Seg maa være alene — overladt til mig selv — det trænger jeg til,“ og hun gik med hastige Skridt, der lignede en Flugt, ud af Værelset, gennem Haven og henimod Huset.

Hun havde undgaaet hans bønfuldende Blik, og ogsaa Majorens Buset havde hun ligegyldigt ladet blive tilbage. Majoren stod meget nedslaaet og faae efter hende. Det var et tungt, smerteligt Suk, som derpaa trængte sig frem gennem hans Læber.

„Der har vi det!“ jagde han. — „Men jeg

vidste det jo iforveien! Na, denne Verlighed, denne Verlighed! Det har jeg af min Verlighed! Ikke Andet end raadne Jeg indbringer den mig — og til Syvende og Sidst — naa jaa, til Syvende og Sidst har jeg dog Barnet, det gode, brave Barn.”

IX.

Han havde Barnet, det brave, gode Barn, der jaae jaa sky op til ham, og, jaa ofte han jaae hende i de følgende Dage, syntes altid kun at beslitte sig paa en eneste Ting, nemlig at læse ethvert af hans Onsker ud af hans Dine; det var i Sandhed en virkelig Hjertetrost for ham at passiare med hende, at fortælle hende gamle Historier „derovre fra“ og at høre paa hende, naar hun fortalte — om sin Moder, om sine Livsforhold, sine Reiser, sin Ankomst til Europa, om hundrede Ting og Folt, som Majoren havde kjendt eller ikke kjendt, det vil sige, fordetmeste dog ikke kjendt, thi Alvide var allerede som Barn kommen bort fra Java, fra Surabaja; i Manila, i de spanske Kolonier var hun voget op, indtil hendes Moders Ven Rodriguez var vendt tilbage til Spanien, og Moderen med hende til Holland; den unge Piges daglige Sprog havde været spansk; Hollandsk og Tydsk havde hun ved Siden af lært af Moderen, Tydsk ogsaa af Bøger, for at kunne blive Gouvernante, hvis det skulde gøres nødvendigt.

Som sagt, det var en Hjertetrost for ham at passiare med Alde; men, ak! en tung, grusomt tung Steen vedblev dog at tyngge paa hans Hjerte; dersom Fru Marie ikke vilde forandre sit haarde Sind, dersom hun ikke ved et eller andet Tegn paa Godhed vilde give ham at forstaae, at hun taalmodigt og christeligt kunde foie sig i Omstændighederne, der ikke stode til at ændre, da havde han en Fornemmelse, som om han af Fortvivlelse skulde gaae ud af sit gode Skind og — som Spotterne sagde — fare ind i et af sine Tigerkind for at anrette en eller anden blodig Ulykke og saa lægge sig hen at døe i en stille, ensom Urskov.

Den stakkels Major var virkelig behersket af en Videnskab, som han aldrig før havde troet sig istand til at blive et Bytte for. Der var Timer, hvori han kunde have grædt som et Barn. Og saa kunde der igjen gives Timer, da han i halve Dage løb frem og tilbage indenfor sine fire Vægge som et fuldstændigt fortvivlet Menneske. Han sov ikke mere og spiste ikke mere, i Solen saae Ingen ham mere, han havde altid der indtaget sine Maaltider blandt Stangjæsterne; men nu havde han ladet sige, at han var ikke rask.

Ikke rask! Stangjæsterne vidste meget godt, hvad der var paafærde. I saadan en lille By vide Folk Alt, erfare Alt, det vil sige, hvad der angaaer den kjære Næste; deres egne Anliggender forblive dem ofte ligesaa tilslørede, som om de vare Beboere af store

Stæder. Majoren havde anbragt Frøken Aldeide Tersteegen hos en meget anstændig og velhavende Borgerfamilie som forældreløs Datter af en Kammerat, der nylig var død i Holland og ikke havde kunnet efterlade hende Andet end sin Betsignelse og den ærlige Majors Venstabs. Hun levede sammen med Familien, men havde et Par ganske nette Smaaværelser for sig selv og ønskede nu at give Begynderinder Undervisning i Klaveerspil. Ved Siden af gif hun Huusmoderen til Haande for at have nogen Beskæftigelse, indtil der meldte sig Elever, og imidlertid vandt hun Alles Hjerter i denne Familie ved sin Fordringsløshed og sit aabne, naturlige Væsen. Men, hvad Sammenhængen egentlig var med denne Forældreløshed og med denne Majorens Kammerat, der skulde være Fader til hende, hermed vare disse ædle Thebanere i Millfurth snart paa det Rene. Og hvorfor var nu Majoren ogsaa en saa gyfelig slet Diplomat? det var, som om han tog Folk lige i Nakken og stødte deres Næser henimod sin Hemmelighed, naar han aldeles Intet gjorde for at maskere den pludselige Afbrydelse af sit Forhold til „Solen“, naar han paa een Gang viste sig saa fuldstændigt forvandlet, det vil sige, slet ikke mere viste sig for Noget.

Fremfor Alle var det Hr. Schliesen, der havde lugtet Luntten. Naar denne Sag kom paa Tale, og den kom naturligviis meget ofte paa Tale, behøvede

man blot at see hans poliske Smil, for derfra at kunne slutte sig til Resten. Han var ret godt kjendt i det Huus, hvor Frøken Alleide boede; siden hendes Ankomst var han bleven en daglig Gæst der og viste hende alle mulige Opmærksomheder. Det var tydeligt nok, at hendes Personlighed, der jo strax i første Dieblik, da hun steg ud af Omnibusen, havde gjort et saa stærkt Indtryk paa ham, nu mere og mere udøvede sit Trylleri over ham. Alleide var venlig mod Alle, hvorfor da ikke ogsaa mod den Wiinreijende, som med sleben og slydende Tunge bestræbte sig for at lade alle Facetterne af sin Dannelselse glimre for hende, for at hun ret kunde see, hvad for en Edelsteen han var. Hun horte derfor gjerne paa ham, og hendes Opmærksomhed ansporede ham til yderligere Anstrengelser. En klog, siffig Fyr var han jo ogsaa, denne Hr. Schliesen, og han var i den blomstrende Alder af tredive Aar. Han horte til hine Virtuoser i den praktiske Livsklogskab, der ere uforlignelige i at indlede og gennemføre en Forretning, i at redde samme, hvis den bliver udsat for Fare, i at opfinde en Maske, hvor en saadan bliver nødvendig, i klogt at faae en besværkelig Trediemand til at fordufte, naar man pludseligt møder denne Sidste paa Weien til den samme Fugl, som man netop saa inderlig gjerne vilde fange i dens Rede. Til disse Virtuoser henhørte den vakkre Hr. Schliesen, til Diplomatene en miniature, der ere et Privilegium for de jmaa Byer; paa intet

andet Sted i Verden uddanner et saadant Talent sig bedre end i Stilhed, hvor Luften ikke medfører nogen-
sommelst skadelig, vildledende Bismag af Idealitet. Derfor sagde han nu ogsaa til sig selv, at han maatte give den unge Pige Tid til at besinde sig, til at finde sig tilrette i sin fuldstændigt forandrede Stilling og til at gjøre sig sine Følelser for Tigmajoren rigtig klare; at han endnu maatte forskaane hende for direkte Frierier, for ikke at gjøre hende forstræffet; at med Hensyn til hende maatte Sagen overhovedet tage en ganske særegen Bending; og imidlertid underholdt han sig uskyldigt og aabent med hende, roste fremfor Alt Tigmajoren og tillagde ham alle mulige Dyder, saa at Aldeide med Rørelse maatte jande, at hendes Fader havde en rigtig trofast Ven i Hr. Schliesen, og at Hr. Schliesen maatte være i Besiddelse af et rigtig varmt Hjerte.

Endelig kom han en Eftermiddag og fandt Aldeide ene i Haven. Hun sad i den friske, kjolige Skygge paa en meget umagelig Træ-„Naturbænk“ og syede paa en lille Troie til Huusmoderens toaarige, yngste Barn. Aldeide fandt det slet ikke rigtig behageligt at have en tête-à-tête med den unge Mand; hun saa omkring sig, om dog slet ingen af Husets Beboere var i Nærheden; men nei, hverken i Huus eller Have var der Noget at see. Schliesen tog imidlertid ganske ugeneert Plads ved Siden af hende paa Naturbænken — og hvorfor ikke? — Han be-

gyndte ogsaa strax at passiare paa en heelt uskyldig Maade, idet han rigtignok med Afbrydelser gik ligesom adspredt pludseligt over fra det ene Emne til det andet; der maatte idag være Noget, der trykkede eller bevægede ham indvendigt.

Efter en Pause, under hvilken han havde betragtet Alleide i Tausshed, medens hun holdt sine Dine sjænkede, sagde han endelig:

„Tilfældet driver dog et underligt Spil med os Mennesker! Og oftere dog maaskee til vor Lykke end til vor Ulykke. Det er egentlig en ganske godmodig Fyr, dette Tilfælde, det er slet ikke ondskabsfuldt. Ganske vist har det sine afskyelige Luner; men i det Hele taget er det noget vidunderlig brødt Noget. Romanforfatterne kjende lidt til det; for dem er Tilfældet det Samme som selve den hellige Mikolaus.“

„Hvordan kommer De til at tænke paa det, Hr. Schliesen?“

„Det er Dem, Froken Alleide, der bringer mig paa de Tanker.“

„Seg? — Har jeg da faaet en Gave af Deres hellige Mikolaus? Det vidste jeg ikke det Mindste af.“

„Og dog spiller han nu en ganske mærkværdig Rolle i Deres Liv. Ja, i Sandhed, en ganske mærkværdig Rolle.“

„Vil De ikke forklare mig det noget nærmere?“

„Seg maa forklare Dem det; det er jo ogsaa

godt, at De faaer Kjendskab til Sagen. Den jærilige
Gunst, som De har Tilfældet at takke for, bestaaer
deri, at De netop nu, endnu i det rette Dieblif er
ankommen her hos Deres — Hr. Formynder.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Tomrermester Johan A. Hansen.

Handelsbetjent Carl J. J. Bamstæun.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Sognedag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kasserekontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8 $\frac{1}{2}$ til 10 $\frac{1}{2}$ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Administrationen.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 14.

Lørdagen den 5te April 1884.

—*—

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Nmagertorv 10. Kjøbenhavn.

En ærlig Mand,

Fortælling af Levin Schücking.

(Fortsat).

„S det rette Dieblif? Havde jeg maaskee senere ikke mere truffet ham her?“

„De havde vel nok truffet ham; men det er et stort Spørgsmaal, om De havde truffet ham med det samme Sindelag imod Dem, om De da havde truffet i ham den samme Mand som nu. Omstændighederne, veed De, kunne saa let forandre Tingene.“

„Det veed jeg nok; men Omstændighederne kunne dog aldrig forandre et saa brødt og godt Hjerte som Majorens, skulde jeg mene,“ svarede den unge Pige, der dog nu med en vis Uro begyndte at lytte til Hr. Schliefsens Ord.

„Hjertet kunne Omstændighederne vel ikke forandre; men de kunne have Indflydelse paa Handlemaaden.“

„Maaskee! Men De vilde jo forklare mig . . .“

„Majoren,“ begyndte Schliesen ligesom tøvende og estertænksum, „har i Grunden — det veed jeg, fordi jeg er hans Ven — han har i Grunden en blød og barnlig Sjæl, trods al hans Tørst efter Tigerblod. Saa har han desforuden, hvad der er ganske naturligt, følt, at han stod meget ensom og alene. Og, naar et Menneske først har faaet den Fornemmelse, saa varer det ikke længe, inden han higer efter at eje et Hjerte, der udelukkende tilhører ham, at faae et Hjem, en hyggelig Arne, der er omgivet af yndige Børn. Undertiden bliver denne Higen meget levende, meget hed og stiger til en fortærende Lidenskab, naar man troer at have fundet saadant et Hjerte. Jeg kunde nævne Dem Exempler derpaa, Frøken!“ vedblev Schliesen, idet han bestræbte sig for at sænke et sværmerisk Blik ned i Alvildes Dine. „Men, hvad Majoren angaaer, Deres vakkre Major, saa — havde han netop fundet et saadant Hjerte, lige førend De kom.“

Alvilde svarede ikke; men hun hang med spændt Opmærksomhed ved hans Læber. Hendes Dine, som denne spændte Opmærksomhed udvidede, saae spørgende paa ham — Trøien til den Toaarige var faldet paa Borden.

Schliessen tog den op med et Slags langsomt, adspredt Galanteri, og, efterat han havde lagt den paa Bænken imellem dem, vedblev han:

„De kjender den unge Kone, i hvis Gjæstgivergaard De steg af ved Deres Ankomst her til Byen, Ejerinden af „Solen“. Det er en smuk, elskværdig, flink Kone. Hun er meget dannet; hendes Fader var en særdeles dygtig Læge ude paa Landet; men han havde syv Børn, og, naar saa en gammel Fyr som den afbøde Bært i „Solen“, der foruden sine Grundeieendomme endnu ovenikjøbet har Kapitaler paa Rente, naar han kommer og frier, ja, saa tager saadan en sjette eller syvende Datter ham. Og hun bliver vist heller ikke meget spurgt i den Sag. Nei, Spørgsmaalene begynde først, naar han er lykkelig og vel bragt ud af sin Sol og ned i Skyggeriget, naar der af den fattige sjette eller syvende Datter er bleven en rig, smuk, barnløs, ung Enke, saa begynde Efterspørgslerne, saa komme Frierne. Vor elskværdige Fru Marie kan tale med derom! Men hun er vedblevet at være standhaftig, hun er længe forbleven standhaftig, til saa endelig Majoren kom. Majoren har ikke friet til hende paa samme Maade som de Andre, han har ikke bestormet hende, ikke taktløs beleiret hende; men han har ladet hende see og forstaae, hvad hun var blevet for ham og hans ensomme Liv; derved har han rørt hende; de ere komne hinanden nærmere og nærmere, og, kort og godt, i disse Dage skulde de to brave

Menneskers Forlovelse, hvori hele Byen tager den hjerteligste Andeel, have været declareret — da kom De . . ."

„Da kom jeg . . . og skilte dem ad? Min Gud!" udbød Aleide i den mest forstrækkede Tone.

„Hvorfor skulde jeg fortie det for Dem, kjære Frøken?" vedblev Schliefen. „De kom, og Majorens Lykke i „Solen" var naturligviis knust med det Samme. De — lad os tale ganske aabent derom med hinanden — De stod Majoren for nær, til at Deres Ankomst ikke skulde have frembragt en fuldstændig Forandring i Tingenes Tilstand, det maa De kunne begribe. Fru Marie stod i Begreb med at skjænke sin Haand til en enlig staaende Mand, der ellers ingen Forbindelser havde, der med sit hele Væsen kunde have tilhørt hende, kun hende — og nu — alle Kvinder ere jo skinsyge — De maa kunne begribe Følgerne."

„Seg forstaaer det," sagde Aleide, der som halvt tilintetgjort var sunken tilbage paa sin Bænk og stirrede hen for sig ligesom fortvulende over de Oplysninger, hun havde erholdt.

„Seer De nu," vedblev Schliefen ganske roligt at tale videre uden tilsyneladende at bemærke den knusende Virkning, som hans Ord havde frembragt, „det var derfor, jeg sagde, at Tilfældet havde staaet Dem bi paa en mærkværdig Maade, da det førte Dem herhen just i det rette Øjeblik, i den ellefte Time, førend det endnu var for silde. Endnu var Majoren fri,

kunde, førend han lyttede til andre bestemmende Indflydelser, følge sit ærlige Hjertes første Impuls, anerkjende Dem, modtage Dem som — en Datter, sørge for Dem, uden at han behøvede at gjøre Nogensomhelst Regnskab derfor — et Par Dage senere vilde Fru Marie sandsynligviis have givet Sagen en heelt anden Vending — — — men, min Gud, hvad fejler Dem, Frøken? De seer jo ganske forfærdelig bleg ud! Det er da ikke Noget, De behøver at tage Dem i den Grad nær!"

„Skulde jeg ikke tage mig det nær,“ stammede Aldeide halvhøit med tungt Aandedrag og i en Tone, som om der var væltet en Steen paa hendes Bryst, idet hun stirrede hen for sig ud i det tomme Rum med en fortvivlet Mine, „skulde jeg ikke tage mig det nær, naar De der pludseligt fortæller mig, at Majoren stod netop i Begreb med at indgaae en lykkelig Forbindelse, da jeg traadte imellem ham og hans Hustru, røvede ham Alt, tilintetgjorde Alt og udelukkede ham fra den skønne Fremtid, der netop aabnede sig for ham?“

Schliesen tav. Han tog Trøien op og strøg eftertænksomt Beggefingeren henover de røde Lidser, hvormed Frøken Aldeide var ifærd med at pryde den, derpaa sagde han:

„Naar De betragter Sagen fra den Side, Frøken, nuvel, saa kan De have Ret; men Alt er jo ikke tabt endnu. Man kunde jo maastee finde paa et Arrangement.“

„Hvad skulde det være for et Arrangement?“

„Der kunde jo maaskee tænkes en Lykkelig, hvem De vilde skjænke Deres Haand; De kom da til at tilhøre ham, blev rykket fjernere bort fra Fru Mariæ's Horizont; hun vilde da ikke mere kunne føle nogen Skinsyge ligeoverfor Dem.“

Schliesen havde udtalt disse Ord med en vis Tøven, en vis Beklemthed. Aldeide havde imidlertid langsomt vendt sine Bine imod ham og sagde nu, medens disse aabent og oprigtigt hvilede paa ham:

„Troer De, at saa Alt vilde blive godt igjen? Alt, dersom jeg blot . . .“

„Ja, ganske vist!“ afbrød Schliesen hende ivrigt. „Det forekommer mig aldeles indlysende.“

„Saa fald!“ sagde Aldeide nu, medens hun, ligesom i dyb Eftertanke, saae ned i sit Skjød. „Hvad Bægt ligger der ogsaa paa mig!“ hvisttede hun efter en Stund hen for sig med en døende Stemme, uden at Schliesen var istand til at opfatte hendes Ord; til samme Tid udstødte hun et dybt og smerteligt Suk.

Schliesen tav. Han vidste ikke rigtigt, om han allerede idag turde gaae videre, og han vovede det ikke strax. Af den Grund gik Veiligheden tabt for ham til at fortsætte sin Angrebsplan; thi Huusmoderen traadte ind i Haven, og dermed fik denne tête-à-tête en Ende.

Schliesen stod op. Egenlig talt, kom det ham jo ogsaa ganske vel tilpas at blive afbrudt i dette Dieblik og at give den Sæd, som han havde udstrøet,

Tid til at spire og fæstne sig i den unge Piges Sjæl. Han talte endnu nogle ligegyldige Ord med Husetts Frue, derpaa rakte han Aldeide Haanden og tryffede den varmt og inderligt; der laa i dette Haandtryk en Aabenbarelse af, hvad han endnu havde fortiet, en Ouverture, et Præludium til det, han fremdeles vilde have sagt, og dermed gif han.

X.

Han gif og lod en fortvivlende Datter bagved sig; han skred hen over den lille Byes ujævne Steenbro, der for Diebliffet slet ikke afgav noget Billede paa Hr. Schliefsens egen Sindsstemning; thi denne var tvertimod saa jevn, saa overordenlig veltilpas og selvtilfreds, som det vel var muligt. Han forlod, have vi sagt, en fortvivlende Datter og begav sig nu hen til en fortvivlende Fader. Thi ethvert andet Egenskabsord, anvendt paa Majorens Sjælstilstand, vilde være mat og urigtigt; han var virkelig fortvivlet, idet han, iført en let, sommerlig Mangfinstrøie, med en udgaaet tyrkisk Pibe ved Siden af sig, laa drømmende henstrakt paa sin Sopha og havde hensynsløst lagt sit ene bestøvlede Been paa en pyntelig, broderet Sophapude, hvormed hans Værtinde havde smykket hans Værelse; hvad Sands kunde han vel i dette Dieblif have for de fiint udarbejdede grønne Vedbendranke paa den hvide Strameigrund? Han vidste aldeles ikke, hvorledes han skulde bære sig ad. Fru Maries

Billede havde nu en Gang bemægtiget sig hans Sjæl med en Magt, imod hvilken han ingen Modstandskraft mere besad. Og Fru Marie var tabt for ham. I den Henseende kunde han ikke hengive sig til nogen Illusion; det forholdt sig nu saaledes. Han hørte jo Intet fra hende, slet Intet, ikke et levende Ord, ikke en Stavelse; og, gaae hen til hende for at udgræde sin Smerte for hende og beklage sig — nei, det kunde han heller ikke; dette var den ærlige Tigermajor nu heller ikke Mand for.

Og saa kom der endnu en anden Ting til, som nagede ham. Han rettede Bebreidelser mod sig selv, idet han forelagde sig følgende Spørgsmaal: Hvorfor han ikke følte sit Tab i høiere Grad erstattet ved at være kommen i Besiddelse af sin Datter? Hvorfor følte han sig ikke rig, ikke lykkelig ved hende? Hvorfor kunde hun aldeles ikke opveje det, han havde mistet? Var denne Omstændighed, denne Kjendsgjerning ikke et Beviis paa, at han i Grunden manglede Hjerte?

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderfontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererfontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Administrationen.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 15.

Lørdagen den 12te April 1884.

— x —

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En ærlig Mand,

Fortælling af Levin Schücking.

(Fortsat).

Paa een Gang stod Schliefen foran ham. — Schliefen! — Havde det da banket paa Døren? Havde han raabt: Kom ind! — Saaledes maatte det vel være gaaet til, for der stod han jo, stod foran ham, med Dienbrynene, ligesom for at give sig et vigtigt Udseende, trukne i Beiret, Mundvigene en Smule sænkede, kort sagt, ganske som en Doctor, der iagttager en haardt angreben Patient.

„Hvordan har De det, Major?“ sagde han, „De seer saa sørgmodig ud, De spiser aldrig mere til Middag i „Solen“; det er forstræffeligt, saa De er bleg, Major; De huer mig ikke rigtigt.“

„Saa? Huer jeg Dem ikke rigtigt? Troer De da, at De huer mig? Hvad vil De Schliefen?“

„Jeg vil tage mig af Dem; jeg seer jo, at det ikke vil gaae, dersom ikke Nogen kommer Dem til Hjælp.“

„Tusind Tak, Schliefen, jeg behøver virkelig ikke Deres Hjælp.“

„En Smule dog maastee. Og jeg veed heller ikke, hvilken anden Ven De skulde have her paa Stedet, og hvad for en anden Mand, der kunde tage Sagen saaledes i sin Haand, som jeg, Gudskelov, kan gjøre det.“

„De?“

„Ja, jeg.“

„Jovist! De er paatrængende, Schliefen; men det hører jo rigtignok med til Deres Bestilling.“

„Maa jeg bede Dem, ingen Fornærmelser imod min Stand, Major,“ faldt Schliefen ham i Talen, idet han roligt, uden nogensomhelst Indbydelse, tog Plads paa en Stol, „De skal ikke gjøre Dem den Uleilighed at søge at fornærme mig, for det rører mig grumme lidt eller aldeles ikke.“

„Nej, det seer jeg,“ sagde Majoren.

„Men min Stand maa De lade ude af Spillet. Hør De nu hellere paa, hvad jeg har at sige Dem. Jeg kommer fra Deres — Datter — De maa ikke forlange, gamle Ven, at jeg skal sige „Myndling“; hverken De eller jeg er for Diebliffet i Stemning til at spille Komædie ligeoverfor hinanden. Nuvel da, jeg

kommer fra Deres Datter. Jeg har havt en meget vigtig Samtale med hende. De var selv, gamle Ven, Vidne til det Indtryk, som denne unge Dame strax i det første Dieblik gjorde paa mig. Dette Indtryk er bleven til en stærkere og dybere Følelse, efterhaanden som jeg har talt mere med hende og lært hende nærmere at kjende. Jeg har ofte talt med hende, dagligt endogsaa, saa ofte, jeg kunde, i den Familiekreds, hvor hun har fundet et Tilflugtssted. Det er heller ikke længere end et Dieblik fiden, at jeg har ladet hende forstaae, hvor stærk og lidenskabelig den Følelse er, som jeg nærer for hende; hun har hørt paa mig med Godhed, og — fort og godt, Major, jeg vil ægte Deres Datter, og De maa give mig hende."

Bed disse Schliefsens Ord havde Majoren reist sig overende; hans høire Haand omfattede den tyrkiske Pibe, og, idet han nu sad der og med store Dine stirrede paa Schliefen, saae det ud, som om han i det næste Dieblik vilde hugge ind med sit Vaaben paa den dristige Frier.

„De vil — gifte Dem med Alceide — De?“

„Ja, Herregud — er jeg hende da maaskee ikke værdig? Naar den unge Dame, der — det maa De dog indrømme — vel ikke tør gjøre Regning paa meget fornemme og glimrende Partier, naar hun nu synes om mig . . .“

„Naar hun synes om Dem!“ sagde Majoren efter en Pause, under hvilken han havde fattet sig og var

bleven roligere, „naar hun synes om Dem . . . ja, derpaa kommer det naturligtvis an. Jeg vil i et saadant Anliggende altid lade hende beholde sin fuldstændigt frie Villie, det forstaaer sig. Fuldstændigt. Men vil hun da virkelig have Dem? Det kan jeg paa ingen Maade troe, for De er slet ikke af mine Folk, Schliesen.“

„Det gjør mig ondt; men jeg maa see at trøste mig i den Anledning. Ved min Kjærlighed til saadan en nydelig lille Rattefilling som Deres Datter har jeg jo heller ikke endnu forraadt nogen Videnskab for gamle Tigre. Men lad os nu ikke komme bort fra Sagen for at sige hinanden gjensidige Complimenter. Altsaa De vil ikke sætte Dem imod vor gjensidige Tilbøielighed; men De vil tværtimod skjænke den Deres faderlige Belsignelse, og jeg er da til Gjengjæld villig til at gjøre Dem en anden Tjeneste, nemlig at optræde som Mellemmand mellem Dem og Fru Marie, ifald De troer, at De behøver en saadan, og endnu skulde ønske denne Forbindelse. For alle Hindringer vilde jo være udjevne, saasnart Deres Datter ikke længer staaer imellem hende og Dem. Naar Datteren er forsynget og gift og traadt udenfor Fru Maries Synskreds, vil hun sikkerligt ikke mere tage i Betænkning at blive det for Dem igjen, som hun var, førend hun paa een Gang traf sig saa hovedfulds tilbage ved Tanken om, at hun skulde dele Deres Kjærlighed med en voksen Datter.“

„Skulde det kun være det, der var i Veien?“

sagde Majoren, der nu i stor, indre Bevægelse var sprungen helt op fra sit Sæde.

„Hos en saa ædelt og fordomsfrit tænkende Kvinde kan det kun være denne ene Omstændighed, det er jeg vis paa.“

„Saa vil jeg dog hellere selv spørge hende derom,“ raabte Majoren, hvis Ansigt farvede sig stærkere, og hvis Dine straaede glad af tilbagevendende Haab og Tillid.

„Som De vil; i ethvert Fald seer De, at Alting nu paa een Gang har forandret sig for Dem.“

„Det har De Ret i, Schliesen, og, dersom De ikke var mig saa ubehagelig, vilde jeg ganske vist falde Dem om Halsen i dette Dieblit.“

„De skal ikke genere Dem; naar Deres Datter bare med det Første vil gjøre det, saa er jeg tilfreds. Vi ere heller ikke endnu komne saavidt med den forretningsmæssige Side af Sagen, at vi allerede kunne gaae over til den gemyttlige Deel.“

„Hvad mener De?“

„De giver mig Deres Datter — uden nogen Medgift?“

„Min Gud, jeg har jo Ingenting — uden Tigerstindene — og ifald De vil gjøre et Udvalg af de smukke Vaaben der.“

„Mange Tak — Tigerstindene har jeg ingen Brug for; de vilde altfor meget minde mig om den letjindige Svigerfader, der ikke forstod at bringe noget

Bedre hjem med fra Indien. Altsaa ingen Medgift, intet Udstyr? Men vi skulle jo dog leve!"

„Det bliver Deres Sag. Indbringer Deres Forretning Dem da ikke . . .?“

„Min Forretning! Den kan jeg slaae mig igjennem med, naar jeg er ene, men, skal man ernære Kone og Familie, strækker den ikke til. Altsaa, Major, der er ingen anden Udvei: Hvad De ikke vilde gjøre af Benskab for mig, det maa De nu gjøre for Deres Barns Skyld! De maa overtage Arven efter min Broder og saa afstaae den til Frøken Aleide Tersteegen, Deres afdøde Krigskammerats Datter; derved lægger De jo Deres Uegennyttighed bedst for Dagen.“

„De er en rigtig Kæd!“ foer Majoren op imod ham, idet han følte sig slaact af det Tankerigtige i Beviisførelsen.

„Da vil den smukke Aulsgaard være vor, idet den naturligviis heel og holden tilfalder Deres Datter, og saa ere vi reddede.“

Majoren saa paa ham med rynket Pande.

„Der ligger altsaa Faldbluben,“ sagde han, fremdeles bibeholdende sin harmfulde Tone.

„Der er slet ikke Tale om nogen Faldblube, det gjælder nu kun, om De, Kavnefader, som De er, og som aldrig før i Deres Liv har bekymret Dem det Ringeste om Deres Datter, om De nu som ærlig Mand vil sørge for hende og sikkre hendes Fremtid? Og om De saa ved samme Leilighed vil tænke paa

Deres egen Lykke? Eller om mine Creditorer, der dog forlængejiden maae have flaaet sig tiltaals, ligge Dem mere paa Hjertet? Men i een Henseende beder jeg Dem ingen Illusioner at gjøre Dem: Er De stivfindet nok til at frasige Dem Arven, saa har jeg ingenjohjelpst Udsigt til at forlove og gifte mig, saa maa jeg een Gang for alle og fuldstændigt give Afkald paa Deres Datters Haand, paa hele min Livslykke, og, hvad Dem og Fru Marie angaaer, saa bliver Forholdet der ogsaa ved det Gamle, ganske, hvad det hidtil har været."

Majoren stod med Hænderne paa Ryggen, med sænket Hoved, stirrende stivt og estertænkjomt hen for sig.

"Det er, som om De havde lagt en Strikke om Halsen paa mig, Schliesen, og nu var ifærd med at snøre den til," sagde han endelig med et langt Suk. "Derjom De vilde love mig at lægge Noget til Side af Deres Broders Formue, saa vilde jeg føie min Pension dertil; den behøvede jeg ikke, derjom jeg blev Eier af „Solen“; paa den Maade kunde vi dog nogenlunde tilfredsstille Deres Creditorer ved aarlige Afbetalinger."

"Ja, det har De Ret i!" udbrod Schliesen. Paa den Maade kunde vi jo meget godt ordne Sagen."

"De maatte saa give mig en nøiagtig Fortegnelse over Deres Creditorer."

"Det skal jeg gjøre. I Grunden er der kun en eneste Hovedcreditor."

„Vel da! Saa vil jeg opfylde Deres Ønske.“

„De vil afgive den Erklæring for Retten, at De overtager Arven efter min Broder overensstemmende med Indholdet af hans Testamente, og De vil derefter overdrage det Hele som fuldstændig Eiendom til Frøken Aldeide Tersteegen?“

„Ja, strax, om De vil. Hellere springe i det, end krybe i det.“

„I Aften er det for seent; men jeg vil underrette Kredssdommeren om, at De ønsker at give Møde imorgen.“

„Ja, gjør De det, Schliefen, saa vil jeg . . .“

Han fuldendte ikke Sætningen. Schliefen gjorde det derimod, idet han leende udbrød: (Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Gas- & Vandmester Charles Hangaard.

Jugeborg Rasmussen, Datter af Typograf K.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aaent hver Søgnedag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 16.

Lørdagen den 19de April 1884.

— * —

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En ærlig Mand,

Fortælling af Levin Schücking.

(Fortsat).

„De vil gaae hen og see den gamle Historie gjentage sig, at Solen, der er gaaet ned i Vest, staaer igjen op for Dem i Øst. „In der Dost“, det er nu eengang Deres Domaine. Til Lykke, Major!“

„Og Deres Domaine er daarlige Vittigheder, Schliefen.“

XI

Da Majoren den næste Dag i Forening med Schliefen forlod Ketten, hvor han lykkelig og vel havde bragt Alt i Orden, og hvor man ved Bortgangen havde spurgt ham, om han ønskede tilsendt en Afskrift

af Testamentet saavel som Overdragelsen af Arven til Frøken Alde Tersteegen, hvad han med Tak frabad sig, eftersom han nu vilde være udenfor det Hele, — da maatte han dog i sit Hjerte gjøre Schliesen Afbigt. Allerede Aftenen iforvejen havde han seet sin Datter og Fru Marie og gjort en Ende paa begge disse kvindelige Hjerters Sorger. Frøken Alde havde han fundet i Taarer, fordi Skjæbnen paa en saa usalig Maade, blot til hans Ulykke, havde sendt hende eller, rettere, pludseligt kastet hende ind i denne hende saa fremmede Verden; han havde da trøstet hende, han havde sagt til hende, at nu kunde og maatte jo Alt blive godt igjen, dersom Schliesen havde sagt ham Sandheden, dersom hun virkelig syntes godt om denne Mand, og hun, ja, hun havde heftigt, lidenskabeligt forsikret, at hun vilde gjøre Alt og finde sig i Alt, Alt, hvad der var hende muligt, for at hun ikke skulde have det at bebreide sig, at hun var kommen til sin Faders Ulykke, nei, tvertimod, det var hendes højeste Ønske at vide sin Fader lykkelig. Og, hvad Fru Marie angaaer, ja, i Taarer havde han ganske vist ikke fundet hende, men dog i en meget blød og resigneret Stemning, meget tilbøjelig til at opfatte Livets alvorlige Sider med mild Sørgmodighed, og i denne Stemning havde hun talt saa mange forstandige Ord, der vidnede om, at de havde deres Udspring af en dyb Følelse, saa at de begge To bleve tilsidst meget rørte, og den ærlige Majors Øjne begyndte at blive fugtige. Og under

denne gjensidige Kørelse — ja, hvad ligger vel Kørelsen nærmere end Forsoningen, der atter optager de længselsfulde Sjæle i sin dybe Harmoni og omslynger dem med dobbelt faste Baand! Saaledes blev da Enden paa Sagen den, at, efterat Majoren havde underrettet Fru Marie om sin Datters Beslutning at blive Schiefens Hustru, fik han den fortryllende unge Kones højtidelige Ja og gif hjem som „den lykkeligste af alle Dødelige.“

Og hvem havde han Alt dette at takke for? Ingen Anden end denne i alle Livets Forhold saa forsøgte, denne paa Udveje altid saa rige Skjelm, Schiefen. Ganske vist, Majoren maatte i sit stille Sind gjøre ham Afbigt. Hvortil hjalp vel her i Livet al denne Ærlighed, der kun gaaer lige ud efter Næsen og seer hverken til Højre eller Venstre? Hvad Andet hjalp den til end først at skaffe en stakkels Djævel alle mulige Besværligheder, Anmodninger og Ubehageligheder paa Halsen og saa tilsidst grundigt ødelægge hans hele Fremtid? Hvorimod saadan en snedig, livserfaren Rejsekonkel, der overalt forstod at orientere sig og overalt kunde faae Færten af det rette Spor, der skulde slaaes ind paa, han forstod altid at komme til Maalet. Denne Schiefen var egentlig af det Slags Mennesker, om hvem man siger: „I Grunden er han et godt Menneske; men man kan ikke bevise det.“ Og med Hensyn til Alvide, hans lille Datter, hvem Schiefen elskede, da mente Majoren at kunne betroe ham

Barnet med Tillidsfuldhed; han vilde nok forstaae at bugsere sig selv og hende klogt igjennem Livet, og han vilde jo vel ogsaa nok behandle hende godt; han kunde dog aldrig glemme, at det var hende, der havde bragt ham en Formue.

Fra Domhuset havde de to Herrer begivet sig til Solen; det var netop Spisetid, og Majoren viste sig igjen ved Middagsbordet i Solen til almindelig Glæde og under hjertelige Dykønskninger fra Stangjæsternes Side, „i Anledning af hans Helbredelse.“ Det var et meget lystigt Middagselskab den Dag; Majoren blev drillet paa Grund af det Eneboerliv, han saa længe havde ført; man lod ham høre alle de smaa og store Dagsbegivenheder, der vare gaaede hans Næse forbi, medens han saa haardnakket havde levet affondret fra den øvrige Verden, og det ene mærkværdige Eventyr blev fortalt ham efter det andet, indtil lykkeligvis det Tidspunkt kom, da disse overmodige Smaakjøbstadsborgere atter maatte krybe bagved deres Pulste eller gaae deres daglige Tour til Kaffehuset udenfor Porten. Kun een eneste Gæst, der havde taget Plads ved den nederste Ende af Bordet, blev endnu en Stund siddende. Det var en smuk ung Mand, en fuldstændig Fremmed; han havde heller ikke paa nogen Maade taget Deel i Samtalen, men kun spillet den opmærksomme Jagttager. Det lod til, at det var især Schliefen, han havde bidt Mærke i; thi næsten altid, saa ofte som det

kunde see ubemærket, hvilede hans store, blaae, udtryksfulde Øjne paa denne.

Da de Andre vare gaaede, bestilte Schliesen i sin Hjertensglæde noget Vikør; da denne blev bragt, reiste den fremmede unge Mand sig og gik nu ogsaa bort.

„Det er et smukt Menneffe!“ sagde Majoren, idt han saae efter ham. „Er det ikke ham, der kom sammen med min Datter og steg ud af samme Omnibus?“

„Jeg har ikke seet saa nøje paa ham,“ svarede Schliesen og skjænkede i. — „Men kom nu, Major, min dyrebare Svigerpapa in spe, Glassene skunne, lad os klink paa vor gjensidige lykkelige Fremtid, først naturligvis, à tout seigneur tout honneur, paa Deres, paa Deres uforstyrrede, evigt styggefrie og stygfrie Lykke i Glandsen af den Alle opvarmende, Alle vederkvægende Sol, De, misundelsesværdige Besidder af det rigtige Rige, hvor Solen aldrig gaaer ned, De, der er større end Shaheddin Schah, Kongernes Konge, der dog kun er Solens Søn, og De, De vil blive dens Herre og Hersker.“

„Na, hør nu op, Schliesen, med alle disse forterfede Vittigheder om Solen; jeg troer, at jeg vil lade den forghldte Sol tage bort over Porten og . . .“

„Og sætte en Tiger i Stedet? Det var jo egentlig ogsaa mere passende nu,“ faldt Rejseonklen Majoren leende i Talen. „Naar Souverainen betræder et Skibs Dæk, heiser man Kongeflaget. Men drik ud, Major!“

Majoren tømte sit Glas, og, medens Schliefen fyldte det paany, vedblev denne:

„Apropos, Major, der er dog een Ting, der vil blive kjedelig for Dem. Naar De omsider er bleven Herre og regjerende Tiger i Solen, saa kan De ikke mere raisonnere over Drifkevarerne, som De har gjort før. De kan ikke mere paa Deres ondskabsfulde Maade fylde Stangjæsterne med de jammerligste Fordomme mod mine ædlestes Aargange. For i den Henseende var De affkyelig, og De har ofte af den Grund bragt mig i et stille Raseri. De, som derovre i Deres gudforladte, feberbefængte „Dost“ saa tidt har taffet Himlen for en Slurk flod Sumpvand med nogle svømmende Miniaturkrokodiler og Salamandere i, De har her revet ned paa mine fineste Moselsorter. — Jeg er tidt bleven lutter Gift og Galde . . .“

„Affkurat som Deres grønne Esbacher.“

„Na, — De er uforbedrelig! Men godt er det dog, at Munden nu for Fremtiden er lukket paa Dem. — Og, efterat vi nu have druffet Faderens Staal, kommer Touren til Datteren. Skal vi klinkte paa Frøken Meides Velgaaende? Ved De hvad, Major, hun ligner Dem ikke det Allermindste. Hun har ikke et eneste Træk, der minder om Dem.“

„Det kan være. — Skader det hende i Deres Djne?“

„Ikke paa nogen Maade, Major. Altsaa, Frøken Meide leve, og . . .“

„Hvad mener De med Deres og?“

„De siger ikke: Og Svigersønnen med hende!“

„For mig gjerne! Lad Svigersønnen gaae med i Kjøbet.“

Majoren klinkede med ham, og, efterat han havde tømt sit Glas, satte han det bort fra sig.

„Saa, nu er det nok,“ sagde han.

„Endnu Et, Major, vi maae dog ogsaa udbringe et Leve for Arven, for Aulsgaarden.“

„Behøves ikke, Schliesen; naar De er tiljinds at udbringe et Leve for alt Muligt, skal vi saa ikke hellere lade Deres Creditorer leve, de trænge mest til det.“

Schliesen svarede med en noget tvungen Latter.

Det Program, som de to Herrer havde udkastet for Dagen, bestod egentlig deri, at de nu om Eftermiddagen strax vilde begive sig til Frøken Meide, for hvem Majoren vilde præsentere Schliesen som Brudgom; om Aftenen tænkte Majoren da at præsentere Svigersønnen som saadan for Fru Marie og blive og drikke The hos hende; men deres Program undergik en væsentlig Forandring derved, at Opvarteren nu indtraadte som Overbringer af det Budskab, at Fru Marie havde ladet Kaffen servere til begge Herrerne i Lysthuset i Haven, og at hun der ventede paa dem.

En saadan Indbydelse maatte man ganske vist efterkomme. Majoren lod sig række Stof og Hat, medens Schliesen slugte Resten af sin Vikør. Derpaa begave Begge sig ud i Haven.

XII

Fru Marie, der nu atter var i et straalende Humør, modtog dem med den hjerteligste Venlighed. Om Formiddagen, medens de to Herrer havde været beskæftigede oppe i Retten, fik hun Besøg af sin højt hædrede Sjælesørger, Præsten, og i en fortrolig Samtale havde hun ret udøst sit Hjerte for ham. Den gode Gejstlige, der betragtede de menneskelige Forhold med et saa klart og velvilligt Blik, havde ved sin Underholdning styrket og beroliget hende. Han havde gjort hende det indlysende, at i et meer eller mindre uciviliseret Samfund, under de sædelige Tilstande, der nødvendigviis maa udvikle sig i en saa fjern Coloni, var den Forbindelse, hvori Majoren havde levet for mange Aar siden og som et ganske ungt Menneske, sammenlignelsesviis meget hæderlig og afgav netop et godt Beviis for hans solide Charakter.

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gøthersgade 103 i Stuen.
 Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 17.

Lørdagen den 26de April 1884.

— x —

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Sudvig Jørgensens Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En ærlig Mand,

Fortælling af Levin Schücking.

(Fortsat).

—

Derefter vare de begge To komne til at tale om Majorens Charakter overhovedet og om de mangehaande Træk, der vidnede om hans mærkværdige Redelighed, hans ubestikkelige Ærlighed, den skjønne af de Dyd, sagde Præsten, paa hvilken en eller anden mandig Dyd maatte hvile som paa en sikker Granitpille, og uden hvilke selv de største og mest glimrende Egenheder vare uden højere Indvielse og uden egentligt Værd. Kort sagt, Fru Marie havde følt sig meget lykkelig og beroliget i sit Hjerte ved Alt, hvad den værdige og gode Præst havde sagt til hende, og denne lykkelige Sindsstemning lagde hun nu

for Dagen ved sin livlige Snakksomhed. Da de to Herrer paa deres Side ogsaa vare i høj Grad oprømte, var det ganske naturligt, at der i det yndige, af nogle faa lyse Solstraaler gjennembrudte Caprifoliumslysthuus udspandt sig den livligste Underholdning, ved hvilken Timerne fløj hen som Minutter. Saaledes skete det da, at allerede de sidste af hine Straaler, der forgyldte de grønne Ranker og duftende, hvidgule Blomster vare vegne bort for at opfanges af Tagene paa de Nabohuse og Bygninger, som indeslattede Haven, da endelig Majoren og Schliefen — Schliefen havde allerede længe været urolig og gjort Tegn til Opbrud — rejste sig for at aflægge et Besøg hos Frøken Meide.

De toge Afsted med Fru Marie — Schliefen gif, Majoren blev endnu et Djeblik tilbage, han holdt endnu Fru Mariens Haand indeni sin, han syntes ved det Blik, som han fra sine ærlige, blaa Dine sænkede dybt ind i hendes, endnu at maatte sige hende saa uendelig Meget; da hviskede hun:

„De kommer altsaa imorgen Formiddag, Major?“
Majoren nikkede.

„Godt, saa — saa bringer De mig — Meide, som min Datter.“

„De er en Engel, Marie — en Engel i Godhed.“
Han kyssede varmt og frygt hendes Haand; men hun traf den fra ham og skjød ham bort fra sig?

„Gaa nu, gaa! seer De ikke, hvor utaalmodigt

Schliesen staaer der henne ved Døren og venter paa Dem?"

Majoren skyndte sig hen til Schliesen, og Begge i Forening gik hurtigt bort. Ude paa Gaden stak Schliesen sin Arm fortroligt ind under Majorens, og de marscherede nu i samme Takt hen over den gyselige Stenbro, men med ungdommeligt elastiske Skridt, formeligt med et Par Erobreres Scirrsjød. Hvad særligt Majoren angik, da havde han ikke i en hel Snees Aar havt en saadan Følelse i sit Bryst, en saadan svulmende Fornemmelse af ungdommelig Svingkraft, som om alle Verdens Døre og Porte maatte aabne sig for ham, saasnart han nærmede sig, han var som en salig Beruset, der føler sig i Stand til at overvinde alle Fremtidshindringer. Schliesen syntes at have det paa den selvsamme Maade; han begyndte pludseligt midt paa Gaden at synge ganske højt:

„Naar Modet i Brystet sin Spændkraft øver,
Det hver en Frygt og Bekymring døver.“

„Sag beder Dem, Schliesen,“ raabte Majoren idet han hastigt trak sin Arm ud af sin Ledfagers, „hust dog idetmindste paa, at De bærer Sorg.“

„At ja, om Forladelse, De har Ret, Svigerpapa. — Nu ere vi jo ogsaa allerede i Brandgade.“

Efter nogle Djæbliffes Forløb, vare de virkelig ankomne til det Huus, hvor Aleide Tersteegen boede.

„Sag gjør mig dog nu bittre Bebreidelser, at vi

har ladet det stakkels Barn vente saa længe," sagde Majoren.

„Det har De ogsaa al mulig Grund til," bemærkede Schliefen, „men min Skyld er det ikke; jeg har tidt nok givet Dem et Vink; se bare paa Deres Støvler; de bære endnu Mærker af, at jeg har traadt paa dem; hvem der dog ikke kunde løsrive sig fra de Omgivelser, hvori De befandt Dem, det var Dem Ravnefader."

Medens Schliefen sagde dette, traf han meget stærkt i Klokkestrengen ved Gadedøren.

„Tag Dem dog i Agt," sagde Majoren; „det er jo aldeles upassende at gjøre saadant et Spektakel i det rolige Huus."

Klokken blev virkelig længe og heftigt ved at give Lyd fra sig. Dette havde dog ingenlunde til Følge, at Døren derfor blev hurtigere aabnet. Ivertimod, Djebliffene forløb, ikke det ringeste Livstegn mærkedes i det Indre af Huset. Schliefen maatte ringe endnu en Gang, og nu først hørte man i Forstuen en Pige komme flæbende; hun luffede op og stak et af halvt opløste Fletninger uordenligt omgivet Hoved ud af Døren; hun maatte et eller andet Sted, oppe paa et Loftskammer have været beskæftiget med en Pjynteprocess i Faveur af sin Haarvært.

„Hvem vil Herrerne tale med?" sagde hun fortrædeligt. „Der er Ingen hjemme."

„Ingen?" spurgte Schliefen.

„Nei, Herfskabet er taget ud paa Landet med Børnene.“

„Dg Frøken Terfteegen, er hun taget med?“

„Frøken Terfteegen? Hun er jo rejft bort.“

„Rejft bort?“

Dette Udraab kom fom med een Mund baade fra Majoren og Schliefen, medens Pigen ligesom mistroiff faae snart paa den Ene, snart paa den Anden og sagde derpaa roligt videre:

„Javel, rejft bort. I Eftermiddag er hun taget ud paa Fernbanen og rejft bort med den unge Herre, der kom i Morges og besøgte hende.“

„Det er mærkværdigt! Med en ung Herre?“
udbrød Schliefen, medens Majoren forbaufet spurgte:

„Veed Deres Herfskab det?“

„Herfskabet? Nei, det tror jeg ikke; Herfskabet er allerede taget bort Kl. 1, og den unge Dame er bleven hjemme til efter Kl. 2. Hun pakkede fin Kuffert, og da er den unge Herre kommen.“

„Men fig mig dog, hvad er det for en ung Herre?“
faldt Schliefen hende i Ordet.

„Jeg veed ikke, hvad han hedder,“ svarede Pigen; „det er en smuk, slank, ung Herre i mørkebrun Frakke og med en graa, let Sommerhat. Han kom lidt efter Kloffen to, og saa bad hun mig om strax at fende hendes Kuffert paa Banegaarden. Da hun gif bort med ham, sagde hun: Hvem der kommer og spørger efter mig, kan henvende sig til Hr. Justitsraad Feldhaus.“

„Til Justitsraad Feldhaus?“ spurgte Majoren, ligesom fuldstændigt hensynkende i en bestandigt grændseløfere Forbavselse.

„Ja, til Justitsraaden; og saa gif hun med den unge Herre, der bar hendes Plaid og hendes Rejsetaske. De gif til Banegaarden, sagde de. Rufferten bar vores Bydrenge bag efter dem til Stationen.“

„Men denne unge Herre,“ udbrød Schliefen her atter, „har han før været her? hvor kommer han fra?“

„Det veed jeg ikke,“ sagde Pigen, „han har ikke været her før i Huset. 3 Morges Kl. ti besøgte han Frøken Aleide og blev en Timestid hos hende. Derefter gif de begge To til Hr. Feldhaus og kom igjen før Middag. Saa gif den unge Herre ud at spise.“

„Seer De, det er den fremmede unge Mand, der sad idag nede ved Bordenden, og som kom hertil i Forening med Aleide“, udraabte Majoren.

„Major, har De nogenfinde oplevet noget saa Pinegalt?“ sagde Schliefen, der var bleven ganske bleg.

„Ja, hvad hjælper det os, at vi blive staaende her og gjøre Commentarer over, hvad der er skeet! Lad os gaae hen til Feldhaus,“ svarede Majoren i den største Sindsbevægelse, idet han begyndte at gaae ned ad Gaden.

Schliefen fulgte efter ham; stiltiende og med tungt Mandedræt ilede de afsted og stode snart i Forstuen i Justitsraadens altid aabentstaaende Huus.

XIII

Førend vi imidlertid træde ind hos ham i Forening med Majoren og Schliesen, skyldte vi Læseren Regnskab for, hvad der egentlig og virkelig havde tilbraget sig paa denne Dags Morgen med Aldeide Tersteegen; thi Beretningen, der afgaves af det i sin Forskjønnelsesproces afbrudte Fruentimmer, var dog altfor utilstræffelig.

Regnskabet lyder saaledes:

Frøken Aldeide var om Morgenen vaagnet med nogen Hovedpine og en forunderlig Mæthed, hvorfor hun havde troet, at hun ikke vilde være i Stand til at samle saa meget Livsmod, at hun kunde staae op og klæde sig paa. Da hun nu dog endelig, fordi det saa maatte være, havde bragt denne Opgave lykkelig og vel i Stand og derhos indtaget nogle Mundfulde af sin Frokost, havde hun sat sig paa en Stol ved Vinduet og besluttede endnu engang ret grundigt at tænke over sin Skjæbne, at overveje, om det nu virkelig var hendes Pligt at binde sig til en Mand, som hun aldeles ikke elskede, mod hvem hun ingen Behovdelse havde at fremføre, og dog kunde hun kun med Skræk tænke sig ham som Ægtefælle, og det med en desto større Skræk, jo mere levende hun forestillede sig denne Mulighed. Var det ikke, spurgte hun sig ogsaa snart selv, taabeligt af hende, saa hurtigt at give sig hen ved den første Indskydelse og indvillige i en saadan

Forbindelse, medens det jo dog havde været tilstrækkeligt, om hun blot havde erklæret, at hun vilde tage hjem igjen til sin Moder og for altid og evigt holde sig udenfor sin stifts Faders Synskreds? Var det ikke meer end taabeligt, var det ikke endogsaa slet af hende, saa modløs og som et helt uforstandigt Offerlam at give efter for Hr. Schliefsens Andragender, medens hun bar et ganske andet Billede i sit Hjerte? Hun maatte jo bedrage denne Hr. Schliefen, om hun vilde lade ham troe, at hun elskede ham! — Thi netop nu, midt under den frygtelige Sindsbevægelse, der var kommen over hende, følte hun det mægtigst og dybest, at hendes Hjerte hang ved en Anden, at en Andens Billede havde dybt indpræget sig i hendes Sjæl, at hun var opfyldt og fængslet af dette Billede!

Dg denne Anden var?

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gøthersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 18.

Lørdagen den 3die Mai 1884.

— x —

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Ludvig Jørgeniens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En ærlig Mand,

Fortælling af Levin Schücking.

(Fortfat).

Beslynderligt! Det var den samme unge Mand, der, medens hun saa kummerfuld og i hjertesjærende Sorg sad ved Vinduet i sin lille Stue og stirrede nedad Gaden, dukkede op for hendes Dine ved Enden af den selv samme Gade og nærmede sig hendes Bolig med raske Skridt. Eller var det slet ikke beslynderligt, at hun nu, da hendes Tanker bestjæstigede sig saa inderligt med ham, da hendes Længsel, hende selv ubevidst, saa lidenskabeligt paakaldte hans Hjælp, at hun da ogsaa saa hans Skikkelse, et Styggebillede, som hendes oprørte Phantasi forlenede med et Skin af Liv og Virkelighed? Der gives jo saadanne og

endnu forunderligere Indbildninger, ja, det gjør der virkelig, og det er jo ogsaa en Lykke for de kloge Menneskebørn og deres vise Fædre i Kirke og Skole; hvorledes vilde de ellers kunne grundigt forklare de vidunderlige Tildragelser og gaadefulde Phænomener i denne Verden?

Den unge Mand, som hun saae, Adolph Mering, var dog slet ingen Skygge; den Skikkelse, der kom hastigt skridende opad Gaden, var virkelig sammensat af Kjød og Blod, det kunde man ganske tydeligt see, da han havde naaet Alleides Huus; thi, efterat han havde trukket i Klokkestrængen, tog han sin graa Giltthæt af for at axtørre sin Pande med et ganske nyt, straalende, hvidt Lommetørklæde. Men nu er det en Regel, der er flaaet fast een Gang for alle, at Spøgesjer aldrig tage Hatten af, og heller ikke har Noget endnu oplevet, at de gaae igjen forsynede med nyt, rent Lintoi.

Det var altsaa ham selv lyslevende, og, efter at være meldt af Tjenestepigen, blev han indført i Alleides Værelse. Han stod ligeoverfor hende, og hun stod ogsaa; thi hun var sprungen op, og, ligesom overgydt med rød Farve, var hun gaaet ham et Skridt imøde; derpaa blev hun lidt efter lidt meget bleg.

Den samme graae Keisehæt, der nylig havde ydet ham sin Tjeneste som den Gjenstand, hvorpaa han blev gjenkjendt, benyttede han nu til at dreie

frem og tilbage og derved skaffe en Afleder tilveie for sin Forlegenhed, og saa talte han paa en saadan Maade, at man virkelig skulde troe om ham, at han var kommen saa uformodet her til Byen for at lægge sig i Kuur og Pleie i Millfurths berømte Helbredelsesanstalt for Stammende.

„Froken Meide“, sagde han — „det er vist meget upassende — allerede saa tidligt paa Morgenstunden — men jeg er i en saadan Sindsbevægelse — paa Grund af min Samtale med Deres Fru Moder i Breda — jeg kommer lige derfra — og i saadan en Spænding og Betymring — De kunde maaskee tage mig dette Skridt, som jeg har gjort, ilde op, at jeg allerede saa tidligt —“

Meide, der ved Synet af hans store Forlegenhed igjen begyndte at faae sit eget Mod tilbage, faldt ham nu i Ordet:

„De kommer fra Breda, fra min Moder?“
Derpaa gik hun tilbage til sin Stol og satte sig for at betragte ham med store, forundrede Dine.

I den Sindstilstand, hvori Adolph befandt sig, vidste han aabenbart intet Bedre at gjøre end, skjøndt uanmodet, at sætte sig paa den Stol, der stod paa den anden Side af det lille Bord, og saa sagde han, idet han lagde Reisehatten foran sig, som om han fremdeles maatte have den i sin umiddelbare Nærhed for i paakommende Tilfælde at kunne gjøre Brug af den:

„Ja, Frøken, jeg fik ikke No paa mig, førend jeg havde talt med Deres Fru Moder for at sige hende, hvilket Indtryk De, Frøken Meide, har efterladt i mit Hjerte, og hvorledes jeg nu ingen anden Lykke kjender, end hvis De — jeg vil maaskee forekomme Dem meget dristig og forvoven — men, jeer De, det føler jeg jo selv saa dybt og saa ængsteligt, at jeg netop af den Grund tænkte: Du gjør bedst i først at henvende Dig til Moderen, og, dersom hun modtager Din Beilen med Godhed, kan Du desto jnarere vove at tale til Frøken Meide selv om Dine Følelser og sige hende, hvorledes det staar til med Dit Hjerte.“

Her traadte Sveddraaberne atter frem paa det stakkels unge Menneskes Pande, og han maatte atter gribe til det hvide Lommelørklæde. Ogjaa den graa Keisehat gjorde i dette piinlige Dieblif igjen sin Rytte; Meide greb den nemlig og trykkede den mekanisk sammen, hvad der aabenbart gav hende Fatning nok til smilende at svare:

„De er altsaa meget bange for mig, Hr. Merwing?“

I det Samme betragtede hun ham med et Blik saa fuldt af Glæde og inderlig Hjertensgodhed, at han nu med stormende Henrykkelse greb hendes Haand og udbød:

„Ikke for Dem, Meide, kun for det. De kunde tænke, naar et Menneske som jeg, der har saa Lidt,

der eier slet ikke Andet end sin trofaste og oprigtige Følelse, sit overfulde Hjerte, kommer saa rast og hurtigt for at beile om Deres Haand.“

„Maafsee“, svarede hun igjen dybt rødmende og med bævende Læber, „er en trofast og oprigtig Følelse mig nok, og, naar min Moder . . . hvad“, tilspøiede hun med et af Hjertebanken tilbageholdt Aandedræt, „hvad svarede min Moder Dem?“

„Du store Gud! Hun var, det tør jeg vel nok sige, lykkelig ved min Beilen. Ja, lykkelig, det sagde hun selv. Hun meddelte mig, at hun havde været i Sorg og Bekymring for Deres Fremtids Skyld. For tilsidst at gjøre en Ende paa denne bittere Bekymring havde hun besluttet sig til et Skridt, der var faldet hende meget tungt, hun havde sendt Dem til en gammel Ven, en rigtig grundærlig Mand her i Millsurth, da hun var overbevist om, at han vilde sørge for Dem paa bedste Maade. Naar De derimod indvilgede i at blive min Brud, var jo en saadan Forholdsregel slet ikke nødvendig; man behøvede slet ikke at gjøre den gamle Ven en saadan Anmodning; denne Omstændighed gjorde hende saa lykkelig, gjentog hun, og saa sendte hun mig bort, for at hun kunde faae Tid til at affatte et udførligt Brev til Dem. Dette Brev vilde hun da bede mig være Overbringer af.“

„Har De Brevet?“

„Ja, jeg har: her er det.“

Adolph fremtog Skrivelsen. Aldeide brød den og læste den med feberagtigt Aandedrag, idet hun derhos aabenbart maatte anstrenge sig for at holde sine Tanker sammen, saa at hun forstod, hvad hun læste; men pludseligt syntes der at være Noget i Brevet, som hun kun altfor godt havde forstaaet; thi hun foer forstrækket op og raabte: „O, min Gud!“ Derpaa lod hun Brevet falde i sit Skjød og stirrede med forvildede Blikke paa Adolph.

„Hvad er det, Aldeide?“ spurgte han bestyrtet.

„Intet! Intet!“ raabte hun som Svar, sprang op og hviskede sagte disse Ord hen for sig: „Det er jo ganske afskyeligt! ganske forfærdeligt!“ Hun gik hurtigt et Par Gange op og ned i Værelset og havde piensynligt Møie med at fatte sig.

Adolph var ligeledes sprungen op. Idet han fulgte hendes Bevægelser med Dinene, sagde han endelig meget forstrækket:

„Jeg beder Dem, sig mig, hvad der er paa færde, Frøken Aldeide; Deres Moder har dog vel ikke i sit Brev yttret Noget, der tilintetgjør mine Forhaabninger“.

„Nei, nei!“ svarede Aldeide, der nu, medens et Par Taarer perlede i hendes Dine, blev staaende og rakte Adolph sin Haand:

„Hvad min Moder har yttret“, sagde hun næsten med Heflighed, „er Noget, som maa skee i dette Dieblik gjør mig ufvindelig, som tvinger mig til

med en Klæbenhed, som under andre Omstændigheder en ung Pige ikke saa hurtigt tør lægge for Dagen, at tilstaae Dem Alt, hvad jeg føler for Dem. Her er min Haand, Adolph; lige fra det Dieblik, da vi første Gang saaes, har jeg i mit Hjerte følt Gudhed for Dem, og nu kommer De som en frelsende Engel for at føre mig ud af en — meget, meget ydmygende og ængstende Stilling.“

„O, hvor De gjør mig lykkelig, Alde, ja i Sandhed, overvættets lykkelig“, udbrød Adolph, idet han kysjede hendes Haand og trykkede den til sit Hjerte.

Hun trak sig bort fra ham og vedblev hastigt:

„Men nu maa De ogsaa vieblikkeligt føre mig bort herfra — for at udfrie mig af disse ydmygende Forhold. Jeg vilde skamme mig tildøde“, tilføiede hun med sagte Stemme, idet hun vendte sig bort, „derjom jeg nogensinde igjen skulde see ham ind i hans ærlige Dine.“

„Vil De strax reiise bort herfra — til Deres Moder, Alde? Det kan der jo ikke være Noget i Veien for; hvad mig angaar, har jeg kun Noget at tale om med en Jurist i Anledning af den Schliefske Arv, som min Fader er bleven bedraget for; jeg har allerede før fortalt Dem, at det var et Forretningsanliggende, der førte mig hertil; i Morgen har jeg allerede hørt, at vi ved en complet Skurkestreg ere blevene affkaarne fra Udsigten til at

faae vort Tilgodehavende; men paa Grund af min nuværende Lykke er jeg ikke i Stand til at tænke klart over denne Sag, og jeg vil derfor henvende mig til en Jurist; han vil bedst kunne oversee Situationen og sige mig, om der endnu kan udrettes Noget for min Fader — vistnok ikke det Allermindste, men idag er det mig umuligt at beskæftige mig med saadanne Ting.“

„Hør, Adolph“, afbrød Aldeide her hans Talestrøm, „hvad er det egentlig, De taler om? om en Schliefsk Arv?“

„Ja, der er en Hr. Schliefsen, der har gjort en meget letsindig Fallit, og nu, da der skulde tilfalde ham en Arv, ved hvilken vi kunde være bleve dækkede — dog, jeg vil ikke kjede Dem med de Anliggender, Aldeide.“

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Sognedag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gøthersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Sex og halvfemststyvende Aargang.

N°. 19.

Lørdagen den 10de Mai 1884.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En ærlig Mand,

Fortælling af Levin Schücking.

(Fortsat).

„Seg takker Gud, at De siger mig det; for denne Schliesenske Arv, som De taler om, er jo netop bleven givet til mig.“

„Givet — til Dem?“

„Ja, netop, givet, eller hvad de nu kalde det i Ketten; min Moders gamle Ven har ladet Alt skrive paa mit Navn.“

„Det forstaaer jeg ikke!“ udbrod Adolph i den allerhøieste Forbavselse.

„Hvad er der da at gjøre ved den Sag?“ spurgte Meide, der nu ogsaa begyndte at blive for-
skrækket ved den Arv, der var bleven paabyrdet hende.

Hvad der var at gjøre, vidste Adolph Merwing ligesaa lidet Bested om, som Aldeide. Efter at have talt frem og tilbage om Sagen, kom de to unge Folk overens om, at de vilde gaae i Forening hen til den Jurist, som Adolph allerede iforveien havde villet raadføre sig med, og nu vilde de indhente hans Mening. Aldeide tog hurtigt en anden Dragt paa for at kunne gaae ud sammen med Adolph, og nu begave de sig hen til det Huus, hvor Justitsraad Feldhaus boede.

Da de efter neppe en Times Forløb igjen kom ud derfra, saae de Begge meget echaufferede ud. Adolph ledsagede Aldeide til hendes Bolig, og derpaa — men, hvad derpaa fulgte, og hvad derefter tildrog sig, det er jo allerede blevet sandfærdigt berettet os af den med sin Forstkjønnelsesproces beskjæftigede Tjenestepige. Efterat Adolph havde indtaget sit Maaltid i Solen, og, efterat Aldeide Tersteegen imidlertid havde pakket sin Kuffert, vare de tagne bort, afreiste, forsvundne!

XIV.

Og nu altsaa stode den ærlige Tigermajor og Schliesen, denne snilde Diplomat, i Forstuen til Justitsraad Feldhaus's altid aabenstaaende Bolig, begge To formelig rasende af Iver efter at forstaffe sig Oplysning om en saa vanvittig, utrolig Kjendsgjerning. At de uden nogensomhelst Hindring

havde kunnet komme ind ad Gadedøren, der tvertimod stod paa vid Gab, lader sig forklare af Justitsraadens Grundsætning:

„Mit Huus er Bellonas Tempel, det maa altid staae aabent, venligt indbydende alle proceslystne, trættekjære Personer.“

I næste Dieblif horte de denne frigerste Herre udtale følgende velvillige Ord:

„Ah, er det Dem, mine ærede Herrer! Vær saa god at komme ind; jeg har ventet Dem begge To, mine Herrer!“

Justitsraaden var nemlig traadt dem imøde fra en Sidedør; han var i Skjortærmer, havde en lang Pibe i Munden og en Kalot paa Hovedet. Han havde et spidst, gult, læderagtigt Physiognomi, denne Justitsraad, og han lignede noget en Schakal, en Schakal, der traver bagefter en Løve; Justitsraaden travede bagefter den grumme Løve, der hedder Løven.

Da begge Herrerne vare traadte ind i hans stærkt tilrøgede og meget uhyggelige Documenthule, sagde han, førend de endnu havde henvendt et eneste Spørgsmaal til ham:

„Vær saa god og sæt Dem ned. Jeg skal strax forklare Dem Sagen. De kommer til mig, fordi De har opdaget, at Froken Torsteegen er reist sin Bei; ikke sandt? Seer De, det er nu en ganske eiedommelig Historie. Jeg har selv raadet hende til

at tage bort; for, De maa nemlig vide, Hr. Schlie-
fen, Frøkenen har aldeles opgivet at forlove sig
med Dem, og, hvad Dem angaaer, Hr. Major . . .“

„Ja men, min Herre“, afbrød Majoren ham
her, „har De givet hende det Raad, uden at hun
først med en eneste Stavelse spurgte mig . . .“

(Fortsættes).

Foreslaaede nye Medlemmer:

Smedemester B. F. H. Weitemeyer.
Vidualiehandler Lars Jensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Sognedag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gøthersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Extract

af

1ste Quartals-Regnskab 1884,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Kroner	D.	Kroner	D.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal			21.229	01
2. Halvaarligt Kontingent:				
Restance fra forrige Kvartal . . .	417	32		
anviist for dette Kvartal Kr. 7				
H. M. Kongens Bidrag Kr. 40	47	"		
Er	464	32		
deraf er indkommet . . Kr. 390.82			390	82
affrevet som ueerholdelig Kr. "	390	82		
Restance ultm. dette Kvartal . . .	73	50		
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 96de Aargang Nr. 1—13			1.343	20
4. Udtag paa Laan:				
Restance fra forrige Kvartal . . .	536	"		
anviist for dette Kvartal	3.900	"		
Er	4.436	"		
deraf er indkommet	3.924	"	3.924	
Restance ultm. dette Kvartal . . .	512	"		
5. Optaget Laan i Handelsbanken . .			13.400	
6. Refunderede Administrationsomkostninger			6	0
			40.293	1

Kjøbenhavn, d. 31. Marts 1884.

Overensstemmen

Th. J. Svanekjær. A. E. Reiman

Udgiwt.

	Kroner	D.	Kroner	D.
Penſioner:				
uaffordrede fra forrige Kvartal . . .				
anviſte for dette Kvartal	2.787	50		
Er	2.787	50		
udbetalte i Kvartalet . Kr. 2.520			2.520	"
contramanderet . . . Kr. 17.50	2.537	50		
uaffordrede ultm. dette Kvartal . .	250	"		
i. Lenninger				
ii. Andre Administrationsomkoſtninger				
iii. Ugebladets Trykning				
iv. Gratifikationer:				
uaffordrede fra forrige Kvartal . . .				
anviſte for dette Kvartal	13.000	"		
Er	13.000	"		
udbetalte i Kvartalet	10.810	"	10.810	"
uaffordrede ultm. dette Kvartal . .	2.190	"		
v. Rentefri Udlaan:				
uaffordrede fra forrige Kvartal . . .				
anviſte for dette Kvartal	18.000	"		
Er	18.000	"		
udbetalte i Kvartalet	15.700	"	15.700	"
uaffordrede ultm. dette Kvartal . .	2.300	"		
Saldo, Kaſſebeholdning ultm. Januar Kvartal 1884			8.964	12
			40.293	10

C. Borgen.
Kaſſerer.

med Kaſſekontrollen.

D. J. Olsen.

Rierrumgaard.

Borger-Vennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 20.

Lørdagen den 17de Mai 1884.

—*—

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 20de Marts 1884 afholdtes den aarlige Generalforsamling, til hvilken 29 Repræsentanter havde givet Møde og paa hvilken følgende Sager foretoges:

A. Til Underretning.

1. Følge det fremlagte Regskab for 1883, der findes trykt i Ugebladet Nr. 10, var der i 1883 udbetalt

i Pensioner til 186 Medlemmer	10,367	Kr.	50	Øre
i Gratifikationer til 450 Medl.	13,217	—	"	—
i rentefri Laan til 35 Medl.	17,200	—	"	—

2. Medlemsantallet var

den 1ste Januar 1883 2577.

i 1883 ere døde	69.
i — „ udmeldte og udsflettede .	74. 143.
indmeldte nye Medlemmer	87.

Ufgang altsaa . . 56.

Rest den 31te December 1883 . . 2521.

deraf Betalende . . . 2336.

Pensionister . . . 171.

Kontingentsfri . . . 9.

Bude 5.

3. Det aarlige Efterhyn af Selskabets Activer foretoges den 15de Februar d. A. af de 3 dertil valgte Repræsentanter i Forbindelse med Administrationen, ved hvilket Efterhyn intet fandtes at erindre.

B. Til Beslutning.

4. I 1883 var der indkommet:

- a. 54 Ansøgninger om Laan
 Heraf bevilgedes 38 til Beløb . 18,600 Kr.
- b. 592 Ansøgninger om Pension og Gratification
 Heraf bevilgedes 444 Gratification
 til samlet Beløb 13,220 Kr.

cfr. nedenfor trykte Fortegnelse

medens følgende 20 Medlemmer tilstodes Pension hver 50 Kr. aarlig fra 1ste Januar d. A.

Nr.	Medl. fra	Alder
1731.	Toldassistent Freys Enke . .	1825. 68.
1838.	Sergent Sjers — . .	1834. 70.

Nr.		Medl. fra	Ålder
1911.	Stomagern. Johansjens Enke	1837.	74.
1963.	Skræderm. Tonnings —	1840.	75.
1965.	Papirhandl. Rosenstands —	—	74.
1992.	Skræderm. Pehns —	1841.	74.
2148.	Toldassistent Mortensens —	1842.	78.
2240.	Melhandler Mollers —	1843.	69.
2400.	Skræderm. Dambergs —	1844.	77.
2613.	Skibskapitain Johnsens —	1845.	79.
2977.	Bærtshusholder L. Madjen	1847.	78.
3062.	Bagermester Herolds Enke	1848.	77.
3084.	Skibstømrer C. Jensen	1849.	75.
3236.	Kleinsmed Bechs Enke	1850.	73.
3259.	Toimager Steffensens Enke	—	74.
3312.	Malermester P. Colding	—	75.
3614.	Stomager Zwickys Enke	1852.	80.
3624.	— Underjens Enke	—	75.
4025.	Retsvidne G. Grundtvig	1856.	81.
4664.	Skoleinspektør Lillies Datter	1862.	74.

5. Administrationen bemyndigedes til at optage et Laan i Handelsbanken paa 13,400 Kr.

6. Fra Toisfabrikant Kromphardt var indkommet følgende Forslag:

- a. Ugebladet „Borgervennen“ bortfalder og erstattes med en Marsberetning med Oplysninger om Selskabets Virksomhed i det forløbne Aar.
- b. Ugebetalingen indstilles og forandres til Maanedsbetaling mod Kvittering.

c. De ved Ovennævnte indvundne Besparelser anvendes til at frigjøre et forholdsvis Antal Medlemmer for Betaling af Kontingent.

Efter en kort Discussion vedtoges, at der til næste Generalforsamling valgtes et Udvalg bestaaende af Administrationen og 1 Repræsentant valgt af hver Klassification for sig til, forsaavidt næste Generalforsamling maatte vedtage det, at tage dette Forslag i Forbindelse med en Revision af Selskabets samtlige Love under Overveielse og derom afgive Betænkning.

7. Endelig foretoges Valg af nye Repræsentanter i de efter Tour Fratrædendes Sted:

Første Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
Bogholder Hartmann.	De Samme
Overkrigskom. Clausen R. p. p.	og
Statsraad de Fontenay, K.	Høiesteretsassessor C. Rime-
og DM.	stad, R. og DM.

Anden Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
Institutbestyrer Wolffsen.	De Samme
Dr. theol. Stiftsprovst C.	og
Rothe, K. og DM.	cand. mag. C. Secher.
	Skoleinspektør A. Hoffmann.

Tredie Klassifikation.

Afgaaede:	Valgte:
Intendant C. Clausen.	
Kapitain M. Hyrup, R.	De Samme.
Assistent C. Ipsen, R.	
Kapitain E. C. C. Jacobsen.	

Fjerde Klassifikation.

Afgaaede:	Valgte:
Mønstringsbest. Børnsen, R.	De 3 Sidstnævnte
Agent M. H. C. Dsi.	og
Boghandler Th. Keigel.	Urtekr. Julius Meyer.
Skibsfører H. Seistrup DM.	

Femte Klassifikation.

Afgaaede:	Valgte:
Grosserer H. Cappelen.	De Samme
Leifabrikant Kromphardt.	og
Restaurator S. Hansen.	Bognfabrikant J. Fise.

Sjette Klassifikation.

Afgaaede:	Valgte:
Uhrmager, Kapit. C. Mathæi.	De 3 Sidstnævnte
Tomrermester, Premierlieutn. C. Rothe.	og
Stolemagermester P. Renne.	Tomrermester C. Cortsen, DM
Bogbindermester C. F. Rasch.	

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab. Kjøbenhavn, Mai 1884.

Th. Svanekejar. A. E. Heimann. O. F. Olsen.

Fortegnelse

over

Gratualisterne i 1884.

Medlems-Nr.		Kroner
1705.	Kunstdreier Holsts Enke	30.
1714.	Bævermester N. Thorlunds Enke	30.
1717.	Manufakturhandler J. Melbys Enke	40.
1719.	Kapitain Lunds Enke	20.
1728.	Glarimester Osgevads Enke	40.
1742.	Bogbinder Tops —	30.
1774.	Politibetjent Breunings —	40.
1790.	Urtekræmmer Boesens —	40.
1792.	Underlæge Halls —	20.
1795.	Glarimester Kleijs's —	30.
1815.	Skædermester H. Møllers Enke	40.
1830.	Blikkenslager la Mottes —	20.
1844.	Guldsmed Cordoza	30.
1888.	Toldassistent Kohdes Enke	40.
1905.	Urtekræmmer J. C. Ssens Enke	40.
1916.	Mægler Ottesens —	20.
1917.	Urtekræmmer Offenhausens —	40.
1922.	Toldkontrollør Birchs —	20.

Medlems-Nr.		Kroner
1928.	Murmeſter Beholdts Enke	40.
1930.	Sagførerfuldmægtig Lunds Enke	40.
1934.	Urtefræmmer Jegſtrups —	20.
1939.	Kapitain Eibes —	20.
1942.	Bødfermeſter Danielfens —	30.
1945.	Stomager Fribergſ —	40.
1951.	Karantaineofficiant Brieghels Enke	40.
1955.	Barthmager Minéts —	40.
1966.	Torvemæſter H. Peterſens —	40.
1971.	Bogbinder J. Timmermann	30.
1974.	Snedfermeſter Neergaards Enke	40.
1975.	Guldſmedmeſter C. Nielsen	30.
1978.	Storſteensſeier Schmidts Enke	30.
1981.	Portner Stahlſ —	40.
1982.	Theaterkontrollor Schjons —	40.
1985.	Høfer Schulzſ —	40.
1986.	Stomager H. Gredſtedſ —	30.
1987.	Uhrmager Larsens —	30.
1988.	Viceinſpektor P. Bays —	40.
1996.	Guldſmedmeſter Henningsens Enke	40.
2000.	Strædermeſter Baerens —	40.
2133.	Boſſementmager M. P. Madsen	40.
2138.	Uhrmager Damborgſ Enke	30.
2146.	Blikkenslager N. Timmermann	30.
2159.	Høfer H. Jeppeſen	40.
2180.	Handelsfuldm. L. Sands Enke	40.
2198.	Strædermeſter S. Sieglers Enke	30.

Medlems-Nr.		Kroner
2199.	Skomager H. Bechs Enke	30.
2222.	Politibetjent H. Groves Enke	30.
2239.	Slagter E. Peterjens —	40.
2243.	Bogbinder H. J. Poulsen	40.
2257.	Uhrmager P. Hous Enke	30.
2273.	Blikkenslager Hammers Enke	40.
2274.	Bodfermester C. J. Lund	40.
2281.	Politibetjent Fr. V. Willes Enke	40.
2292.	Sadelmager C. Lunds Enke	30.
2293.	Malermester E. C. Meyer	40.
2322.	Factor Gehrkes Enke	30.
2328.	Guldsmed Dalhboms Enke	30.
2329.	Destillator C. Nielsens Enke	40.
2338.	Bud C. Cammer	20.
2346.	Skærdersvend J. Ahns Enke	40.
2351.	Kæstjetmager J. Sanders Enke	30.
2354.	Murmester J. N. Mollers Enke	30.
2367.	Skærdermester J. V. Mariager	40.
2370.	Snedfermester P. Rosfoeds Enke	30.
2380.	Tobaksfabrikor H. Schjot —	30.
2389.	Toldassistent Munderspachs —	40.
2402.	Politibetjent H. Lassens —	40.
2421.	Stolemagermester Fedderjen	30.
2475.	Manufakturhandler N. Jensen	30.
2476.	Skomager J. Peterjens Enke	40.
2481.	Snedmester Mibachs —	20.
2486.	Snedfermester C. Winther	20.

Medlems-Nr.		Kroner
2498.	Jernhandler F. Clausens Enke	30.
2506.	Meel & Brynhdlr. N. Sorensens Enke	30.
2514.	Tobaksfabrikør Hansens Datter	30.
2521.	Skibskaptain Simonjens Datter	40.
2524.	Skræder J. Jacobsens —	20.
2533.	Skrædermester R. Hjorth	40.
2544.	Juldmægtig J. Schroders Enke	20.
2545.	Klokker Bisters Datter H.	40.
2546.	— — — Chr.	40.
2553.	Bud Lindes — J. E. H.	40.
2557.	Major Rohwehders — N. D.	40.
2571.	Snedkermester Kleinschmidts Enke	20.
2582.	Skomagermester F. Klemmert	20.
2592.	Bogtrykkerjvend Hansens Enke	40.
2610.	Snedkermester Tolles Datter	30.
2611.	Stolemagermester A. Krügel	40.
2615.	Toldbetjent Bertelsens Datter	40.
2618.	Snedkermester P. Thyges Enke	20.
2624.	Høfer Kjellerups —	30.
2625.	Politibetjent A. Saltofts —	30.
2635.	Skomagermester Langstedts Enke	40.
2650.	Portner Poulsens Datter	30.
2654.	Arrestforvarer C. Frankjens Enke	40.
2655.	Styrmand Koejods Datter	40.
2658.	Bødfermester C. Guntel	30.
2661.	Skrædermester Bjørck	40.
2683.	shv. Stabshornblæjer J. Hartenberg	40.

Medlems-Nr.		Kroner
2689.	Skomagermester J. Hansens Enke	20.
2698.	Skorstensfejersvend P. Poulsen	30.
2711.	Guldsmedmester C. Fugelhangs Enke	40.
2715.	Portner H. Jeppejens	— 30.
2716.	Rjobmand N. Roskjings	— 30.
2718.	Cigarfabrikant P. Holms	— 30.
2724.	Stolemager Kjærs	— 30.
2727.	Skibskaptain C. Baggers	— 20.
2729.	fhv. Politibetjent P. Buch	40.
2739.	Skomager J. C. Larjen Riis	40.
2741.	Guldsmedmester J. Brocks Enke	30.
2742.	Værtshusholder L. Poulsen	40.
2752.	Skibskaptain Mollers Datter Fr. C.	30.
2758.	Arbejdsmand Christenjens Enke	20.
2763.	penj. Politibetjent L. Jørgensen	30.
2771.	Pensionist P. Peterjen	20.
2774.	Bodfermester J. Holmer	20.
2788.	Malermester Fr. Witts Enke	30.
2791.	Tobakshandler P. Lunds Enke	30.
2803.	Veifonduktor Præstruds	— 40.
2805.	Musiklærer C. Mollers	— 40.
2808.	Toldassistent Bjerrings	— 30.
2812.	Malermester Holms	— 40.
2819.	Guldsmedmester Lundbergs Enke	40.
2829.	fhv. Skrædermester S. Grün	40.
2831.	Toldbetjent Lunds Datter J.	30.
2860.	Kaptain Meinckes Datter	40.

Medlems-Nr.		Kroner
2873.	Stabsjergent Nielsens Enke	30.
2877.	Urtekræmmer U. Holms Enke	20.
2881.	Overgymnastiklærer Reinvalds Enke	40.
2882.	Kvartermand Enemarks	— 30.
2885.	Skipper J. J. Sporleder	40.
2890.	Kammerraad Kaarsgaards Datter	40.
2913.	Oversjergent C. Maacks Enke	40.
2918.	Skomagermester Riichels	— 40.
2925.	— C. J. Jensen	20.
2928.	ihv. Typograf Nielsens Enke	20.
2933.	Bodfermester J. Erichsens Enke	30.
2936.	Mobelhandler Kobans	— 30.
2945.	Skomagermester Alsbergs	— 30.
2947.	Skrædermester J. Lunds	— 30.
2962.	Hattefabrikant N. Thomjens	— 40.
2963.	ihv. Bæver M. Salomonsen	40.
2973.	Uhrmager H. Hansen	20.
2989.	Musiklærer C. H. Keil	30.
3005.	Skomagermester N. Henningsen	30.
3017.	Kleinmedjvend J. Gjensmann	40.
3034.	Postbud J. Schrams Enke	30.
3035.	Hoboist J. Waters	— 40.
3036.	Bogbinder Lappés	— 20.
3045.	Mægler Thauings	— 30.
3050.	Snedfermester Høygaards Enke	40.
3053.	penj. Hoboist C. Gronemann	40.
3063.	Snedfermester Høygaards Datter M.	30.

Medlems-Nr.		Kroner
3071.	Stomagemester C. F. Jakobsen	40.
3075.	Skraedermester P. Rasmussens Enke	30.
3088.	Factor Bjerrings Datter N. C.	30.
3093.	Kleinjmed C. Brockmeyer	20.
3099.	Kof G. Alminds Enke	30.
3103.	Politibetjent S. Christensens Enke	30.
3107.	Snedfermester C. Ryhn	30.
3114.	Restaurator N. B. Madjen	30.
3133.	Tjenkraemmer Schoulunds Datter	40.
3134.	Materialskudsk M. Hansens Enke	30.
3140.	Stomager D. H. Behrens —	30.
3142.	Forstinspektør Hampes Datter	30.
3153.	Baevermester Krusemarks Enke	40.
3164.	Handelsfuldm. Fichs Datter N. C.	30.
3165.	Smedemester Hultmans Enke	40.
3170.	Bryggerkarl N. Jorgensens Enke	30.
3180.	Stolemager Ruffs Datter C.	40.
3191.	Stomagerjvend N. J. Petersen	20.
3193.	Smedemester C. Bergs Enke	30.
3196.	Oversergent F. C. Gronemann	20.
3211.	Guldsjmedmester H. Fischer	30.
3217.	Stomager Jens Lunds Enke	20.
3223.	Restaurator C. Brenneckes Enke	20.
3224.	Oversergent Stovrings Datter C. P.	40.
3225.	Vinhandler L. Hansens Enke	40.
3248.	Stomagemester S. C. Mork	20.
3249.	Forvalter N. Rielsens Enke	30.

Medlems-Nr.		Kroner
3254.	Kammerassessor L. Ragerups Enke	40.
3257.	Skomagerm. Weidemanns Datter N.	40.
3264.	Slagtermester J. Hansens Enke	40.
3268.	Bærtshusholder J. L. Hansens Enke	40.
3280.	Meel & Grynhandler J. Ohsens	— 30.
3283.	Brændehandler J. Nielsens	— 40.
3297.	ihv. Bægter J. Laurjens	— 30.
3299.	ihv. Landmand Petersens Hustru	20.
3301.	Skomagermester M. Petersens Enke	20.
3302.	Skraedermester Fridels Hustru	20.
3305.	Dugmager W. Gottsches Enke	40.
3306.	Kattuntrykker Würks Datter P. C.	30.
3311.	Horfabrikant J. Brunstovs Enke	40.
3340.	Skomagermester J. Lasjens	— 20.
3342.	Bundtmager N. Rahrs	— 40.
3347.	Forvalter Thomjens Datter C.	30.
3358.	Snedkermester Krügers Datter J. Fr.	20.
3362.	Barvfmager Svogaards	— C. 30.
3373.	Skraedersvend N. Barenzen	30.
3379.	Skomagersvend C. Tonnesen	40.
3394.	Skomagerm. Møllerstroms Datter C.	30.
3410.	Glarimester Maders Enke	20.
3417.	Manufakturhdl. Rojenstands Enke C.	30.
3421.	Smedemester D. Larjens	— N. 20.
3434.	Tommerjsvend D. Jensen Enke	20.
3437.	Theaterkontrollor Lenkewiß Datter T.	30.
3438.	Havnefoged Rosters Enke	30.

Medlems-Nr.		Kroner
3441.	Kirkebud C. Ottejens Enke	20.
3457.	Stomagermester J. T. Hoff	30.
3469.	Portner J. J. Hansens Enke	30.
3479.	Toldforvalter Heltbergs Datter J.	30.
3480.	Fuldmægtig Hjorts Datter C. M.	30.
3493.	Skædermester N. Sorensens Enke	30.
3500.	Bødfermester C. J. Borch	30.
3507.	Malermester N. Nyegaard	20.
3512.	shv. Kniplingshandler B. J. Baruch	40.
3549.	Tobaksfabrikør Kosods Enke	40.
3552.	Skibsfører P. Nielsen	30.
3571.	Borstenbinder P. Sorensens Enke	30.
3573.	Maler D. Hesselagers	— 30.
3585.	Bud C. Evalds	— 40.
3588.	Bærtshusholder Konholdts	— 30.
2590.	Theaterkontrollør Nielsens	— 30.
3597.	Stomagermester G. Sacht	30.
3598.	Sadelmager H. Willumsen	30.
3606.	Dreier Faust's Datter	20.
3611.	Handskemagerjvend C. Steffensen	30.
3612.	Regimentskirurg Scheils Datter J.	30.
3616.	Bærtshusholder J. Ssens Enke	40.
3629.	— Silde	— 40.
3633.	Gymnastiklærer P. Grojs	— 40.
3651.	Tommerjvend J. Buch	20.
3652.	Urtekræmmer Schyums Datter C.	30.
3662.	Snedkerjvend P. D. Lund	20.

Medlems-Nr.		Kroner
3666.	Skomagermester P. Christiansen	40.
3672.	Tomrer J. Ortvad	20.
3673.	Urtekr. Schaldemojes Datter G.	20.
3675.	Skrædermester Mæhls — J. M.	20.
3676.	Manufakturhandler Hasjes Datter	40.
3677.	Cancellisecretaire Møllers —	30.
3681.	Skrædermester P. H. Kessel	20.
3696.	Barbeer J. Ahlstrand	30.
3698.	Skomagermester J. Goldschmieding	20.
3713.	Smedemester J. Olsens Enke	20.
3714.	Slagter Steenbergs —	30.
3725.	Bagermester J. Petersens Datter A.	40.
3734.	Skomagermester Schmidt — J.	30.
3735.	Tapetmager N. Lindorffs Enke	20.
3738.	Snedkerjvend J. Sorensens Enke	40.
3745.	Bærtshusholder P. Bentzen	30.
3748.	— J. Knudsen	20.
3754.	Skomagermester J. Fr. Rohan	40.
3756.	— H. P. Larsen	20.
3766.	Opfigtsbetjent N. Nielsens Enke	30.
3779.	Fyrbøder L. Nielsens Datter C. L.	30.
3780.	Slagtermester Tolstrup's Enke	40.
3782.	Toldassijt. Creutzburgs Datter W.	40.
3783.	Skomagermester N. J. Oland	30.
3789.	Damefkræderinde Karen Petersen	30.
3816.	Kaptain Nissens Datter J. M.	30.
3817.	Alcødefabrikant Schmidts Datter J.	30.

Medlems-Nr.		Kroner
3823.	Factor Rosenbergs Datter M.	40.
3832.	Oversergent Bergamedys — L.	40.
3835.	Snedfermester J. Neye	20.
3836.	Typograf N. Sivertsen	20.
3843.	Modehandlerinde M. Wivel	20.
3850.	Incassator N. C. Flors Enke	30.
3856.	Bærtshusholder J. Meyers —	30.
3863.	Toimager Kolls —	40.
3866.	Mægler Sündenbergs Datter	30.
3868.	Skomagerm. J. J. Jacobsen	30.
3869.	— Christensens Datter M.	20.
3871.	Bud L. Hansens Enke	40.
3880.	Skomagermester Sofversborgs Enke	20.
3885.	— S. Nielsens —	20.
3899.	Skomagermester N. Lundqvists Enke	20.
3900.	Betjent Rostgaard's —	40.
3919.	Bager Møllers Datter C. S.	30.
3923.	Urtefræmmer Bechs Enke	30.
3927.	Murer J. P. Lindberg	30.
3932.	Kurvemagerjv. Strandbergs Enke	40.
3935.	Overskirurg Galtrups Datter C.	40.
3954.	Hosefræmmer Jensen's — M.	20.
3963.	Skolelærer Kjeldahls Enke J. C.	40.
3968.	Rebflagermester J. L. Samuelsen	20.
3973.	Tommerjvend Mads Hansens Enke	30.
3974.	Bærtshusholder L. Pederjens —	30.
3988.	Gjæstgiver Sallings Datter C. S.	30.

Medlems-Nr.		Kroner
3990.	Snedkermester Peterjens Datter	30.
3993.	Rjobmand Bechs — L. H.	30.
3994.	Kommandør Luxens — W. N.	40.
3997.	Skomager Stanges Enke	20.
4005.	Grosserer Hagelbergs — J.	20.
4013.	Justitsraad Sommers —	30.
4018.	Toimager J. Bombech	20.
4020.	Traktor J. Horkas Enke	30.
4027.	Skoleinspektør Appels —	20.
4059.	Bademester J. Nielsens —	30.
4075.	Handelsbetjent L. Bergs —	20.
4082.	Lieutenant Mortensens —	20.
4088.	Sadelmagerjvend Jases —	30.
4089.	Kontorbud Pallesjens —	30.
4090.	Kunstdreier D. Wangjens —	30.
4093.	Vognmandskudst Thomjens Enke	20.
4096.	Handelsbogholder Teklaffs Datter	20.
4113.	Dreiermester Mollers Enke S. H.	20.
4132.	Federalmager Sorgenjens Enke H.	30.
4139.	shv. Værtshusholder P. Albrechtjen	30.
4141.	Skomagermester Pihlgreens Datter J.	30.
4142.	Sadelmager Sjøbergs Enke	20.
4157.	Mægler Thanings Datter M.	20.
4169.	Bagermester D. J. Schmidt	20.
4180.	Snedkerjvend J. Hesters Enke	20.
4193.	Bagerjvend C. Hansjens —	20.
4212.	shv. Detailhandler N. E. Petersen	20.

Medlems-Nr.		Kroner
4214.	Høfer H. Olfens Enke M.	40.
4228.	Garvermester C. Bjørnbeck	20.
4235.	fhv. Værtshush. N. Hansens Enke	30.
4236.	fhv. Modehandlerinde S. Lassen	30.
4237.	Skomager Lundmands Datter H. B.	20.
4240.	Graver J. Wisbyes Enke	20.
4244.	Guldsmid Engels — C.	30.
4245.	Høfer Allesøes Datter P.	20.
4254.	fhv. Skomagermester P. C. Christensen	40.
4258.	Værtshush. J. Kühnmund	20.
4266.	Malerjvend J. Nagreen	20.
4269.	Urtekræmmer Grandjeans Datter N.	20.
4272.	Skomagermester L. Kvistjær	30.
4281.	— C. H. Nielsen	30.
4282.	Maler J. Lassens Enke	20.
4291.	Rgl. Rjoffentarl N. Olfens Enke	20.
4294.	Stibskapitain Mobergs Enke	20.
4295.	Skædermester Svemods —	20.
4300.	Fyrassistent Nielsens —	20.
4308.	Cancelliraad Neves Datter P. H.	40.
4311.	Toldassistent Glasers Enke	20.
4316.	Malermester Islins Enke C. C.	20.
4321.	Skæderm. Swanefjærs Datter J.	30.
4322.	— — — S.	30.
4326.	Hobviij J. Lissbergs Enke J. C.	30.
4350.	Skædermester J. Krenst	20.
4358.	— Johansens Enke N.	40.

Medlems-Nr.		Kroner
4368.	Malermeister C. Fæderholdts Enke	20.
4385.	Skomagern. S. Jørgensens Enke	30.
4391.	Musicus Holms —	20.
4394.	Postmeister Boegs —	20.
4403.	Porcellainsh. Christianjens Datter S.	20.
4413.	Skibskaptain Ohjens Enke C. C.	20.
4417.	Krigsraad Gerdrums —	40.
4419.	Værtshusholder Lauritzens Enke	20.
4427.	Baadsmænd Underjens — J.	20.
4444.	Formand N. Danieljens —	30.
4445.	Urtekræmmer Hallejens Datter M.	30.
4458.	Gjæstgiver Nielsens Enke	20.
4468.	Husjomfru N. Fr. Jensen	30.
4476.	Styrmand Riis's Enke	40.
4491.	Hattemager Schmidts Enke	40.
4496.	Baabenmeister Lebrechts — C.	20.
4513.	Værtshusholder M. Jensen Enke	20.
4517.	Tommerjvænd D. Hansens Hustru	20.
4523.	Krigsraad Borres Datter	20.
4525.	Øvercermeister Debusmanns Datter D.	20.
4533.	Guldsmed Grandjeans Enke	20.
4535.	Skædermeister N. Lunds —	20.
4561.	Skibskaptain Beck's —	20.
4564.	Stabssergent J. Rasmussens Enke	20.
4567.	Skædermeister C. Clausens —	30.
4570.	Bogmand Rasmussens —	30.
4573.	Smedemeister C. Schouboe	20.

Medlems-Nr.		Kroner
4577.	Barbeer Wiedemanns Enke	20.
4582.	Jarver Lercfcs Datter S. M.	30.
4587.	Bud Zahnsens Enke	30.
4589.	Steenhugger Schneiders Datter L.	20.
4597.	Fuldmægtig Riisens Enke	30.
4601.	Høfer Storms — N. C.	30.
4644.	Kloffer Gork's — M. Th.	30.
4662.	Stolemager Weffrings Datter C. N.	30.
4676.	Depotsjergent Clemmensens Enke	30.
4696.	fhv. Dameskræderinde H. S. Berg	30.
4709.	Skrædermester Krügers Enke	30.
4722.	Slagtermester Schartie's Datter C.	30.
4723.	Fyrinspektør Lunds Enke	30.
4744.	Værtshusholder Peterjens Enke N.	30.
4746.	Gymnasitilærer Meislings Datter J.	20.
4751.	Gravor Krags Datter M. C.	30.
4754.	fhv. Meelhandler M. Jensen	30.
4772.	Urtekræmmer Ovades Datter M. S.	20.
4788.	Skrædermester J. Wulff	20.
4810.	Seilmagermester J. P. Lorenzen	40.
4811.	Skomagerm. Blochs Datter C. M.	20.
4820.	Bud J. G. Lorenzen	30.
4823.	Sergent Namodts Datter C. H.	30.
4828.	Slagtermester Frijs Datter N. M.	30.
4838.	Frugthandler J. Hansen	20.
4843.	Gjortler Norrins Datter C.	20.
4851.	Kammerassessor Taagerups Enke	30.

Medlems-Nr.		Kroner
4852.	Informator Herz Datter J.	20.
4859.	Bodfermester Andersens Enke C.	20.
4870.	Garversvend C. Sandbergs Enke	20.
4877.	Major Fasting's Datter M. J.	20.
4880.	Bogholder Morcks Datter Fr. N.	20.
4924.	Hattemager Bogels Enke	20.
4927.	Læge Byrtings Datter Th.	30.
4980.	Snedfermester N. J. Mollers Enke	20.
4991.	Pastor Brygmanns Datter L.	40.
5003.	Mekanikus Hansens Enke	30.
5018.	Bogbinder Haages Datter J.	20.
5058.	Malermester Tousfiengs Enke	30.
5075.	Kanoner Sendrups —	30.
5083.	Stabssergent J. Dppenhagens Enke	20.
5085.	Architekt Hoffmanns Datter N.	30.
5097.	Lærer Duffens — M. M.	40.
5130.	Kgl. Hof Mollers Enke	30.
5157.	Agent C. Petersens Enke	30.
5158.	Snedfermester J. Borgejen	40.
5181.	Overretsprøfurator Berggreens Enke	20.
5193.	Syerske M. J. Larjen	30.
5235.	Portner P. Hansens Enke	30.
5256.	Urtefræmmer N. Johansens Enke	20.
5278.	Snedker C. Andersens —	20.
5305.	Skibskaptain Ludvigjens Datter N.	20.
5341.	Skrædermester Bramers Datter	20.
5345.	Pensionist Borns Enke	40.

Medlems-Nr.		Kroner
5346.	Kleinmed Petersens Enke	20.
5368.	Boghandler Bechs Datter M. G.	20.
5402.	Lærer Nehms Enke	20.
5415.	Porcellainsfabrikant G. Larsens Enke	30.
5423.	Stabsdyrlæge Ringheims Enke	20.
5473.	Justitsraad Lunds Datter J. G.	20.
5487.	Regnskabsfører Underjens Enke	20.
5593.	Pastor Huulegaards Datter G. G.	30.
5604.	Overkontrollør Jensmarks Datter	20.
5645.	fhv. Skibsfører G. Smith	20.
5651.	Garvermester Kings Datter	20.
5693.	Major Mabyes —	20.
5732.	Skrædermester B. Bondesen	20.
5753.	Overpolitibetjent Mørcks Enke	20.
5791.	Oeconom Frag's Datter M.	20.
5797.	Toldassistent Schmidts Datter	20.
5803.	Kapitainlieutenant Havns Datter W.	20.
5853.	Arsenalforvalter Ravnborgs Datter	20.
5881.	Kammerraad Trejchows —	20.
5883.	Manufakturhandler Ottesens Enke	20.
6035.	Snedker Bruuns —	20.
6039.	Bagermester J. Brammann	20.
6130.	fhv. Institutbestyrerinde K. Jensen	20.
6258.	Forvalter Abrechtjens Datter	20.

En ærlig Mand,

Fortælling af Levin Schücking.

(Fortfat).

„Hvad skulde hun først spørge om? Hvad skulde det nytte til? Det stakkels Barn! Nei, bedste Hr. Major, jeg har dog villet spare hende den Beskjæmmelse, at hun selv skulde give Dem Forklaringen; nei, jeg har sagt til hende: Afsted! bort! paa Banen! med det første Tog! Denne Hr. Major, ham skal jeg nok tage paa min Samvittighed.“ — „Na, min Gud! denne gode, brave Tigermajor!“ faldt hun mig derpaa i Talen med et tungt Suk og med ganske hvirvlede Kinder — apropos, det er virkelig en sød lille Pige, og jeg kan godt forstaae, det maa gjøre Dem ondt, at det saadan er roget i Lyset med Deres Faderværdighed.“

„Hvad for Noget? — Hvad behager, Hr. Justitsraad?“

„Jeg siger, at Deres Faderværdighed er roget i Lyset — Komediespil Altsammen, eller, om De vil, Svindel — Svindel, det er et rigtigere Udtryk;

det er ganske simpelt blevet dattet dem paa, at De var hendes Fader; men hun er slet ikke Deres Datter, aldeles ikke."

"Hun er det aldeles ikke? Men jeg beder Dem . . ."

"Hjælper ikke Noget, hvormeget De saa beder".

"Naa, for Fanden!" raabte Majoren, der var nu fuldstændigt kommen ud af Fatning; "men saa maa jeg idetmindste bede om en grundig Forklaring."

"Den skal De faae, Major, den skal De faae; det er netop et Hverv, som den unge Pige har givet mig, at meddele Dem en grundig Underretning tilligemed et Indblik i de Acter, der for Diebliffet foreligge, nemlig: Folio I, bestaaende af et Brev fra Fru Tersteegen i Breda til hendes Datter, og Folio II, bestaaende af en Fuldmagt, udstedt af Sidstnævnte til Justitsraad og kongelig Notar, Dr. juris Feldhaus hersteds, for at han kan optræde som hendes Mandatar. Her er Brevet fra Fru Tersteegen, som Frøken Meide har givet mig ihænde, for at det kan tjene til Deres Underretning."

Han overgav Majoren et Brev, som han tog frem af en blaa Documentcarton. Ved samme Leilighed undgik det ikke Schliesens Opmærksomhed, at denne Documentcarton allerede var forsynet med den anordningsmæssige Seddel, hvorpaa der stod skrevet: "Den Schliesenske Arvesag". Men Majoren aabnede Skrivelsen og læste saa godt, han formaaede det i sin aldeles overvældede Tilstand:

„Kjæreste Barn! Hvor dog Menneſkenes Skjæbner føres forunderligt! Vort Liv kan afhænge af, om Noget ſkeer idag eller førſt imorgen! Det, der idag opfylder os med Glæde, kan imorgen bringe os bitter Fortrydſe! Hvad mig angaaer, da veed jeg ikke i dette Dieblif, om jeg ſkal glæde mig over min Beſlutning at ſørge for Din Fremtid ſaa godt, ſom jeg formaaede det, eller om jeg med bitter Anger ſkal gjøre mig Bebreidelſer derover; thi, ſeer Du, da jeg ſendte Dig til den gode Major van der Bruck, gjorde jeg det ikke uden ſtor Hjertekval og ſvære Samvittighedsnag, fordi Du er ſlet ikke hans Datter. Jeg lod Dig være i den Tro; men Majorens og min Datter, mit forſte Barn, døde allerede, førend det endnu var tre Maaneder gammelt. Dog hvad ſkulde jeg gjøre? Hvem ſkulde i Fremtiden, naar jeg ikke er mere, ſørge for Dig, hvem ſkulde tage ſig af Dig, hvem ſkulde bevare Dig for alle de Rædſler, der true en fjøn, ung Pige og lade hende redningsløſt gaac tilgrunde, naar hun er fattig og uden Forældre? Dette var min eneſte Tante om Dagen og i mine ſovnløſe Nætter, naar min ſlemme, piinlige Hoſte ikke lod mig have Ra for Daggry; og altid maatte jeg igjen ſige til mig ſelv: Denne Major van der Bruck, det var den Mand, jeg kunde betro mig til, denne gode, brave van der Bruck, der er det eneſte ærlige og oprigtige Menneſke, ſom Du har lært at kjende i Dit Liv.

Og saa sagde jeg ogsaa til mig selv: Er Du ikke ogsaa hundrede Gange i Dit Liv blevet bedraaget og loiet for af Menneskene, og kan Du ikke en eneste Gang betale Verden med samme Mønt og bedrage den igjen? For den gode Hensigts Skyld, for Dit Barns Skyld, hvis Fader, denne letsindige Spanier, nu ved sin Bankerot og sin Svindel har mistet Alt, hvad han ejede?

„Seer. Du nu, mit kjæreste Barn, saaledes er det gaaet til, og saaledes har jeg overvundet mig selv og taget det paa min Samvittighed at sende Dig til Willfurth, og, hvad jeg med et tungt Hjerte har gjort for Din Skyld, det maa Du ikke kaste nogen Steen paa Din stakkels syge Moder for. Men nu kan Du tænke Dig, i hvilken Sindsstemning jeg er kommen, da, ligesom Du er reist bort, og ligesom jeg med blodende Hjerte har sendt Dig bort fra mig, denne unge Mand, Hr. Merwing, indfinder sig og aabenbarer mig, at han har fjort sammen med Dig paa Jernbanen og derved lært Dig at kjende, at hele hans Hu og Haab nu staaer til Dig, og han troer ogsaa, at Du har Godhed for ham; at han er en Søn af en anseet Kjøbmand, og, skjøndt han egentlig havde Lyst til at studere, var han dog efter sin Faders Ønske traadt ind i dennes Forretning, og han havde nu begivet sig direkte til Breda for at lære Din Familie at kjende og for at anholde mig om Din Haand; han kunde

aldrig mere blive lykkelig, sagde han, dersom jeg ikke indvilgede i Eders Forening, og hvad han nu ellers kunde fortælle af sit oprigtige Hjertes Dyb. — Seer Du nu, mit Barn, hvor forstræffet jeg ogsaa er blevet over det, som jeg nu uden Nødvendighed havde gjort, saa har jeg dog maattet græde Glædes-
taarer; thi nu har jo Alt vendt sig til det Bedste, og, da han vil have Dig, uden at Du bringer ham en eneste Dre i Medgift, saa har jo al min Sorg og Uengstelse været unødvendig. Hvis jeg ikke havde sendt Dig ud paa den Reise, saa havde Du jo slet ikke lært ham at kjende, denne Betragtning er dog en Trost for mig; og Du kan jo ogsaa forklare den gode Major van der Bruck, hvorledes det egentlig forholder sig; han vil vist ikke fortænke mig i, at jeg har handlet, som jeg gjorde; det er jo kun hans egen Bravhed og Uerlighed, som er Skyld deri . . .“

Da Majoren var kommen hertil i sin Læsning, lo han hoit med harmfuld Bitterhed og fastede Epistelen vredt hen paa Bordet.

„Uerlighed!“ udraabte han. „Der har jeg igjen maattet lade mig binde Noget paa Ormet for min Uerligheds Skyld! Læs nu selv, Schliefen, hvad dette gjæselige Fruentimmer skriver. Hun er jo bleven ligefrem vidtloftig af Sygdom og Fjollethed. Det er en rørende Bekjendelse af en skjøn Sjæl.“

„Men De kan jo forstaae, Major“, faldt Ju-

stitsraaden ham i Talen, „at den unge Pige har søgt at unddrage sig den Kval, selv at fortælle Dem Alt dette.“

„Det forstaaer jeg fuldkomment vel“, sagde Majoren; „jeg er slet ikke vred paa hende i mindste Maade, men ønsker hende alt muligt Held og Lykke med sin unge Herre . . ., hvad hedder han, denne energiske Friier, der strax henvendte sig til Moderen?“

„Han hedder Merwing, Adolph Merwing.“

„Merwing!“ raabte Schliesen nu. „For Fanden! Hedder dette Menneske Merwing?“

„Til Tjeneste, Hr. Schliesen“, bekræftede Justitsraaden med et overordenligt sarkastisk Ansigt; „han er en Søn af min gamle Client og gode Ven, Theodor Merwing, af Firmaet Merwing & Maus, der har en Colonialware- og Importforretning og er Dem maaskee ikke ganske ubekjendt, Hr. Schliesen. Fra første Færd af idetmindste kom han hertil Byen for at erkjendige sig om, hvorledes det stod til med Arven efter Deres Broder, Hr. Schliesen, og han afslagde mig af den Grund et Besøg. I dag kom han igjen og fortalte mig, at han imidlertid havde været i Breda og talt med Frosken Meides Moder, en „Officeerssenke“, som levede der sammen med en ældre kvindelig Slægtning; at han havde erholdt hendes Samtykke til sin Forlovelse med Frosken Meide; at han i Morges havde talt med Froskenen, og at Froskenen da havde tilstaaet ham —

naa, det kan De jo selv tænke Dem — den Omstændighed, der sagtens mest interesserer Dem, er, at de to unge Mennesker have forlovet sig med hinanden, og at Frøken Aldeide har efterladt hos mig disse to Aktstykker, Folio I, Brevet her til Oplysning for Majoren, og Folio II, en Fuldmagt, der bemyndiger mig til for Retten at acceptere den til Frøken Aldeide cederede Arv efter Deres Broder, til at tage den i Besiddelse og gaae tilvæks med den efter Hr. Merwings yderligere Instruction. Hr. Merwing var paa sin Faders Begne meget glad over, at Arven nu er kommen til ham paa denne fredelige og læmpelige Maade, hvorfor han ogsaa er rede til at udfærdige Dem en Kvittering for Betalingen af den Gjæld, De hidtil har staaet i, Hr. Schliesen, til Firmaet Merwing & Maus."

Det var et fuldstændigt diabolisk Minespil, hvormed den lille Justitsraad under denne Tale betragtede Schliesens Ansigt, der imidlertid undergik alle mulige Farvesforandringer.

"Fordømte Historie!" mumlede den Sidstnævnte, idet han skar Tænder. "En usalig, fordømt Historie! — Men det kan dog vel ikke være Deres Hensigt, Justitsraad, at snyde mig, den eneste rette Arving, for hele min Broders Efterladenskab?"

"Snyde? Hoho! Nei, det er der ikke Tale om. Men seer De, bedste Schliesen, De har igjen været altfor snild der; De har formaaet Deres Broder

til at indsjætte Hr. Majoren som Arving, for at De derved kunde spille Deres Creditorer, Merwing & Naus, et Puds; Majoren har cederet til Fordel for Fruen Aldeide, og De skulde ægte Fruen Aldeide. Det har hun fortalt mig, den rare, lille Pige. Ja, forsaavidt var Sagen meget forstandigt og velberegnet indledet og lagt tilrette; men De veed jo nok: „Mellem Mund og Bægerrand tidt jaa Meget hænde kan, og: Endogsaa den klogeste Høne kan lægge et Vindæg, og nu er det nok Merwing & Naus, der spiller Dem et Puds.“

(Fortsættes).

foreflaaede nye Medlemmer:

Sadelmagermester J. Samson.

Handelskommis Th. D. Liisberg.

— G. B. Liisberg.

Expeditrice Elisabeth J. Liisberg.

— Hulda Th. Liisberg.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Sognedag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 21.

Lørdagen den 24de Mai 1884.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En ærlig Mand,

Fortælling af Levin Schücking.

(Fortsat).

„Gid Fanden havde Dem, Justitsraad!“ udbrød Schliesen nu i et Raseri, som han ikke mere var i Stand til at befæmpe. „Sag troer endogsaa, at De har Deres Glæde af det, naar jeg saadan paa den skjændigste Maade skal berøves Arven efter min egen kjædelige Broder. Vil De virkelig gaae op i Retten og i Alleide Tersteegens Ravn . . .“

„Overtage Arven! Ja, det veed Gud, jeg vil; for saaledes lyder mit Mandat. Og om jeg har Glæde af det? Ja, det kan De være vis paa, jeg har; for jeg kan see paa Dem, at De nu med en rasende Haardnakkethed vil føre Proces imod denne

Ordnung, og det kan De da ikke tage mig ilde op, at jeg glæder mig over en god Proces, som jeg vil komme til at vinde. Derfor er jeg Bellonas Præst, min lille Ven, Bellonas Præst."

Schliesen greb Majorens Arm.

"Kom, Major", sagde han, "for, skulde jeg endnu længe høre paa Justitsraadens Haanstale, kunde det nok være, at Maseriet overvældede mig, og jeg dræbte det Menneske."

Han vendte sig om for at gaae. Justitsraaden raabte høit leende efter ham:

"Vil De dræbe mig? Dræbe mig? Vil De saa være saa venlig at sende mig et Anker af Deres grønne Erbacher, Schliesen!"

XV.

Da de vare komne udenfor paa Gaden, sagde Majoren med en allerede gjenvunden, stor, philosophisk Fatning:

"Vær De nu rolig, Schliesen; for seer De, da det nu viser sig, at Pigebarnet ikke holder af Dem, men af en Anden, er det jo dog ogsaa bedre, at De ikke gifter Dem med hende. Og, da Arven nu engang ikke tilhørte Dem, men Deres Creditor, saa er det ogsaa rigtigere, at Deres Creditor faaer den paa denne Maade. Mit Hjerte er blevet lettet ved den Bending, Sagen har taget; for, egenlig talt, og, naar Alt kommer til Alt, saa var det dog en

rigtig slyngelagtig Forretning, De havde faaet mig truffet ind i. Og, selv om jeg ved denne Tingenes nye Bending er gaaet Glip af en Datter, saa finder jeg mig dog med christelig Hengivelse deri og siger: Herren gav, Herren tog! — Arv, Datter, Svigersøn, Alt har opløst sig for mig i bare Dunst og Luft.“

„Ja, veed De hvad“, faldt Schliesen ham her heftig i Talen, „De kan sagtens philosophere, Major, det kan De; for De har bjerget Alt, medens jeg, jeg har mistet Alt. Vil De nu ikke gjøre mig den Tjeneste og lade mig være alene; for jeg veed, oprigtigt talt, ikke, hvad der i dette Dieblif er værst at høre paa, Deres trøsterige Talemaader eller Deres Tigerhistorier; jeg vil gaae hen til Procurator Erzenbrecher, gaa De hen — i Deres Sol!“

Dermed vendte Schliesen sig rask bort og gik sin egen Vej videre.

Majoren gaae efter ham med et resigneret Smil.

„Man maa bære over med ham“, sagde han ved sig selv. „Det kan endogjaa for saadan en Reiseonkel være frænkende nok at see et Pigebarn som denne Aldeide, hvem han nu havde gjort Regning paa, flagre bort med en Anden. Jeg er selv bleven ganske melankolsk ved den hele Historie. Det var nu igjen en slem Streg, som denne formale-didede Uerlighed har spillet mig! Alt Folk dog ikke kan blive fjede af at forfølge mig med den! Til

Løn for min Ærlighed faaer jeg fortvarige og tilløiede Faderglæder! Det er infamt! Og dog har jo Alting vendt sig til det Bedste. Havde hun virkelig været min Datter og var løbet bort med vedkommende unge Menneſke, jeg var bleven rasende derover. Nu angaaer denne Sag jo ſlet ikke mig; jeg er ikke ansvarlig for hende, kan aldeles rolig og philoſophiſt ryste paa Hovedet ad det Hele. Jeg kunde næſten fristes til at lee. Jeg troer ogſaa, at Fru Marie vil bare lee deraf, naar hun faaer hele Sammenhængen at vide. Den kjære, hjertensgode Kone! Hvor det var kjønt af hende at bede mig at præſentere Aldeide for hende imorgen ſom Datter. Nei, ved Gud! det er umuligt at have et bedre Hjerte! Nu kan jeg ganſke viſt ikke opfylde det Ønſte; men af den Grund kan hun dog vel ikke blive vred paa mig; det ſkulde man da ikke troe. Jeg vil bringe hende en ſmuk Bufet iſtedetfor Datteren, en ſtor, ſmuk Bufet, ſom hun ikke igjen ſkal have Grund til at gjøre ſig lyſtig over, og derfor vil jeg gaae hen til Gartneren."

Majoren gif udenfor Byens Port og beſtilte Bufetten. Strax eſterat han var kommen hjem, begav han ſig til Hvile, for eſter alle denne indholds- rige Dags Begivenheder at hengive ſig til den Ret- færdiges Søvn.

Han fandt den ogſaa, denne Søvn, fandt den ſaa faſt og varig, at han ſov til langt op paa den

følgende Morgen. Kort efterat han var vaagnet, og endnu medens han var beskæftiget med sit Toilette, traadte Tjenestepigen allerede ind med Frokosten, og bagved hende viste hans Værtinde sig med en stor, kjæmpemæssig Blomsterkøst, — den var som et Vognhjul, denne Blomsterkøst.

„Den har Gartneren sendt til Hr. Majoren“, sagde hun smaaende; „tør man maaskee gratulere Hr. Majoren — med Ket og Skjæl gratulere — saadant et Pragtexemplar af en Kone — man kunde reise gjennem hele Landet, førend man fandt en, der kunde maale sig med hende.“

„Naa, saa De veed allerede, at jeg er forlovet — det veed De allerede, gode Kone?“

„Ja, skulde jeg ikke vide det? Det er jo Noget, som allerede den hele By veed, og Alle glæde sig derover, Hr. Major. Selv om jeg ikke havde hørt det, saa kunde jeg jo nok gjætte mig til det; for her skal De see, Hr. Major, her har jeg et lille Brev fra Deres Fru Kjæreste — Henrik, Opvarteren, har lige nylig bragt det.“

Værtinden fremtog en ziirligt sammenlagt, i Rosenrødt spillende Billet.

„De har et Brev — men hvorfor siger De ikke det strax?“ raabte Majoren ivrigt og greb med glad Hast efter den lille duftende Epistel.

Dette var det første skriftlige Kjærlighedstegn, som Majoren modtog fra Fru Mariæ Haand.

Medens Bærtinden gif sin Bei, løste han var-
somt det lille Segl, der forestillede en blomstrende
Rosenkvist, aabnede Billetten og læste — læste med
Forbavselse følgende Linier:

„Jeg skriver med feberagtigt Mandedrag, med
skjælvende Haand! Men det maa skrives, det maa
siges: Major, jeg kan, jeg vil aldrig blive Deres.
Det er umuligt! Det vil ikke nytte Dem at gjøre
noget Forsøg paa at omstyrte denne min faste Be-
slutning. Jeg har villet betroe Dem min Fremtid.
For Deres ærlige Hjertes Skyld vilde jeg vælge Dem
fremfor mange Beilere. Det var dette, det alene,
der drog mig til Dem. Og nu maa jeg igaar Af-
tes af Fru Justitsraadinde Feldhaus erfare den
affhyeligste Svindlerhistorie om Dem. O, de Mænd!
de Mænd! Skal da en stakkels, tillidsfuld Kvinde
altid finde Løgn og Bedrag paa Bunden af deres
Hjertes? Jeg er sønderknust! Det havde jeg ikke
ventet mig af Dem! At ville bedrage Schliefsens
Creditor, idet De, den vildtfremmede Mand, lod
Dem indsjætte til hans Broders Arving! Med en
saadan Sag vilde De besjude Dem! Og saa vilde
De med Bold koble den stakkels Pige sammen med
denne Schliefsen, skjøndt hun elskede en Anden, blot
for at han paa denne Maade — dog, det er ikke
Umagen værdt at dvæle længere ved en saa affhyelig
Intrigue. Der er talt nok derom. Derfor, lev vel,
Major! Disse Linier ere Resultatet af en søvnløs

Nat, og de ere uigjenkaldelige. Gud tilgive Dem, at De har ødelagt min sidste Tro paa Menneskeheden! Jeg er aldeles ude af mig selv! O, naar blot ikke disse jordiske Forhold i Hundredevis knyttede mig som Fangelænker til de Pligter, der tynde paa mig her i Verden, da vilde jeg søge Hvile for mit saarede Hjerte i et stille Kloster! Endnu engang lev vel! Ikke mere Deres Marie Haslachter."

Da Majoren havde læst de første Ord af dette uventede Brev, vakkede han, som om han var bleven ramt af et Slagtilfælde, derpaa sank han ned i en Stol og gjennemlæste det usalige Blad Papiir, som han holdt i sin skjælvende Haand, for endelig at lade det falde ud af sine kraftesløse Fingre paa Tigerskindet under hans Fødder.

Han foldede sine Hænder sammen, og, idet han den ene Gang efter den anden trak Beiret tungt, stammede han:

„Og saadant Noget skal ikke kunne dræbe et stakkels Menneske! Ja, ved Gud, nu er Alt forbi, Alt, Alt! — Hun vil gaae i Kloster, og for mig bliver der intet Andet tilovers end at tage tilbage til Afschin og lade mig styde ihjel der, forudsat at jeg ikke har mistet Forstanden over Alt dette, førend jeg kommer derhen. For til at gaae saa mange Skjæbner igjennem: Forlovelse, Arv, Datter, Ophør af Forlovelsen, Forsoning, Bortførelse af Datteren, som nu ikke meer er min Datter, paany

Ophør af Forlovelsen, dertil hører der et stærkere Hoved end mit! Staffels, staffels Tigermajor, hvor jeg beklager Dig!”

Den „staffels Tigermajor“ lod Hovedet synke ned paa Brystet og Armene hænge ned paa Stolens Sider.

Han sad længe, længe jaaledes. Derpaa stod han op og gik grublende op og ned i sit Bærelse. Endelig faldt hans Bine paa Blomsterkosten, der laa paa Bordet ved Siden af den urørte Frokost. Han tog den op og trykkede sit Ansigt i den. Da han atter tog det ud deraf, glimrede der paa en af Rosjerne et Par Draaber — maaskee var det endnu Resten af Morgenduggen — men Majoren lagde Bufetten hen igjen og stirrede med Hænderne paa Ryggen og saa stiv som en Billedstøtte ned paa Gulvet.

(Sluttes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Sognedag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

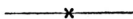
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 22.

Lørdagen den 31te Mai 1884.

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En ærlig Mand,

Fortælling af Levin Schücking.

(Sluttet.)

Saa var det, som om Billedstøtten igjen blev levende og gik paany stille frem og tilbage i Værelset. Majoren havde rigtignok tidligere under Forhold, der syntes aldeles sønderknusende, gjenvundet sin Sindsro ved at mindes en af de skjønne, dybsindige, hollandske Sententser, der indeholde en saa prægtig Skat af phlegmatisk Livsvisdom. For Exempel: „Du skal aldrig ærgre Dig, men kun forundre Dig.“ I dag hjalp dette Middel imidlertid ikke Noget. Imod denne Fortvivlelsens Storm, der gjennemrystede hans Sjæl og svulmede bestandigt

høiere og høiere, kunde ikke den kjøligste Extract af kjølig, hollandsk Livsvisdom komme til Orde. Det var jo ogsaa et ubarmhjertigt Spil, som Skjæbnen drev med ham. Den holdt ham for Nar, ligesom — ja, paa en saadan Maade, som han dengang, da han talte til Fru Marie om „Ulykkens Narre“, endnu slet ikke anede, at et Menneſke kan blive holdt for Nar af Skjæbnen. Det var ligefrem til at tage sin Død over, til at gjøre en Ulykke paa sig selv for, til at myrde et Menneſke for, han kunde have Ulyst til at forgribe sig paa denne Schiefen; det var jo dog ham alene, der havde loffet ham ind i denne tre Gange forbandede Historie, ja, han kunde have Ulyst til at fare ud af sit eget gode Skind!

Og ved denne Tanke kom Majoren pludseligt i et virkeligt Bredeſraſeri; med en lydelig Banden tog han Maries Billet op fra Gulvet, læste den raſt og flygtigt endnu engang igjennem, trykkede den ſammen imellem Hænderne og kaſtede den da ſom en Kugle hen i en Krog, derpaa ſtod han en Stund og grundede, med Blikket mod Jorden, indtil han foer op igjen, mumlede nogle Ord ſagte hen for sig, ſatte sig paa Stolen foran ſit Skrivebord og henkaſtede hurtigt nogle Linier paa det der liggende Papiir.

Diſſe Linier havde følgende Indhold:

„Kjære Marie! Hvor var det muligt, at De

kunde tilskrive mig et saa hæsligt Brev? Jeg besvarer det, idet jeg som Morgenhilsen sender Dem en smuk Buket. Hvad Fru F. har foresnaftet Dem, er en aldeles ensidig og falsk Fremstilling af Sagen. Har Deres Hjerte ikke strax sagt Dem dette? Jeg har i det vedkommende Unliggende opført mig ærligt. Jeg har her handlet ligesaa ærligt, som Berden, desto værre altfor meget, hidtil har troet det om mig. Dette Verdens Omdømme har jo allerede, som De selv veed af mine Beklagelser, skaffet mig Bryderier nok. Men nu vil jeg dog ogsaa engang drage Fordeel af Ærligheden. Det skal De vide! Ikke af min, men af Deres Ærlighed. De vil nemlig, som en ærlig Kone, holde det Ord, De har givet mig. Det kan der slet ikke mere være noget Spørgsmaal om, slet ikke noget Spørgsmaal! Men, for at give Dem de Dplysninger, som De kunde ønske om min Handlemaade, vil jeg indfinde mig hos Dem om en halv Time. For bestandigt og evigt Deres
Bernhard van der Bruck."

Majoren forseglede denne Epistel, ringede og anmodede den indtrædende Pige om strax at gaae hen med den og Buketten til Fru Marie.

Da Pigen kom tilbage, meldte hun, at Fru Marie selv havde modtaget begge Dele, men havde ikke givet hende noget Svar tilbage.

„Det gjør ikke Noget til Sagen; Svaret skal

jeg selv hente“, sagde Majoren uforfagt i Stilheden til sig selv, og kort Tid efter vandrede han hen til „Solen“.

Da han her lod sig melde hos Fru Marie ved Henrik, den glindsende, unge Opvarter, blev han ogsaa uden lang Tøven ført ind i hendes private Dagligstue; derpaa lukkede Henrik den hvidlakteerte Dør til efter sig; hvad de To indenfor den have talt med hinanden om, veed altsaa Millfurth ikke. Men Sagen maa have taget en saadan Vending, at Majoren seirrig har sat sin energiske Fordring igjennem, at nu vilde han dog ogsaa engang have Fordeel af Verligheden. Thi, da Tiden, hvorpaa der holdtes Table d'hôte, var kommen, viste Majoren sig nede i Spisesalen med et straalende Ansigt, indtog med en aldrig før seet Værdighed sin Hædersplads, underholdt Gæsterne paa den livligste Maade uden at fortælle saa Meget som en eneste Tigerhistorie, og ved Desserten, da en af de saa endnu tilbageblevne Stamgæster kom med nogle spydige Bemærkninger om den aftappede Erbacher, sagde han:

„Det er ganske sandt, Vinene i „Solen“ lade undertiden Noget tilbage at ønske; imidlertid kan jeg give de Herrer den Forsikring, at der heri om kort Tid vil indtræde en radikal Forandring. Forøvrigt har dog Likøren altid været meget god —

Henrik, vil De bringe et Par Glasfer — jeg vilde være de Herrer meget forbunden, dersom De vilde drikke et lille Glas med mig for denne ædle „Sol“, der er Midtpunktet for vor venskabelige Samværen.“

„Det er rigtigt! „Solen“ leve!“ raabte Gjesterne. Den Dag var Hr. Schliesen ikke tilstede iblandt dem; men en Anden, der var en ligesaa god Ethnograph, tilføiede leende:

„Leve det persiske Raaben! Solen og — en Tiger, troer jeg, det er.“

„Nei, en Løve, en Løve!“ raabte en Anden corrigerende.

„Na hvad! den ene Orkenens Konge kan være ligesaa god som den anden“, vedblev Ethnographen; „i denne skummende Pokal udbringer jeg en Skaal for Solen og Tigeren. Ved Siden af Livets Urkilde sætte vi de hede Zoners kraftige Sindbillede, for hvilket vor høitærede Major har med et saa glimrende Resultat forstaaet at vinde vore Sympathier ved sin udmærkede Fortællergave. Altsaa: Solen og Tigeren! Gid de i Forening altid maae være os det kjære og ærede Symbol, hvorunder vi tænke os det Sted, som med sin varme og varmeste Gjæstfrihed modtager den trætte Vandrer i sin vederkvægende Favn!“ Og med et lydeligt: „De leve!“ stemmede de Andre i med. Men Majoren sagde med Værdighed:

„Jeg takker Dem, mine Herrer! for jeg tør jo ogsaa henføre Deres venstabelige Skaal paa mig, da jeg igaar er bleven forlovet med Fru Marie Haslach, og Bryllupet, hvortil jeg har den Ære at indbyde de Herrer, skal finde Sted om tre Uger.“

Ende.

Donna Sol.

Novelle af B. Dulot.

Du godeste Gud! Nu er det da helt forbi med min rolige og fredelige Tilværelse . . . Ganske vist vil Afbrydelsen ikke vare længe: Om et halvt Aar omtrent kan jeg atter optage mit stille, regelmæssige Liv. Men maaske bliver min Karakter helt forandret under Alt dette; maaske bliver jeg misundelig og nydelsessyg, maaske bliver jeg bitter i min Opfattelse af Andre, hvilket nok forresten skal være en kronisk Svaghed hos gamle Somfruer. Hidtil har jeg virkelig været en brav, fordringsløs, ganske godmodig gammel Pige, og det skulde gjøre mig meget ondt, om det slette Ry, som mine Søstre,

de gamle Somfruer, have, ogsaa skulde bekræfte sig paa mig.

Det forekommer mig næsten, som om der allerede begynder at blive noget Mistænkeligt ved mig, som om jeg allerede var ifærd med at blive bitter. Det er ligesom om der var kommen en moralsk Citronkjærne ind i min Sjæl, siden jeg modtog det Brev, der anmeldte min Nieces Ankomst. Niece? Hvorledes gaar det til, at jeg tarvelige, borgerligt opdragne Pige, der neppe har været udenfor Wien, er Tante til en halv spansk, extravagant, stenrig Markise? og saa er hun ovenikjøbet ung og smuk! Jeg har saamænd aldrig været smuk. Thi dette lysblonde Haar, denne kjedsommelig lige Linie mellem Pande og Næse, disse overdrevent store graa Dine, alt dette kan man dog virkelig ikke kalde smukt? og hvad nytter det, at Tænderne ere hvide, naar Læberne ere tynde og blege, hvad nytter det, at jeg har en slank Figur, naar jeg er saa mager? og ung har jeg egentlig aldrig været. Det forekommer mig næsten, at jeg altid har været 32 Aar, som jeg er nu. Man kan dog ikke kalde det at have været ung, at man fra sit 12te Aar som den ældste af 6 Sødsfende har maattet træde disse i Moders Sted. Hvilke Møjsommeligheder og Sorger der strømmede ind over os, da vor stakkels Moder døde, og jeg maatte træde i Moders Sted hos de 5 Smaa! Rigtignok havde jeg en ældre Søster, men hun var

ikke hjemme; hun var, hvad jeg dengang vel hørte, men ikke forstod Betydningen af, — „forulykket“. End ikke hendes Navn blev nogensinde udtalt hjemme hos os; og desuagtet flettede jeg hende hver Aften ind i min Bøn, men det hørte kun den kjære Gud. — Altsaa for at komme tilbage til mit Udgangspunkt: dette kan man dog ikke kalde for Ungdom; alle en Husmoders Pligter vare lagte paa mig, og ikke en eneste Gang lærte jeg at kjende disse Ting, som ellers fylde unge Pige Ernsind og Tanke: Dands, Pynt, Kurmageri o. s. v. og heller ikke hin Livets Blomst, Kjærligheden, som jeg kun havde læst om i Bøger, men aldrig selv hverken følt eller indgydt. Jeg troer egentlig ikke rigtig paa den. Der bliver skrevet om den udaf den ene Bog og ind i den anden, men i Virkeligheden findes den kun meget sjældent, og der maa gives mange, mange Mennesker, der ligesom jeg aldrig har havt Elskovsfeber lige-
saalidt som Nervesfeber.

(Fortsættes).

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 23.

Lørdagen den 7de Juni 1884.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Donna Sol.

Novelle af B. Dulot.

(Fortfat.)

Ja desværre, min Ungdom var en glædesløs og ofte meget streng Tid. Det er ikke saa let en Sag for en Familie paa 7 Personer at kunne leve i Wien, naar Indtægten kun bestaar af en Oberst-pension.

Og hertil kom min gigtsvage Faders Lunefuldhed og hans stadige Brummen; med Forfærdelse tænker jeg paa hin skrækkelige Uge for fjorten Aar siden, da jeg mistede de fire af mine fem majsommeligt opdragne Sødsfende! Om Mandagen døde Kesi af Difteritis; om Tirsdagen bleve Lotte og Fritz angrebne af den samme Sygdom og om Fredagen

døde de begge to; den fjerde, Karl, fulgte dem om Lørdagen. Kun Peperl, den Yngste, mit Yndlingsbarn, fik jeg Lov at beholde. Jeg var allerede fattet paa ogsaa at miste ham og derefter selv dø; men min Peperl døde ikke og han er den Dag idag, selv nu, da han er en elegant Officer, min største Skat.

Men heller ikke efter at jeg delvis var bleven fri for mine underlige Betyrninger, fik jeg Lov til at mærke, at jeg var ung. For det Første havde jeg Pepi, som gav mig nok at bestille det meste af Dagen, og efter at han var kommen ind paa Militærakademiet i Neustadt, havde jeg dog endnu et vanskeligt Barn at passe, nemlig min Fader. Gigtspag, lunefuld og trættefjær, brummede og flagede han Dagen lang og lod mig ikke have et eneste Minuts Ro: og saaledes har min egen Fader — Gud tilgive ham det — gjort mig Livet tungt og mørkt. Det er ikke altid Børnene, der foraarsage Forældrene Kummer, det omvendte kan ogsaa hændes. Kun maa man ikke tale for høit derom, eftersom en saadan Klage fra Børnene passer saa daarligt til det fjerde Bud, medens en Klage fra Forældrene over „de uvorne Unger“ har Cours overalt og ovenikjøbet skaffer en vis Taalmodigheds- og Martyrglorie. Jeg har heller aldrig beklaget mig med et eneste Ord derover, og jeg angreer næsten, at jeg her har nedskrevet det; men i sin Dagbog maa man

dog vel først og fremmest være oprigtig, ellers kunde man jo lade være at skrive den.

Dg hvorfor skriver jeg overhovedet en Dagbog! Det er et Spørgsmaal, der trænger sig frem nu og kræver et Svar. Jeg har dog aldrig været i Besiddelse af nogen særlig Skrivelyst; jeg har ikke et eneste Digt paa min Samvittighed; jeg har aldrig haft Anledning til at skrive Breve, og jeg har aldrig forsøgt at skrive Noveller til en eller anden Concurrance; hvorfra kommer da denne pludselige Skrivelyst? Ak jo, det er jo sandt, det var for at udtale min Bedrøvelse over, at mit stille, rolige Liv nu skal forstyrres af denne exotiske Niece. Jeg var virkelig ja lykkelig. Ja, maaske er Udtrykket „lykkelig“ for stærkt, men jeg har jo aldrig kjendt nogen stærkere Følelse af Lykke, og i ethver Fald kan vel en Tilværelse, hvis Ønsker ere opfyldte, og som Intet mere forlanger, nok fortjene dette Prædikat. To Aar efter min Faders Død tilfaldt der mig uventet en lille Arv, som bragte mine aarlige Indtægter op til næsten 3000 Gylden. Jeg var jo næsten Kapitalist! og saa indrettede jeg mit Liv paa en saadan Maade, at det kan tjene som Monaster paa et Paradis for gamle Tomfruer. Jeg har en nydelig lille Leilighed i en 4de Etage i Ringstræde; jeg har en Tjenestepige, en Papagøie og en Symaskine; jeg abonnerer paa „Ueber Land und Meer“ og „Wiener Allgemeine“; saa har jeg min

Virksomhed i Kogeskolen og i Dyrebefyttelsesfor-
 eningen og min Deltagelse i Korsangen i Kirken;
 om Morgenens spadserer jeg i en eller anden of-
 fentlig Have, og jævnlig besøger jeg den bedste og
 kjæreste af alle Veninder og Tanter, den gamle
 Generalinde Brillenheim; jeg har min fulde Selv-
 stændighed og Frihed; der er Ingen, der kan skjænde
 paa mig eller kommandere over mig, og saa har jeg —
 jeg nævner min største Glæde tilsidst, — min Pæpi
 hos mig. Et Bærelse af min Leilighed er bleven
 indrettet til ham; han har forladt Neustadt som
 Infanteriofficer og hans første Garnison er lykkel-
 ligvis bleven Wien. Han faar 40 Gylden om
 Maaneden af mig, og hidtil er han kommen ud af
 det med dette i Forbindelse med sin Gage. Han
 behandler mig, som om jeg kunde være hans Mo-
 der, saa ømt og saa respektfuldt, og jeg er saa stolt
 af ham, saa stolt som en Moder vilde være det;
 men han er ogsaa saa smuk og saa elskværdig, at
 Ingen kan gjøre sig endog det svageste Begreb
 derom. Naar han blot var lidt muntre, af sin
 Alder er han altså stille og alvorlig. Han studerer
 overordentligt ivrig, og naar han ikke sidder ved
 sine militære Boger, læser han i mine Klassikere.
 Caféerne besøger han ikke, men søger sin bedste Ud-
 spredelse i Burgtheatret; næsten hver Aften gaaer
 han derhen. Af Sparfommelighedshensyn gaaer jeg
 ikke med, men Dagen efter fortæller han mig altid,

hvad han har set, fra Begyndelsen indtil Slutningen. Og jeg tror nok, at han holder en Del af sin Fra, som han kalder mig.

Og saa skal denne fatale Niece flytte ind i Huset, saa at min Papi maa bort jaalænge. Han har leiet sig et Værelse i maanedsvis, og hans Værelse her er bleven indrettet til Donna Sol (do, re, mi, fa, sol — jaamænd et nydeligt Navn!). Jeg veed ikke, om det er lykkedes mig at gjøre Rummet tilstrækkeligt spanskt: over Sengen har jeg lavet et Draperi af rødt Damask; paa Væggen hænger der et Fotografi af Patti som Rosina; en gammel Guitar har jeg pyntet med nye Sloiser, og ligesom af en Feiltagelse glemt paa en Stol, og et Par Blomstervaser, som skulle fyldes med Granatblomster den Dag, da Donna Sol ankommer, maa saa fuldstændiggjøre Værelsets andalusiske Karakter. Og for at der ogsaa skal være Noget, der minder om det Tropiske og om Urstoven, har jeg ladet Plumpi, min Kakadue, sætte derind. Men forresten bliver min Niece ikke længe hos mig, og saa flyttes Plumpi tilbage, og de røde Draperier, Guitaren, Patti og Granatblomsterne skaffes afveien, og min Papi drager atter ind med sine Studiebøger og sin lille, tarvelige Baabensamling.

Donna Sol skal nemlig giftes, og saa er hverken Tantes Værelse eller vel endog Tante selv mere til nogen Nytte; jeg er jo egentlig mere, hvad

man kunde kalde en Konvenientstante. Donna Sol de las Primas er forlovet med en Østerriger; Viesfen skal finde Sted i Wien, og saa er det jo passende, at Bruden indtil da er i Huset hos og under Beskyttelse af en ældre kvindelig Slægting. Denne Niece er som en hel Roman for mig: hendes Forlovelse, hendes Rejse hertil, kort sagt Alt hende vedrørende havde jeg ikke ringeste Anelse om for et Par Uger siden, og nu skal jeg være baade Brudens Tante og Moder. Det er altjammen kommet som Lynet fra en klar Himmel; jeg tror neppe, at jeg ret forstaaer, hvorledes det Hele hænger sammen. Dette oversjøiske Brev, som jeg modtog, meddelte mig saa Meget Uventet og Uvædvanligt, at jeg ikke ret er paa det Nene dermed; kun saameget fik jeg ud deraf: min „forulykkede“ Søster, som havde taget Engagement i det herværende Orpheum som Coupletjangerinde, kom derefter til Frankrig og Italien og lærte at kjende i Monaco en peruansk Grundbesidder, som gjorde hende til sin Hustru, til Marquise. Han var Enkemand og havde en lille Datter, Donna Sol. Min Søster, som selv ingen Børn fik, sluttede sig lidenskabeligt til sin lille Steddatter, og det var hendes høieste Ønske, engang at føre hende hjem til sit Fædreland og der gifte hende med en Østerriger. Nu bliver dette Ønske ganske vist opfyldt: Donna Sol kommer her for at gifte sig med en Landsmand af hendes stakkels Stedmoder, men denne selv er

død. Heller ikke den unge Piges Fader lever mere, og hun staar nu alene her i Verden og har kun sin Forlovede, der tillige er hendes Formynder, at støtte sig til. Hun skal være meget rig, saaledes har jeg i al Fald forstaaet Brevet, der bragte mig disse forskjellige Meddelelser. Mon de røde Damaskesgardiner ville tiltale hende, eller mon hun ikke hellere vilde bebo et forgyldt Marmorpalads? —

Her blev Frk Irene afbrudt i sine Dagbog= udgydelser. Hendes Tjenestepige traadte hurtigt ind i Værelset og svingede et Papir i den ene Haand.

„Na, Frøken, Frøken, her en Telegrafdepeche! Naar vi see os om, er det unge Herstabs vel allerede ankommen; og jeg, som endnu ikke har faaet gjort Kafaduens Bur rent.“

Irene aabnede Telegrammet.

„Hurtig en Droske, Kathi“, raabte hun, „jeg maa strax ud paa Jernbanen: min Niece kommer om en halv Time. Værelset er jo istand, ikke sandt?“

„Men Gudbevares Frøken, nei det er ikke; jeg staar jo lige og fortæller, at Plumpis Bur . . .“

„Na ja, saa kan vi foreløbig sætte ham op paa hans Stang. Mens jeg er borte, laver Du saa Aftensmaden til; Du kan hente nogle Rager hos Konditoren og lad os faa de fine Kaffekopper og Solbjukkerkskaalen — — men skynd Dig nu bare og kom ned og hent en Droske.“

„Beed de hvad, Frøken, jeg er bange for, at

den unge spanske Comptesse er voldsom lunefuld og vil gjøre Næse ad Alting her og . . .“

„Skynd Dig dog, Kathi, skynd Dig, der er ikke et Minut at spille, Toget kommer Kl. 4.“

„Samen, den er jo allerede 4, Frøken, saa De kommer i ethvert Tilfælde for sent.“

Trene saae paa Uhret.

„Ja, Du har virkelig Ret; Telegrammet maa være bleven forsinket; nu bliver det for sent at hente min Niece paa Stationen, men heldigvis kjen-der hun jo min Adresse og kjører vel nok lige herhen.“

„Naa, der er hun saamænd allerede“, raabte Kathi, som var gaaet hen ved Vinduet; „der holder en Droste, — 2 Droster, 3, 4 Droster! Jesus Marie og Joseph, skal hele den Procession herop?“

(Fortsættes).

Selskabets Bogholderkontor,

Westergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gøthersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 24.

Lørdagen den 14de Juni 1884.

— x —

Udgibet af det forenede Aenderstøttelseselskab.

Uddvig Jørgensens Bogtrykkeri. Nmagertorv 10. Kjøbenhavn.

Donna Sol.

Novelle af B. Dulot.

(Fortfat.)

Men Irene gav sig ikke Tid til at gaae hen til Vinduet, men da hun hørte, at der holdt en Bogn for Døren, ilede hun, uden at høre paa, hvad Kathi videre kunde have at fortælle, ud paa Gangen for at modtage den Ankommende; hun mere fløi end gif nedaf de fire Trapper, og nede i Porten fik hun Die paa den søierligste Blanding af Menneſter og Dyr.

Der stod en fin, zart Skikkelse i en elegant Rejſedragt omringet af mere end et halvt Dufin Tjenere, iblandt hvilke der endogſaa fandtes en Neger og en Negerinde, og alle vare de ifærd med

at slæbe store og smaa Kufferter, Kister, Kurve, Badsække, Taster o. s. v., medens den unge Dame selv bar eller havde i Snore forskellige høist mærkværdige Dyr. Et af dem var knap saa stort som en Kotte og gjorde vist alligevel Fordring paa at kaldes en Hund og at høre til samme Slægt som denne Blanding af en kolossal Nyfundlænder, St. Gotthardshund og en Løve, som stod ved Siden af; og den lille Tingest, som sad nok saa kjæft paa sin Eierendes Arm og gjorde Grimasser, maatte formodentlig være en Abe.

„Er dette Sennora Wenders Hus?“ spurgte den Rejsende, idet hun vendte sig om mod Irene, som næsten var bleven forstenet af Forbauselse.

„Donna Sol!“ lykkedes det endelig den stakkels Irene at faae sagt, „det er jo mig, der er Fruen Wender — Din — Deres Tante.“

Den unge Pige gav Slip paa sine Hunde, slyngede Aben hen til den nærmeststaaende Tjener og kastede sig om Halsen paa Irene, idet hun kysede hende med Hefstighed.

„Du kjære, hjælpsomme Tante — jeg hilser Dig og takker Dig; jeg skal elske Dig, som jeg har elsket Din Søster, der var en saa inderlig god Moder for mig . . . og nu, lad os nu komme ind, jeg er forfærdelig træt.“

„Men kjæreste Barn“, raabte Irene, „jeg har virkelig ikke Plads til en saadan Ladning af Bagage.“

„Hvorledes? ingen Plads i dette store Hus?“
spurgte Donna Sol forbauset.

„Du troer dog vel ikke, Barn, at hele dette
Palads tilhører mig? Jeg har kun en ganske lille
Leilighed deri.“

„Saa — aa! Naa, det gjør heller ikke noget,
kjære Tante, saa sender jeg Folkene og alle Sa-
gerne hen i et Hotel. Naar Du blot vil have mig,
min sorte Cora og mit tappre Eid og min lille
Torquemada og min kjære Don Quichote . . .“

„Saa mange Personer!“ indvendte Irene.

„Det er ikke Personer . . . ja Cora, min Kammer-
pige, er det jo nok, men alle de andre ere disse
søde Dyr her; eller maaske Du ikke er nogen Dyreven?“

„So, vist er jeg saa, jeg har saamænd selv en
Kafadue.“

„Nei, hvor det glæder mig!“

„Altsaa Du selv og denne Kammerpige og Me-
nageriet med, naar det ikke kan være anderledes,
men alle de Dvrige og Bagagen paa Din Haand-
kuffert nær sende vi strax over i Grand Hotel der
skraas overfor.“

Donna Sol kaldte paa en ældre Mand af
Følget, der efter Udseendet at dømme maatte være
Hushovmester, og gav ham de nødvendige Ordre.
Derefter tog hun Irene under Armen og fulgte med
hende op ad Trappen, efterfulgt af Cora, Eid, Tor-
quemado og Don Quichote.

„Endnu høiere, endnu høiere?“ spurgte Donna Sol ved hver Etage og den stakkels Tante Irene følte sig nedtrykt ved Tanken om at skulle føre den forvænte Niece ind i sit tarvelige Hjem; hun kom til at tænke paa Kathis Ord: „Den spanske Niece vil vist gjøre Næse ad alt hos os.“

„Mit kjære Barn, har Du da ikke vidst, at jeg lever i temmelig smaa Forhold, og at Du ikke hos mig vil finde den Pragt og den Rigdom, som Du synes at være vant til?“

„Jeg har ikke vidst nogetstundhelst, lille Tante; kun dette ene vidste jeg, at jeg skulde hen til min kjære, tydske Mamas Søster, og dette er mere end nok til at gjøre mig glad og tilfreds, om Du saa ogsaa boede i en lille Hytte.“

„Du kjære, kjære Barn!“ hvidskede Irene og fæstede sine Bine paa den unge Piges fine Ansigt.

Og denne lille Spanierinde var virkelig ogsaa vidunderlig smuk. Den øverste Del af Ansigtet havde en forunderlig Lighed med Adelina Patti, og den lille friske Mund syntes at tilhøre en Madonna; de barnligt runde Kinder og den bedaarende Friskhed fortalte om hendes 16 Aar. Den ikke altfor slanke Skikkelse, de kongelige Hænder og det svære sorte Haar dannede et vidunderligt Hele, et af hine Mesterværker, som en sjelden Gang dannes i Naturens Atelier, og som griber Beskueren med Beundring.

De vare da endelig komne til 4de Sal, og i den aabne Entréedør stod Kathi; da hun imidlertid saae Negerinden slæbende paa Ben og førende Hunden i et Baand, udstødte hun et Skrig og løb ind. „Herre Jesus!“ sagde hun ved sig selv, „saadan en Fuglestræmsel med Tilbehør manglede os bare.“

Dagen efter fortsatte Irene i sin Dagbog:

Igaar lamenterede jeg over min forstyrrede Ro; det er altsaa kun retfærdigt, naar jeg nu tilbagekalder min Klage og ønsker mig selv til Lykke med min kjære lille Nieces Besøg. Det er en sand Paradisfugl! En af disse deilige, store Sommerfugle, hvis Vinger ere bestrøede med Diamantstøv, og som svæve omkring imellem Lianerne i hendes Urstove.

Det er en sand Tilbedelse, Donna Sol nærer for sin blonde Mama oppe i Himlen, og derfor har hun ogsaa Kjærlighed til mig; lykkelig min Landsmand, der kan kalde hende sin Brud.

Hun har fortalt mig, hvorledes denne Forlovelse kom istand, en besynderlig Roman:

Frederik von Sturmbach — saaledes hedder Brudgommeu, en østerrigsk Marineofficer — var for fem Aar siden i Lima og blev der præsenteret for sin Landsmandinde, Fru Marquise de las Perimas, i hvis Hus han blev en daglig Gæst.

Han nærede stor Forkjærlighed for „lille Sol“ — og hun for ham — saa at hun spøgende blev kaldet

hans lille Brud; men han pleiede efter en saadan Udtalelse at sige til hende: „Lille Sol, gjør ikke Regning paa, at jeg gifter mig med Dig, dertil er Du meget for rig, meget for ung og meget for smuk for mig.“

„Derfor Du vil have det“, svarede Donna Sol, „derfor Du vil, Lieutenant Frederik, saa kaster jeg alle mine Penge ud i Vandet; jeg er forøvrigt slet ikke saa ung mere, allerede 11 Aar og jeg er langt fra ikke saa smuk som Du . . .“

En Dag udbrod der Ild i Palais las Perimas. Frederik Sturmbach reddede ved denne Leilighed med Livsfare den lille Pige ud af Flammerne.

„Nu er Barnet Deres eget“, havde min Søster og hendes Mand sagt til den modige unge Mand, „nu maa De lade alle Deres Skrupler angaaende Rigdommen falde; om Sol ogsaa bringer en Medgift af Millioner, saa skyldes hun dem jo dog til den, der har reddet hende fra Døden.“

„Men vil hun ogsaa kunne elske mig?“ spurgte Sturmbach med et Blik paa Sol, som stod ved Siden af.

„Hun elsker Dig allerede!“ raabte den Elleveaarige, idet hun slyngede sine Arme om hans Hals.

„Velan da, Sol, jeg forlover mig med Dig“, svarede Sturmbach, „Du kan betragte mig som Din tro Brudgom. Mit Skib stikker snart i Søen, og jeg rejser altsaa bort. Men om nogle Aar kommer

jeg tilbage og vil da spørge Dig, om Din Kjærlighed endnu er den samme, og hvis det behøves, vil jeg da vinde den. Du selv skal til den Tid være fri og ubunden."

Dg saa reiste han bort. Min Søster veylede en Masse Breve med ham og gif i disse stadig ud fra, at Forlovelsen var en fastflaaet Kjendsgjerning. Hans sidste Brev til hende var fra Japan, og i dette meddelte han sin nærforestaaende Hjemkomst. Han vilde da i Wien ordne sin Udtrædelse af Marinen og bringe sine private Anliggender i Stand og derpaa hente sin Brud. Herpaa svarede min Søster, at det var overflødig, at han endnu en Gang reiste over Atlanterhavet, eftersom hun selv havde bestemt sig til nu, da hun var bleven Enke, at reise med Datteren til sit Fødeland, og han kunde da hente sin Brud i Wien.

Afreisen var allerede bestemt til den næste Uge, da min Søster pludselig blev syg, og efter saa Dages Forløb var hun opgivet af Lægerne. Hun følte selv, at Døden nærmede sig. Saa nær ved at see sit kjæreste Ønske, at komme tilbage til Wien, opfyldt, maatte hun dog give Afkald derpaa.

Men hendes elskede Pleiebarn skulde idetmindste reise, og saa ordnede hun paa Sygesengen Alt saaledes, at den unge Pige blev sendt til Wien for at være under min Beskyttelse. Min Søster havde stadig faaet Efterretninger om Hjemmet og vidste,

at kun Pepi og jeg vare tilbage af hele Familien. Mig havde hun bestemt til at beskytte den dobbelt Forældreløse; i mit Hjem skulde Brudgommen afhente hende. Hun frygtede for, at Donna Sols Slægtninge skulde lægge Hindringer iveien for det østerrigiske Giftermaal, dersom hun blev hos dem, og for at de slet ingen Magt skulde have over hende, havde hun indsat Hr. von Sturmback til hendes Formynder.

(Fortsættes).

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Sex og halvfemsbindstyvende Aargang.

N°. 25.

Lørdagen den 21de Juni 1884.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Donna Sol.

Novelle af V. Dulot.

(Fortsat.)

Alt dette var sket ved Hjælp af den østerrigske Konsul, som ogsaa havde lovet at sørge for hendes Afreise, at anbefale hende særlig til Kapitainen og lade hende ledsage af en paalidelig Person fra Havre til mit Hjem i Wien. Senere erindrede jeg ogsaa den ældre Herre af Sols Følge, som hilsende fjernede sig, da hun kastede sig i mine Arme. Hr. v. Sturmback maa efter Sols Beregning ogsaa være ankommen til Wien en af de sidste Dage eller maaske lidt tidligere, og han vil da finde alle Brevene og Papirene i Marineministeriet, der sætter ham i Kundskab om, at hans Myndling er ankommen til

sin Tante, Frk. Irene v. Wender, Opernring Nr. det og det.

Dg hvorledes er Irene Wender selv tilmode i hele denne romantiske Forstyrrelse? Ja, i Sandhed, uden nogen egentlig klar Forestilling om det Hele.

Naar jeg tænker mig nogle faa Dage tilbage, førend denne oversjøiske Brevbombe faldt ned hos mig og tænker, hvor begrændset min Verden var: i Nord af Kathis Rjökkenregning, i Syd af Peperls Lieutenantssjabel, i Ost og Vest kun af Foreningspligter og de Brillenheimske Kaffe-soiréer, medens nu alle disse nye, forunderlige Indtryk storme ind over mig.

Dg det er ikke alene mig, der er bragt ud af min gamle Orden, hele min Omgangskreds, Peperl, Generalinden og Kathi rammer det ogsaa. Min stakkels beskedne Broder! Da han igaar Aftes kom for at hilse paa den nyankomne Niece, blev han afvejlende rød og hvid ved Synet af denne exotiske Skjønhed; blot han nu ikke gaaer hen og forelsker sig i hende! Dog, derfor beskytter ham forhaabentlig Bevidstheden om, at Donna Sol er forlovet.

Dg Generalinden, der ikke anede Noget og var kommen for at spille et Parti Piquet med mig, faldt lige ind i den dekorerede Theaterscene: Regersinden, Aben, den spanske Skjønhed, de halvt udpakkede Kufferter med de blinkende Diamanter og andre Kostbarheder.

„Ak, kjære Irene“, sagde hun træffende og blev staaende i Døren, „det lader til, at jeg kommer til Forstyrrelse . . . jeg kommer igjen en anden Gang“, og borte var hun.

Men Kathi er dog den mest Forstyrrede af os Alle.

„Froken“, sagde hun før, „jeg har engang læst en Bog, der hed Tusind og en Nat; i den forekommer der en chinesisk Prindsesse, der ikke var halv saa smuk som denne amerikanske Comtesse, og sorte Neger-slaver, der ikke saae halvt saa forfærelige ud som denne gamle Cora, der ligner en Skorstensfeier, og fortryllede Dyr, der ikke vare nær saa forunderlige som denne Cit, denne Torquemadam, denne Kizjot, eller hvad det nu er, disse Bæster hedde.“

Dg egentlig kan jeg slet ikke modsig Kathi; jeg kan selv aldeles ikke blive fortrolig med alle disse min Nieces Yndlinger — Cit, denne Kjempehund, ser frygtelig majestætisk overlegen ud, Don Quichote, Aben, farer omkring og gjør sig lystig over alt muligt, og Torquemada, det lille rottelignende Udyr med sine Flagermuseøren, sin Trompethale og sine stride Borster, der strutter ud til alle Sider, er igrunden den allerubestribeligste og ubegribeligste Skabning, hvis Lige ikke findes, hverken i Dfens Naturhistorie eller i Schönbrunner-Menageriet, ja ikke engang i den vildeste Fantasie.

„Tante — Tante Tri — jeg beder Dig, hold dog op at skrive.“

Donna Sol havde lagt sin Arm om Tantens Hals og kyskede hende og gjentog:

„Hold dog op med at skrive! Du er da vel ikke, hvad man paa engelsk kalder a blue stocking?“

„Kjære Barn! vi kalde det „en Blaastrømpe“, men det er jeg ikke; jeg indfører kun lidt i min Dagbog.“

„En Dagbog! Ja, det er en udmærket Ide. Jeg vil ogsaa føre en; Din maa jo allerede bestaa af flere Bind?“

„Paa ingen Maade! Jeg har kun skrevet, naar Noget Særdeles indtraf, og deraf har mit ensformige Liv budt mig meget lidt.“

„Og hvad har Du da for Diebliffet oplevet, som er værdt at indføre?“

„Og det spørger Du om? Troer Du ikke, at Din Ankomst, Din Nærværelse er det mest Romantiske, jeg har oplevet? Forøvrigt maa ogsaa Alt her forekomme Dig fremmed og forunderligt: Din Rejse, Dit Bryllup — Du er jo kommen ind en hel Hvirvel af Overraskelser.“

„Rejsen er ikke noget videre, Tante; jeg har jo længe været forberedt paa at skulle rejse til Østerrig, og Brylluppet er heller ikke noget Særligt; enhver ung Pige maa jo dog engang gifte sig, og den venlige Søfficer, der spillede saa stor en Rolle

i min Barndom, er aabenbart bestemt til at blive min Mand, han vil sikkert gjøre mig lykkelig; men hvad der forekommer mig som tilhørende et Drommerige, det er Dit Hus, Tante, og hele Din Omgivelse.“

„Det forekommer Dig altsaa smaat og ynkelig, det gjør Dig utilfreds, Du forvænte Barn, for hvem Pragt og Rigdom er det Naturlige.“

„Nei, jeg er ikke utilfreds, Tante, kun forbausset er jeg over det Hele; det forekommer mig som en eventyrlig Udflugt til en fjernt liggende øde Afkrog.“

„Jeg takker Dig mange Gange, Du kalder Wien en øde Afkrog!“

„Nei, ikke Wien; den forekommer mig at være en smuk By, meget rigere og større end Lima, men Dine Smaaaværelser her paa 4de Sal . . .“

„Altsaa mit Hjem gjør Dig Indtryk af at være en vild og øde Fjeldhule? Jeg takker Dig endnu engang.“

„Bliv ikke vred paa mig, kjære lille Tante! I første Dieblis fandt jeg Alt saa yndigt, overraskende og — komisk. Jeg kan ikke forstaa, at Du har kunnet udholde det saa længe her.“

„Jeg har tilbragt hele mit Liv paa den Maade og under endnu tarveligere Forhold. Det gjør mig meget ondt, dersom Du troer at turde gjøre Dig lystig derover, overlad det til Don Quichote! I et hvert Tilfælde vil Du ikke komme til at blive længe hos mig. Din Brudgom kommer og henter Dig,

og Du drager ind i et Hus, der ser mindre vildt og komisk ud end mit."

"O, kjære Tante! har jeg saaret Dig? tilgiv mig, jeg er jo saadant et uerfarent, ufornuftigt Barn — kys mig — saa, nu maa Du ikke være mere vred paa mig, vel?"

"Hvem kan i det Hele taget vedblive at være vred paa Dig, Du blændende, bedaarende Barn? Din Frederik maa være lykkelig; men elsker Du ham nu ogsaa?"

"Elsker? Egentlig talt kan jeg ikke mere huske, hvorledes han ser ud; jeg vilde vist ikke kunne kjende ham igjen. Han var altid meget god imod mig og han reddede mit Liv. Papa og Mama ønskede dette Giftermaal, saa maa jeg vel elske ham."

"At maatte er et Verbum, som i Almindelighed ikke bliver konjugeret sammen med „at elske“; idet mindste ikke i Bøger. Personlig har jeg ingen Erfaring deri; naar jeg ser mig i Speilet, saa finder jeg det ogsaa ganske naturligt, at Kjærligheden aldrig har krydset min Vej. Jeg tror ikke rigtigt paa dette Vidunderlige med Kjærligheden, men naar jeg ser paa Dig, saa forandrer min Mening sig atter. Du forekommer mig at være skabt til Heltinden i et Digt. Du hører hjemme i et Ferige, hvor Kongesønnen maa komme og hente Dig, for at Din Skjæbne kan fuldbyrdes."

„Men Frederik v. Sturmback er ingen Prinds“,
afbrød Sol.

„Det behøves heller ikke. Med Kongesønnen mener jeg Eventyrhelten, kun denne En bestemt, som faaer Heltindens Hjerte til at banke, faaer hendes Kinder til at rødme, der forekommer hende saa smuk og elskværdig, som . . .“

„Som Din Broder Pepi!“

„Barn! hvad siger Du?“

„Nu ja, ham finder jeg smuk. Han minder mig om et Maleri af Erkeenglen Gabriel, der hænger hjemme i vort Galleri, og da han igaar gav mig Haanden, og hans Haand rystede — hvorfor rystede den? er han bange for sin Niece? — da følte jeg, som Du lige sagde, mit Hjerte banke og mine Kinder rødme.“

„Ak! Sol, tal ikke saa ufornuftigt; Peperl, min yngste lille Broder, min sorgfri lille Pepi — han skal dog vel ikke kunne fordreie Hovedet paa Dig. Pas nu paa, at Du ikke paadrager ham nogen Sorg; husk paa, at Du er en andens Brud. Du er i det Hele taget saa høist forskjellig fra min Pepi, at det vilde være den største Ulykke, om han gif hen og forelskede sig i Dig. Denne Bemærkning har jeg endog tidligere indført i min Dagbog.“

„Har Du fundet nogen Anledning dertil, Tante Irene? har Du opdaget noget Indesluttet i min frigeriske Onkels Bæsen?“

„Din Onkel er altid rolig; han passer egentlig ikke til at være Soldat. Han blev det mere for at føie mig og min moderlige Ambition. Han er min Stolthed, Beperl, gjør ham ikke nogen Fortræd, Du vilde Sol!“

„Frofen“, meldte Kathi, „der er en Herre derude.“

Hun holdt et Kort i Haanden; Donna Sol rev det fra hende og raabte:

„Det er ham, Tante, min Brudgom, det anede mig strax“, og hun blev ganske bleg.

Irene følte ogsaa sit Hjerte banke af Bevægelse.

„Før Herren herind“, sagde hun til Kathi, og idet hun vendte sig om til Niesen, formanede hun:

„Fat Dig, mit Barn, fat Dig!“

(Fortsættes).

Foreslaaet nyt Medlem:

Emma M. Hansen, Enke efter Kunstmalers H.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 26.

Lørdagen den 28de Juni 1884.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Donna Sol.

Novelle af B. Dulot.

(Fortsat.)

En høi slank Herre i Søofficersuniform traadte ind. Irene gif ham imøde og bød ham Velkommen.

„Vi have ventet Dem, Hr. v. Sturmback! kan De kjende Deres Brud igjen?“

Sol stod skjælvende og blodrød nogle Skridt derfra; hun saae fortryllende ud.

Efter at Sturmback havde kysset Irenes Haand, vendte han sig rask om til den unge Pige:

„Donna Sol! om jeg kjender Dem igjen? I min Erindring har jeg Billedet af et Barn, og nu træffer jeg en saa . . .“ en saa deilig udfoldet og fuldt udviklet Blomst, vilde han have sagt, men

denne Talemaade fandt han ikke passende, og derfor tab han.

„Du har — De har ogsaa forandret Dem, Lieutenant Frederik“, sagde Sol og saae op paa ham.

Den unge Pige havde, som hun tidligere fortalte Tanten, kun en meget svag Erindring om, hvorledes hendes Redningsmand saae ud, men denne Erindring var saa hoist forskjellig fra Originalen, der nu stod for hende. Denne Mand med de strænge Træk og den let graanende Baffenbart, han skulde være hendes tilkommende Livsledsager? Ved Livsledsager forstod Sol egentlig „Vegefammerat“; hendes barnlige overmodige Opfattelse af Livet var saa temmelig ensbetydende med Leg.

Generalinde Brillenheim sad og strikkede ved Vinduet i sin lille Bolig ude i Forstaden; en Bog standsfede foran Døren.

„Hvad er det?“ sagde den gamle Dame, idet hun saae ud af Vinduet, „en saa elegant Ekvipage foran vort Hus! Tjeneren aabner Bogndøren, og en meget elegant klædt Dame stiger ud . . . jeg troer sandelig, det er Fri!“

Og ganske rigtigt, det var hende. I næste

Dieblif kom Irene v. Bønder ind af Døren og løb hen til Generalinden.

„Bedste, Kjæreste, kan Du tilgive, at jeg saa længe ikke har ladet høre fra mig?“

„Jeg har virkelig troet, Irene, at Du var reist bort. Der er omtrent gaaet jeg Uger, siden jeg saae Dig sidst, siden den Dag, da jeg kom og fandt Dit Bærelse fuldt af Kufferter, Aber og saa denne Niece; efter den Tid har Du ikke været hos mig. En Gang senere lod jeg spørge om Dig, og jeg fik da at vide, at Du var flyttet hen i en større Leilighed, og der vilde jeg ikke opsoge Dig; jeg syntes, at det var Din Pligt at underrette mig om Din nye Bolig.“

„Og derfor kommer jeg ogsaa, for at fortælle Dig om alle de store Forandringer, der ere foregaaede med mig.“

„Ja, i Sandhed, Du har forandret Dig. Du kommer kjørende i en fyrstelig Ekvipage, har et fransk Toilette paa, som mindst har kostet 300 Gylden og ovenikjøbet røde Kinder og saa straalende Dine, som jeg endnu aldrig har set hos Dig . . . hvad er der sket, har det vist sig, at Du har en Fee til Gudmoder?“

„Ja, en Fee har holdt sit Indtog hos mig, og jeg selv føler mig som i et Feeland, men denne Gang er jeg ikke Feebarnet, som i Eventyret, men Tante til den rige Fee.“

„Er Din spanske Niece Millionær?“

„Ja, det er hun, og derfor har Hr. v. Sturm-
 bach, hendes Brudgom, der tillige er hendes For-
 mynder, igjennem det spanske Gesandtskab aabnet
 hende en udstrakt Kredit hos en herværende Bankier
 og ordnet det saaledes, at Donna Sol er bleven
 indført i Wienersekskabet paa en Maade, som passer
 til hendes Rang og Rigdom. Den Maade at leve
 paa, som hun var vant til i Hjemmet, skulde hun
 ogsaa fortsætte her: Palads, Ekvipager, Hovmester
 o. s. v. Du kan vel tænke Dig, hvor lidt min
 Husholdning svarede til dette. Saa blev der strax
 leiet et fuldt møbleret Hus, kjøbt Heste og Vogne
 (Tjenerskab havde Sol selv bragt med), og i det
 flyttede hun strax ind med mig som Anstandstante.
 Jeg maatte da kassere min forrige Kasjimers Kjole
 og kjøbe mig Toiletter, som passede til de nye
 Forhold. I Operaen i Burgtheatret blev der taget
 Loger. Den spanske Gesandts Frue gjorde Visitter
 med os hos de øvrige Gesandters Familier og i de
 første aristokratiske Familier. Karnevalstiden er jo
 allerede for længe siden ophørt, og alligevel regner
 det daglig med Invitationer til Dinées og Soirées;
 ogsaa hos os er der næsten hver Dag Gjæster ved
 vort udjogte Bord. Donna Sol bliver beundret og
 forgudet . . .“

„Men hvad skal hele denne Menage til“, af-
 brød Generalinden, „naar den Lille dog er forlovet!“

det havde jo været rimeligere først at danne sig selv et Hjem istedenfor at indføre hende i Selskabslivet som ung Pige; det kunde jo hænde, at hun gif hen og forelskede sig i en Anden."

"Det er netop derfor, at Hr. v. Sturmbach foreslog, at Sol skulde indføres i Selskabslivet og bevæge sig frit og ubundet; hun skal prøve sig selv, forinden hun rækker ham sin Haand. Han kalder det hendes Noviciat."

"Hvorledes det? Ønsker denne Hr. v. Sturmbach at have en saa verdslig Frue, at han først vil sætte hende paa Prøve, om hun ogsaa egner sig dertil?"

"Nei, det er ikke Meningen med Prøven; tværtimod, han ønsker at leve et tilbagetruffet Liv og vil derfor have, at Sol først skal prøve Selskabslivet for at see, om hun atter kan give Afkald paa det. Tillige vil han, at hun skal see, om ikke en Anden falder bedre i hendes Smag, kort sagt, han vil see, om hun, omringet af Tilbedere, dog vil give ham Fortrinnet."

"Og har der meldt sig Noget?"

"Ja, det kan Du vel tænke Dig! En saa be-
daarende smuk og tillige hovedrig Pige, som gaaer for at være uforlovet, mangler sjelden Tilbedere. Turandot og Donna Diana kunne ikke engang fremstille saa mange Tilbedere som min lille Sol!"

"Og hun vedbliver at være den Forlovede tro?"

„Ja, jeg troer det. Endnu er der ingen, som har gjort et dybere Indtryk paa hende, hun leer af dem alle.“

„Saa elsker hun dog Sturmback?“

„Det har hun ikke talt om, men hvorfor skulde hun ikke elske ham? han er saa god, saa aandrig, en udmærket ædel Karakter. I hans Nærhed bliver man hel varm om Hjertet, hvorimod man føler en Tomhed, naar man er sammen med de Andre.“

„Og hvorledes er Du selv tilmode ved hele denne Forandring?“

„Jeg, Tante? Paa mig selv tænker jeg slet ikke, jeg er i hele dette Billede kun en Bisfigur. Saa snart Sol har havt Bryllup, flytter jeg tilbage i min gamle Leilighed.“

„Det vil falde Dig svært.“

„Ikke sværere end en Opvaagnen fra en glimrende, men forvirret Drøm, thi saadan forekommer mit nuværende Liv mig at være. Men nu maa jeg forlade Dig; jeg tør ikke blive saa længe borte fra mit Pleiebarn. Kom snart og besøg mig.“

„Nei, jeg holder ikke af at besøge Dig i Dit elegante Hjem, og min syvaarige sorte Silkekjole passer heller ikke til det Selskab. Jeg vil vente til Din Opvaagnen, da fortsætte vi atter vort Pifetparti. — Blandt Andet, hvad bestiller Kathi?“

„Hun er avanceret til at være min første

Kammerjomfru, det vil sige, hun seer til, hvorledes en anden flæder mig paa og friserer mig.“

„Og Plumpi?“

„Han er anbragt i vor Winterhave og har knyttet et fortroligt Venskab med Don Quichote.“

„Det er vel ogsaa en erotisk Fugl?“

„Nei, det er Sols Yndlingsabe, som hun kalder den, et sarkastisk lille Udyr. Plumpi er den eneste, som ikke bliver behandlet med Haan af den, tværtimod viser den ham den største Agtelse. Den tager f. Ex. altid Huen af, naar den kommer paa Besøg i Winterhaven.“

„Hvad er det dog for noget meningsløst Snak, Du kommer med! Sig mig hellere, hvorledes har Papi det, ham har jeg heller ikke set en evig Tid?“

„Han boer nu ganske alene i min gamle Leilighed; vi see ham meget sjelden, han besøger os kun, naar vi ere ene hjemme; saasnart der bliver meldt Nogen, fjerner han sig, og naar han hører hos Portneren, at vi have Besøg, gaar han strax igjen. Med Sturmbach holder han slet ikke af at træffe sammen, han lader ikke til at kunne taale ham, hvad jeg forøvrigt ikke kan forstaa; Papi pleier ikke at have ugrundet Antipathi.“

„Han er maaske skingsyg!“

„Na! Tante, hvor kan Du tale saadan? lige-
strax havde jeg rigtignok ogsaa denne meningsløse Frygt, men det falder ikke min rolige, beskedne Papi

ind; han vilde aldrig hæve sine Dine op til en saa blændende Stjerne som vor Sol. Han tænker i det Hele taget ikke paa Kvinder eller deslige. Han gifter sig ikke, førend han er bleven Major, og saa bliver det naturligt med en borgerlig Pige. Jeg troer, at han indtil nu ikke nærer nogen anden Følelse end for sin gamle Søster Fra —"

„Gammel! Veed Du, Barn, at Du idag ser umaadelig ung ud; tro mig, 32 Aars Alderen er den fulde Udviklingstid hos Kvinden, men Du gav Dig altid Udseende af at være en gammel Tomfru. I dag vilde man i det høieste ansee Dig for at være 25 Aar. Hvorfra kommer denne store Forandring! fra Toilettet maaske?"

(Fortsættes).

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemhundstyvende Aargang.

N°. 27.

Lørdagen den 5te Juli 1884.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Donna Sol.

Novelle af B. Dnlot.

(Fortsat.)

„Maaske, Tante! Maaske ogsaa herinde fra; jeg føler mig sandelig meget yngre og gaaer heller ikke mere med den Følelse, at jeg har sluttet med Verden. — Er det ikke naragtigt, at jeg saadan vrøvler, som om jeg var en halvvoxen Tøs og glemmer helt, at Sol venter paa mig. Vi have nemlig aftalt at mødes med Sturmback i Kunstforeningen. Farvel, Tante, kom snart og besøg os, jeg vilde gjerne vise Dig vort Palais. Fra Kl. 9 om Morgenen til Frokost træffer Du os alene hjemme, og dertil er den sorte Silkefjole endda for god, kom ligesom Du gaaer og staar.“

„Ja, fra min Side skal der saa ikke være Noget til Hinder, Du har gjort mig lidt nysgjerrig; jeg har igrunden nok Lyst til at see Blumpi og hans nye Bekjendtskab med Aben; men har I endnu alle de Hunde, som gjøede ad mig i Entreen, da jeg sidst var hos Eder?“

„Du mener Eid og Torquemada? ja, dem have vi endnu, jeg er endog bleven rigtig fortrolig med at have dem om mig. Farvel da endnu engang og paa Gjensyn.“ —

Bed den blomstermykkede Veranda foran det lille venlige Palais, som beboedes af Irene og Sol, holdt en Vogn, som skulde føre Damerne til Operaen. Damerne kom lige ned af Trapperne, indhyllede i deres Kniplingsrober. Pepi kom just ind af Porten og gif hen til Vognen, hvor Tjeneren aabnede Døren for Damerne.

„Jeg havde haabet at træffe Eder ene i Aften“, sagde han til sin Søster, „da jeg veed at Hr. v. Sturmback er inviteret til Marineministeren, men som jeg seer, fjøre I ud.“

„Kom med os Pepi“, svarede Irene, „vi fjøre til Operaen.“

„Nei, jeg . . . God Aften, Sol“, han rakte hende Haanden, „god Aften og Farvel med det Samme.“

„Nei, Onkel Pepi, intet Farvel, Du skal tage

med, der hjælper ingen Modstand“, og hun holdt hans Haand fast og trak ham med hen til Bognen.

Irene steg først ind, derefter Donna Sol stadig holdende Pepi i Haanden; han satte sig heller ikke til Modværge, men fulgte med ind i Bognen. Døren blev lukket, og den unge Officer blev helt svimmel i den snævre silkepolstrede Bogn, hvor han, som sad paa Bagsædet, ontrent var helt skjult under Gazepuffer og Silketyll fra Damernes Kjøler.

„Det er prægtigt“, sagde Sol leende med straalende Dine og et Smil, der viste hendes blændende hvide Tænder, „at jeg har tæmmet den vilde Onkel Pepi; nu beholder vi ham hele Aftenen. Egentlig havde vi gjort bedre i at blive hjemme i Aften, ikke sandt Tante Irene?“

„Na nei! jeg glæder mig overmaade meget til „Huguenotterne“; der vil Din Forlovede jo ogsaa søge os efter Dinéren.“

„I saa Fald vil jeg kun følge Eder til Logen“, sagde Pepi.

„Hvorfor det?“ spurgte Søsteren, „Du holder jo ellers meget af Musik.“

„Men han holder ikke af os“, sagde Sol, „han undgaaer os, hvor han kan, den slemme Gabriel.“

„Jeg hedder ikke Gabriel.“

„Sol kalder Dig Gabriel, fordi Du minder hende om et Maleri, der forestillede ham.“

„Ja, en Erkeengel, Onkel, smigrer det Dig ikke.

„Forhaan mig ikke“, svarede Pepi med et dybt Suf.

De vare naaede til Operahuset.

Forestillingen var lige begyndt, da de to Damer kom med deres Ledfager; han hjalp Damerne af med deres Dvertoi. Sol bar en Rosa Tylls Kjole og Roser i det sorte Haar; Irene var i en sort, halvt nedringet Floilskjole, Hals og Haar vare smykkede med Set. Sol saae blændende, Irene udmærket godt ud. Irene lagde selv Mærke til det ved et Sideblik i Logespeilet.

„Kom, Pepi, og sæt Dig bagved mig“, sagde Irene, efterat hun havde lagt Bouquet og Vorgnet paa Logeranden, medens Sol havde taget Plads ligeoverfor og strax rettede sin Stikert paa Skuepladsen, hvor Margrethe af Balois just sang sin Arie.

„Nei“, svarede Pepi, „jeg lovede at følge Eder til Logen, og nu gaaer jeg igjen.“

„Det tillader jeg ikke“, svarede Irene, „Sol, lad ikke Din Dnsel komme ud.“

„Hvad, vil Du ikke høre Operaen?“ spurgte Sol, idet hun vendte sig om til Dnselen, „bliv dog, Dnsel Gabriel, og lad os ikke være uden ridderlig Beskyttelse.“

„Nuvel“, svarede Pepi, idet han satte sig ned, „saa vil jeg blive, til den rette Ridder afløser mig, hvad der vist ikke vil vare ret længe.“

Sol fordybede sig atter i Musikken, og imedens talte de to Sødsfende sagte med hinanden.

„Jeg kan egentlig slet ikke sige Dig, Fri, hvor fremmed Du forekommer mig i al den Pynt, i dette Palais, disse Skviper, denne Loge o. s. v., men Du bevæger Dig saa naturligt, som om Du var opvoget deri.“

„Sa, kjære Pepi:

„„Mennesket voxer med Maalet, det har . . .““

Men Spøg tilside, jeg er virkelig bleven et andet Menneske; denne Atmosphære, der for Dieblikket omgiver mig, har noget eiendommeligt berusende ved sig; den vugger mig som i en Drøm. Dersom jeg imorgen kom tilbage under de tidligere Forhold, vilde jeg igjen være som tidligere, men idag er jeg et andet Væsen, men forresten, Du har Ret, jeg modtager alle Indtryk som noget naturligt, der tilkommer mig; jeg maa engang have været en fornem Dame i en anden Verden, thi det er, som om dette Liv bringer mig en Erindring om et tidligere Hjem, hvor jeg mangen Gang har baaret Floislsløbet hen over Marmorflisen, og hvor Dørene maa være blevne lukkede op af gallonerede Tjenere, siden min Gang forekommer mig saa let, som om jeg gif paa Skyer.“

„Naa, det kan da ikke være nogen sikker Grund at gaa paa“, mente Pepi leende.

„Du forstaar nok, hvad jeg mener; jeg vilde

kun udtrykke, hvorledes jeg føler mig baaret og vugget ligesom i Taft."

"Du har vel ikke druffet lidt formegen Champagne til Middag?"

Trene lo.

"Og det siger Du, Pepi, til Din strenge Mama Tri, som Du ellers pleier at kalde mig!"

"Naar skal Brylluppet holdes?" spurgte Pepi med hævet Stemme.

"Hvilket Bryllup?" spurgte Sol, idet hun vendte sig om mod ham.

"Dit!"

"Mit Bryllup? jeg tænker snart — det vil sige — jeg ved ikke — naar han vil have det — eller maaske, naar jeg vil — eller —"

"Eller maaske naar jeg vil", sagde Pepi spottende.

Døgedøren aabnedes, og Sturmbaek traadte ind. Han bukkede for Damerne og tog Pepi i Haanden. Sol nikkede venligt smilende til ham, og han satte sig ved Siden af hende.

"Hvor De seer fortryllende ud i Aften, Barn", sagde han til hende, efter at Tæppet var gaaet ned for anden Akt, "se, alle Riffertter rettes herop. Det var en kjedsommelig Middag hos Ministeren, og jeg greb den første Leilighed til at fjerne mig. Jeg føler mig virkelig kun vel i Donna Sols og hendes kjære Tante Trene's Nærhed. Hvorledes gaer det Trene?"

„Taf, udmærket godt! Ogjaa vi have favnet Dem idag. Jeg troer, det gaar Sol og mig ligejaa, vi føle os først rigtig vel, naar vi ere sammen med „vor Forlovede“ — hvor skal Du hen, Pepi?“

„Na, jeg ser en Ven af mig dernede, Farvel!“
og horte var han.

„De maa ikke jaa officielt give mig Titel af Brudgom“, fortsatte Sturmback det afbrudte Emne, „det skal først siges mig af Sols Mund, naar Prøvetiden er forbi, og hun da ikke har givet en Anden den.“

„Der er ingen Anden, der vil vove at bede om Sols Haand“, sagde Irene, „thi man veed i hele Byen, at Deres Myndling er bestemt for Dem.“

„Kosina var ogsaa bestemt for sin Formynders, og Almaviva vovede dog at vinde hendes Hjerte, ikke sandt?“

„De vil vel ikke sammenligne Dem med Bartolo, Lieutenant Frederik“, svarede Sol.

„Men gives der Ingen, som De kunde sammenligne med Almaviva, Donna Sol?“

Hun betænkte sig et Dieblif.

„Nei, der er er Ingen mellem dem, som søge at behage mig.“

I Løbet af Aftenen kom endnu nogle Herre ind i Logen; imellem disse var den unge Grev Helmenstein, Stjernen i det wienfke Selskabsliv. Han var dødelig forelsket i Sol, men han var endnu

i Kamp med sig selv, om han skulde anholde om den smukke Donnas Haand eller ei.

Da han selv var overordentlig rig, havde hendes Millioner ingen Tiltrækning for ham, hvorimod hendes erotiske Fødsel var en Anstødssten for den unge østerrigiske Aristokrat. Sol havde slet ingen Forbindelser med Wiener=Adelen, og Frøken von Wender var en helt fremmed Personlighed, der slet ikke hørte til Selskabet. Dertil kom dette besynderlige Forhold til Søofficeren, som gik for at være hendes Formynder. Grev Helmenstein, hvem Wiens mest adelige Mødre sukede efter at faa til Svigersøn, kunde derfor ikke faa let bestemme sig til at bede om hendes Haand, tilmed da hun ikke gjorde sig den ringeste Umag for at fængsle ham, men hendes be-
daarende Skønhed vandt dog Scir. Waagen og i Drømme fulgte hendes Billede ham, og han kunde slet ikke tænke sig sin Fremtid, uden at hun var knyttet dertil, og denne Aften i Logen kom han paa det Reue med sig selv derom.

(Fortsættes).

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 28.

Lørdagen den 12te Juli 1884.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Donna Sol.

Novelle af B. Dulot.

(Fortsat.)

„Seg maa have hende.“

Derfor vendte han sig til Irene og sagde:

„Tillade Damerne, at jeg imorgen aflægger et Besøg, da jeg vilde tale et Par Ord med Dem i et vigtigt Anliggende?“

„Med Fornøielse, Hr. Greve“, svarede Irene lidt bange, da hun anede, i hvilken Anledning han ønskede at tale med hende; men Sol sagde ganske frimodigt:

„Ja, vi ere hjemme imorgen Formiddag.“

Sturmbæk blev i Logen til Forestillingen var forbi og fulgte Damerne til Vognen. Da Irene

og Sol vare komne hjem, gif de ikke strax til No, men satte sig ind i Salonen, hvor Ilden knittede lystigt i Ovnen, og hvor Theen var serveret paa et lille Bord.

Don Quichote laae mageligt udstrakt foran Ilden, og Torquemada havde ved Sols Indtrædelse givet sig til at springe rundt af Glæde og sprang nu frem og tilbage omkring Thebordet, idet den logrede med Halen i Haab om at der skulde falde et Stykke Kage af til den.

„Taalmodighed, Taalmodighed, min kjære Hr. Storinkvisitor“, sagde Sol paa spansk til den, „først maa jeg skjenke The til Tante og Deres ærbødige Herskerinde.“

Irene sad i en Lænestol tæt ved Kaminen og brugte Don Quichote som Skammel. En Tid lang sad hun tavst og stirrede ind i Flammerne, derpaa udbrød hun pludselig:

„Sol, hvad skulle vi imorgen svare Grev Helmenstein?“

„Ja, det kommer jo an paa, hvad han har at meddele.“

„Gjætter Du ikke hans Hensigt?“

„Nei, jeg forsikrer.“

„Han vil anholde om Din Haand.“

„Nei, det er mageløst“, sagde Sol, idet hun lo fornøiet, „endnu har Ingen høitideligt og efter Kunstens Regler anholdt om min Haand — her er

Din The, Tante, et lille Stykke Suffer endnu? . . . Det maa dog være en stor Fornøielse at kunne give en rigtig velment Kurv; Du har vel allerede uddelt mange af den Slags, Tante? Bliv blot rolig siddende paa Din Plads, her er et Stykke Kage, jeg skal nok række Dig, hvad Du ønsker; nu flytter jeg dette lille Bord her hen imellem os, saaledes, og saa tager jeg Plads ligeoverfor Dig. Værsgo', Torquemada, der har Du Din Bisquit, og vil Du saa forholde Dig rolig. Altsaa, Tante, Du mener, at det er et Egtekabstilbud? Saa gjorde det dog sin Nytte, at min Forlovelse blev holdt hemmelig."

"Og Du agter at afvise Tilbudet?"

"Hvor kan Du spørge derom? Selv om jeg ikke var forlovet, vilde det end ikke i Drømme kunne falde mig ind at offre min Fremtid til Grev Helmenstein. Nu begynder jeg først ret at forstaa, at Du ikke har giftet Dig, Tante, det er jo ligesom en forfærdelig Bestemmelse at tage, dette at betroe sit fremtidige Liv til et vildfremmed Menneske. For at turde vove det, maa man nære et saa gammelt Vensteb for ham, som jeg gjør det ligeoverfor min gode, kjære Fri."

"I Almindelighed, Barn, er det ikke „gammelt Vensteb“, men „ny Kjærlighed“, der giver Mod til et saadant Skridt. Nærer Du virkelig ikke nogen varmere Følelse for Din stolte, herlige Brudgom, vil Du da desuagtet fornye Dit Løfte?"

„Ja, vist vil jeg saa, Tante. Jeg tænker mig stadig, at Papa og Mama deroppe vente det af mig, og desuden: tilhører ikke det Liv, han har reddet ud af Flammerne, ogsaa ham selv? Det var aldeles overflødig, at dette saakaldte Noviciat blev paa-
tvunget mig, jeg har dog i min egen Opfattelse ikke et eneste Dieblif betragtet mig som fri“, og efter en længere Pause tilføiede hun, „og selv om jeg var fri, saa vilde mit Valg falde paa en ganske anden end Grev Helmenstein . . .“

„Er der da en anden, som Du synes bedre om end om alle de øvrige?“ spurgte Irene nysgjerrig.

Den unge Piges fraværende Blik syntes rettet mod Et eller Andet i det Fjerne; et Par Gange aabnede hun Læberne ligesom for at sige Noget, men, idet hun rystede paa Hovedet, nøiedes hun med at sige:

„Jeg synes allerbedst om Frederik v. Sturmback!“

Irene var ene hjemme, Sol var i Besøg hos den spanske Gesandts Familie, som i den senere Tid interesserede sig meget for hende; der var to unge Døttre, som vare glade ved at have fundet en Veninde, der kunde tale deres Modersmaal med dem, og deraf kom det, at Irene meget ofte var ene, imedens Sol var i Selskab med de nye Veninder.

„Jeg kunde have lyst til at kjøre ud og besøge

Brillenheim“, sagde hun til sig selv, idet hun gik fra den store Spisestue ind i den endnu større Selskabsjalon, som i al sin Elegance forekom hende øde og tom. Da Tjeneren serverede Kaffe, gav hun ham Ordre til at lade hente en Bogn og tillige at bede Kathi om at bringe Hat og Overstykke. Faa Minutter efter kom Kathi med Overtøiet og sagde:

„Bognen er der allerede, Frøken, vil Frøkenen fjøre ud, Frøkenen kjeder sig vel ogsaa?“

„Ogsaa? Kjeder Du Dig, Kathi?“

„Al, ja, Frøken, jeg veed slet ikke, hvad jeg skal bestille i dette store Hus, hvor der er saa mange Tjenere til hvert Arbeide; nei, da priser jeg den Tid, da jeg kogte, vaskede og lappede for Dem, Frøken, ja, jeg husker knapt Alt, hvad jeg havde at bestille, hvorimod jeg nu ikke veed, hvad jeg skal faa Tiden til at gaa med.“

„Du kan jo sy paa Dit Udstyr.“

„Det behøves heller ikke mere. Tænk Dem, Frøken, igaar da den franske Kammerjomfru vilde rydde op i nogle Kuffertyer, som endnu ikke vare udpakkede, kom Marquisen selv derind og befalede, at alle de gamle Klædningsstykker skulde deles imellem os. Cora fik en hel Kuffert med Kjoler, den franske Kammerjomfru en Kuffert med Overstykker og Hatte og jeg en Kuffert helt fuld af Linned; De kan tro, jeg blev glad.“

„Naa, saa har Du da ingen Grund til at beklage Dig.“

„Nei, Frøken, jeg er egentlig rigtig glad over hele dette nye Liv, men tillige fjed over ikke at have Noget at bestille hele Dagen, og frygtelige Uergrelser maa jeg taale af Deres hovmodige Kammerfrue, der er saa indbildsk, fordi hun bliver kaldet Kammerfrue, medens jeg kun er Kammerjomfru, men desuden er jo Ingen af os forlovet, og saa maa jeg nok spørge, om min Titel ikke lyder bedre? Tillige maa jeg taale, at Hovmesteren gaaer og gjør Kur til mig . . .“

„Naa ja, Kathi, det bliver Din egen Sag, det interesserer mig ikke, giv mig min Mantille.“

„Ja men, Frøken, min største Sorg“, fortsatte Kathi ganske ugenert sin Tale, „det er Alben, det affhyelige Dyr ærgrer mig, hvor den kan, ved at eftergjøre Alt, hvad jeg bestiller, for at spotte.“

„Det er jo saaledes Albens Vane, Kathi.“

„Ja, det er en nydelig Vane! Mit Fingerbøl tager den paa, foran mit Speil staaer den og lader, som om den vedte sit Haar, og forleden Dag knælede den endog ned ved min Seng, som om den vilde bede . . .“

I dette Dieblif traadte Sturmback ind.

„De vil gaae ud, Frøken v. Wender? Maa ske er det ikke saa vigtigt, at De nok vil skjænke mig en lille Samtale?“

„Slet ikke vigtigt, kjære Hr. von Sturmbach, men Sol er ikke hjemme, og De vilde maaske kjede Dem hos mig.“

„Seg vidste, at Sol var ude, og det var netop med Dem, jeg vilde tale, jeg havde haabet at kunne tilbringe en behagelig Aften sammen med Dem; kan jeg ikke formaa Dem til at blive? Vil De ikke offere mig Theatret eller Selskabet, hvor De var ifærd med at tage hen?“

„Det var min Hensigt at besøge en gammel Veninde, men det kan ogsaa vente til en anden Gang. Her, Kathi“, sagde hun og tog Hat og Mantille af, „tag dette med ud, og lad ogsaa Bognen kjøre igjen. En Kop Kaffe Hr. v. Sturmbach?“

Kathi gif ud.

„Naa, hvad er det saa, som De har at sige mig?“ spurgte Irene, efter at Sturmbach havde takket for Kaffe.

„Egentlig ikke noget bestemt.“

„Formodentlig angaaer det Sol?“

„Seg glædede mig kun til i det Hele taget at kunne tale med Dem en Aften — om Sol og om Andet.“

„Af Alt ligger Sol Dem dog mest paa Hjertet.“

„Ja, naturligvis. Sig mig oprigtigt, hvorledes staaer det med mit Anliggende, er den lille Wildkat forberedt paa at træffe en afgjørende Beslutning?“

„Hun er ikke saa vild, som De troer. Sol har

en temmelig bestemt Karakter, idetmindste med hvad der angaaer Dem; ikke en eneste Gang — det er hendes egne Ord — har hun vaklet i Besvarelsen af det Spørgsmaal, om hun skal tilhøre Dem eller ikke; hun har ikke et eneste Dieblig betragtet sig som fri. Fornylig maatte jeg give Grev Helmenstein, som anholdt om hendes Haand, et Afslag i hendes Navn. Jeg troer, selv om Noviciatet skulde vare i flere Aar, vilde Sol dog tilsidst tage Sløret — Brudersløret naturligvis, det var derfor maaske bedre — mener De ikke ogsaa? — at faa en Afslutning paa denne uklare Situation og deklarere Forlovelsen. Jeg glæder mig til at skulde optræde som Brudens Moder.“

(Fortsættes).

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 29.

Lørdagen den 19de Juli 1884.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Donna Sol.

Novelle af B. Dulot.

(Fortsat.)

„Dertil er De egentlig alt for ung, Srene, (tillader De, at jeg udelader „Froken“) ligesom jeg er for gammel til at have Bryllup. Veed De, at jeg allerede er 38 Aar, og at Sol altsaa kunde være min Datter. Jeg frygter for, at hun ikke bliver lykkelig med mig.“

„Ikke lykkelig?“ sagde Srene langsomt, idet hun hævede sit Blik og saae Frederik ind i Øinene; dette Blik sagde saa tydeligt: hvem skulde vel ikke kunne være lykkelig ved Din Side, Du herlige Mand, at Sturmbach ikke kunde lade være at gribe hendes Haand og trykke den hjertelig; da slog hun rødmande Øinene

ned og traf langsomt Haanden til sig. Hendes Hjerte bankede og hun følte sig saa lykkelig.

„Kjære Frederik, jeg vilde ønske, at De maa blive rigtig lykkelig; tag De Deres yndige Brud i Besiddelse, det er en hjertensgod Pige, og jeg er allerede utaalmodig efter at nyde min Moderglæde ved Synet af Eders Lykke.“

„De kunde i det Mindste sige Søsterglæde.“

„Na, jeg har altid været vant til at handle moderligt.“

„Hvorledes det?“

„Fra min tidligste Ungdom maatte jeg træde i Moders Sted for mine Sødsfende.“

„Fortæl mig Noget om Deres Ungdom, Srene? Vil De?“

Og Srene fortalte. Frederik hørte opmærksomt og bevæget efter; derefter kom Turen til ham. Det Liv, der laae bagved ham, var naturligvis meget mere bevæget, men i Et stemte hans Fortid overens med Srenes, nemlig deri, at han aldrig havde næret Kjærlighed for Noget. Paa hans lange Rejser havde han vel havt nogle Eventyr — som han dog ikke fortalte Srene, uagtet han nær havde forglemt sig selv — men han havde aldrig knyttet nogen alvorlig Forbindelse.

„Min eneste sande Kjærlighed var til min Moder“, sagde han, „det var den ædleste, herligste Kvinde, jeg har kjendt. Jeg var hendes eneste Barn;

min Fader døde 8 Dage efter, at jeg var født, og da jeg voksede til, sluttede hun sig til mig som til en Ven, ligesom hun altid var min bedste Veninde. Paa alle mine Reiser gif der ikke en Dag, hvor jeg ikke skrev i det Mindste en Side til hende, og hendes Breve ere en sand Skat for mig. Da jeg mistede hende for 2 Aar siden, var det, som om min halve Livskraft svandt; det forekom mig, som om Jntet mere bandt mig til Verden. Den heftige Smerte har naturligtvis lagt sig, men jeg troer, at jeg aldrig mere kan blive rigtig glad, i det Mindste ikke saa livlig, som det sommer sig for Donna Sols Hgtefælle.

„Jeg har ogsaa følt en saadan stor Kjærlighed“, yttrede Irene, „og dersom jeg engang skulde miste den, vil Verden heller ikke mere være Noget for mig.“

„Jeg kan gjette det — denne store Kjærlighed er Søsterkjærlighed. Jeg har ofte mærket, hvorledes Deres Dine Lyfte, naar de hvilede paa Deres Broder.“

„Ja, det er sandt. Men hvad jeg føler for ham, er ogsaa mere Moder- end Søsterkjærlighed: jeg har opdraget ham som mit eget Barn, og jeg er ham saa inderlig hengiven, kort sagt, denne Følelse er netop saaledes, som Moderkjærligheden altid bliver skildret.“

„Det er saa skjönt at offre sig, især naar Offret bliver gjengjældt og modtaget. Mon mit Hjerte

nogensinde mere skulde blive fyldt med en saadan Følelse.

„Og deres Brud da?“

„Ja, hun er en hjertensgod Pige; jeg vil elste hende og værne om hende, hvis hun bliver min Hustru, men det er jo endnu ikke afgjort.“

„Hr. von Sturmback, kun fra Deres Side er Afgjørelsen vakkende, hvad Sol angaaer, som jeg sagde Dem før, saa —“

„Hvad Sol angaar“, afbrød Sturmback hende, „saa er hun et uskyldigt Barn, der endnu slet ikke veed, om hun har et Hjerte at give bort eller ikke. Lad os tale om Dem, Irene, . . . hvor kan det være, at De endnu intet Valg har gjort?“

„Jeg har aldrig havt noget Tilbud“, svarede Irene leende, „og min eneste Kjærlighed var, er og bliver Pæpi; Sol holder jeg ogsaa meget af, og — —“

„Hvorfor afbrød De Dem selv?“ sagde Frederik, idet han atter tog hendes Haand, „vilde De maaske have jagt, at De ogsaa havde lidt tilovers for mig?“

„Ja, Hr. v. Sturmback, jeg er Dem af Hjertet hengiven og ønsker at see Dem rigtig lykkelig.“

„Tak, Irene. De er bleven mig saa kjær i den korte Tid, jeg har kjendt Dem. Jeg bliver altid saa varm om Hjertet i Deres Nærhed; ikke sandt, vi ville slutte Venstab for bestandig?“

Atter følte hun sin Sjæl udvide sig i det uendelige Velvære. Hun fandt det ganske naturligt, at

Sturmbach lagde sin Arm om hendes Liv og ganske let drog hende til sig; hendes Haand hvilede paa hans Skulder, og hun følte hans Læber paa sin Pande.

Saaledes fode de nogle Dieblikke taufe og ubevægelige. Aldrig, aldrig havde Irene følt en saadan salig Tilværelse. Hvor hun nu følte, at hun havde ham kjær, denne herlige Mand; hvor smukt var det ikke af ham at omgaaes med hende saa venlig . . .

Hans Kys, hvis varme Mande ligesom kjærtegnede hendes Pande, var sødt som selve Kjærlighedsslykken, rent som Englenes Betsignelse; hun banlyste alle Tanker, alle Grindringer og nød dette Minuts berusende Lykke.

Men kun et Minut varede dette Trylleri; da stod Sturmbach pludselig op og gik nogle Gange op og ned ad Gulvet, saa blev han staaende foran Irene:

„Nei, det er bedst, at jeg gaaer“, sagde han, „God Nat, Irene, det lader ogsaa til, at De nu faaer Besøg, jeg hørte Kloffen ringe; det er formodentlig Lieutenant Pepi, saa er det dobbelt rigtigt at jeg gaaer, thi Deres Broder kan ikke lide mig.“

I næste Dieblik traadte Pepi ind; Sturmbach tog hurtig Afsked og fjernede sig, og de to Sødsfende bleve ene.

„Seg vidste, at Sol ikke var hjemme og vilde

forkorte den ensomme Aften for Dig. Jeg havde ikke ventet at træffe „den Forlovede“ her, men han skyndte sig jo ogsaa at gaa, jeg troer, at han ikke kan lide mig.“

„Det er affurat de samme Ord, han udtalte om Dig; jeg kan ikke begribe, hvorfra denne Antipathi kommer.“

„Antipathi? Paa ingen Maade, men jeg holder ikke af at see ham ved Siden af Sol.“

„Er Du misundelig, Pepi, under Du ham ikke den smukke Pige?“

„Hun passer ikke til ham.“

„Det siger han selv.“

Efter en lang Pause begyndte Pepi som et Menneske, der pludselig tager Mod til sig:

„Tri, jeg vil meddele Dig Noget, men lov mig, at Du ikke vil blive vred paa mig?“

„Hvad er det, Pepi?“

„Jeg har besluttet at reise til Bosnien og deltage i Kampen.“

„Hvor kan det dog falde Dig ind? Dit Regiment er vel ikke beordret derhen?“

„Nei, mit Regiment bliver rolig her, men jeg kan let lade mig forflytte, og i Nodsfald kan jeg gaae ind i det frivillige Korps.“

„Men Pepi dog, hvorfra kommer denne Krigslyst? Er det Uergjærighed? Betænk, hvor dyrebart Dit Liv er for mig, Du er jo mit Alt, Pepi.“

Et andet Billede viste sig i samme Dieblif for Irene og ligejom modsagde hendes sidste Ord: Broderen var ikke mere hendes Alt; dog vedblev hun:

„Dg for min Skyld skal Du sandelig ikke indlade Dig paa et saadant Lune; det var noget helt andet, naar Pligten bød Dig at gaa med i Krigen, men nu er det jo mere et Lune end Mod.“

„Feighed er det, Irene, ikke Mod. Seg maa bort herfra, jeg tør ikke blive i Wien, — jeg kan ikke. Seg maa flygte, Tri, feig og ulykkelig flygte bort —“

„Hvad siger Du Barn, hvad er der sket.“

„Seg er rasende forelsket, Tri!“

„I Sol?“ spurgte Irene ganske sagte.

Pepi nikkede og bedækkede mit Ansigt med begge Hænderne.

„Min stakkels, stakkels Pepi!“

„Skriver Du, Tante!“ spurgte Sol en Efterdag, idet hun traadte ind i Irenes Værelse.

„Ikke noget vigtigt, Barn, hvad vil Du?“

„Na, det er heller ikke noget vigtigt, jeg vil hellere gaae og overlade Dig til Dit Skriverseri.“

Det var Dagbogen, Irene atter havde faaet fat i. Da Sol havde lukket Døren efter sig, dyppede Irene atter Pennen og fortsatte:

Hun overlader mig til mit Skriverseri, hun veed

ikke, hvor tungt dette Arbejde er, thi det er et Skriftemaal, og det er altid pinligt at faa begyndt paa at skrifte. Selv om jeg ogsaa er min egen Skriftefader, saa falder det mig dog saa svært at nævne min egen Synd, og Absolutionen vil jeg sikkerlig nægte mig selv; jeg Ulykkelige, hvad er der dog hændet mig? Siden hin Aften — det er idag en Uge siden — da min stakkels Bepi aabnede sit Hjerte for mig, er det ogsaa bleven forfærdeligt klart for mig, hvorledes det staar til med mig selv: Jeg elsker ham, ja, jeg elsker ham; allerede ti Gange har jeg nedskrevet disse Ord i dette Skriftemaal. Jeg vaagner om Morgenene med disse Ord paa Læben, jeg hvidsker dem, hvergang jeg mærker den samme Trykken for Brystet, som jeg følte, dengang da Frederik trykkede det lette Kys paa min Pande, og sagde: „Vi ville altid vedblive at være Venner, vi to, Irene, ikke sandt? — Venner?“ —

(Fortsættes).

Foreslaaet nyt Medlem:

Frugt- og Grønthandler C. Nordelli.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gøthersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Sex og halvfemhindstyvende Aargang.

N°. 30.

Lørdagen den 26de Juli 1884.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Donna Sol.

Novelle af B. Dulsot.

(Fortsat.)

„Nei, nei! jeg elsker ham, jeg elsker ham. Saa skulde altjaa dog ogsaa jeg lære den Elskovsfeber at kjende! Men det blev ikke i Ungdommen, at jeg følte den, og nu da jeg begynder at blive ældre, griber den mig med dobbelt Magt: med den første Kjærligheds Forbauselse, og med den sidste Kjærligheds Vengstelse. Og min stakkels Papi! ogsaa han skulde blive angreben af den samme Sygdom, og for ham er der ingen anden Udvei en Flugt. Maa ske bliver han saa skudt i en eller anden Bjergkloft . . . og det er Sol Skyld i, og hun vil aldrig faa det at vide: hvis min Papi skulde dø, vil jeg fortælle

hende, for hvis Skyld han er død, for at der dog kan blive skjænknet ham en Taare og et Suk fra den Elskede; men Frederik maa aldrig erfare, at han har skaffet mig en saa frydefuld Smerte. Vi ullykkelige Sødsfende! hvorledes er det dog gaaet til, at vi have forelsket os i dette lykkelige Brudepar? vi havde det begge saa fredeligt og godt. Naar jeg blader tilbage i denne Dagbog, seer jeg, at jeg før denne franske Nieces Ankomst følte mig glad og lykkelig ved min Tilværelse. Jeg har ogsaa etsteds nedskrevet, at jeg ikke troede paa Kjærligheden — nu tvivler jeg ikke mere; nu veed jeg, hvad det vil sige at have et Billed i Hjertet med glødende Længsel og Attraa og dog fuldstændig uden Haab. Naar jeg dog blot kunde flygte ligesom Pepi; men jeg maa pænt blive — jeg skal jo agere Brudens Moder . . . er jeg skinshg? nei, nei, jeg under ham i Sandhed denne Lykke — ogsaa hende. Det er dog deiligt, at Skjæbnen har givet ham en saa glimrende, rig og elskværdig Brud. Himmelen bevare mig for, at jeg skulde ønske, at Skjæbnen ikke . . .

„Undskyld, Irene, at jeg træder ind uden at være meldt.“

Irene vendte sig om, og slog sin Mappe i.

„Ah, er det Dem, Hr. von Sturmbach“, udbrød hun, idet hun rakte Haanden hen imod ham, „Sol er hjemme, nu skal jeg strax lade kalde paa hende.“

„Er De ikke rask, Frøken von Wender? De bliver jo baade bleg og rød —“

„Taf, jeg befinder mig fuldkommen vel.“

„Deres Haand er ogsaa ganske kold.“

Frene trak sin Haand til sig.

„Nu skal jeg sende Bud efter Sol“ sagde hun, og strakte Haanden ud efter Klokkestrengen.

Sturmbach stillede sig iveien for hende.

„Nei ikke nu, Frene; det er mig netop kjært ikke at træffe Sol; jeg har skrevet et Brev til hende, og ønsker, at hun skal læse det i Enrum, overtænke det i Ro og efter modent Overlæg give mig sit Svar i Aften. Kl. 8 kommer jeg tilbage. Her er Brevet; vil De gjøre mig den Tjeneste at overgive det i hendes egne Hænder, min Fremtid afhænger af Svaret.“

„O, om dette kan der ikke være nogen Tvivl, Hr. von Sturmbach, De vil blive lykkelig — Gud skjænke Dem en fuldstændig og stedsevarende Lykke . . .“

„De græder, Frene? er det Tanken om Lykken, der fremkalder denne Taare? ja Lykken er en hellig Sag, og hvor man troer at skue den saa nær, bliver man greben af en Slags Andagt, ikke sandt? — Farvel Frene, paa Gjensyn i Aften.“

Da han havde lukket Døren efter sig, kastede Frene sig i en Lænestol, og lod sine Taarer have frit Løb. Brevet, som Frederik havde givet hende, førte hun til sine bævende Læber.

„Dyrebare, herlige Mand“, hvidskede hun, „hvor jeg dog elsker ham!“

Dg Videnskaben, som saa længe havde været gjemt i dette Kvindehjerte, blussede flammende op; idet hun udstødte et dybt Suk, trykkede hun atter Brevet til sin Mund.

„Tante, kjære lille Tante Fri, hvad er der iveien med Dig?“

Sol knælede ned ved Siden af Lænestolen.

Frene udstødte et Skrig, og kastede Armene om den unge Piges Hals.

„Hvad der er iveien med mig Barn? jeg er overvældet af Glæde. Jeg er Din Lykkes Budbringerste. Se her, tag dette Brev.“

„Fra Sturmbach?“

„Nu er det forbi med Noviciatet, nu bliver Du anmodet om det afgjørende Ja.“

Du kjender altsaa Indholdet?“

„Nei, men jeg gjætter det.“

„Nuvel! lad os strax see efter“, og Sol skulde lige til at aabne Brevet.

Frene greb hende i Armen.

„Nei ikke her hos mig, Sol. Tag dette Brev med ind paa Dit eget Bærelse, og læs det ganske alene; Du bør modtage Spørgsmaalet fra Din Forlovede uden Vidner, og ogsaa uden Vidner finde Svaret derpaa i Dit eget Hjerte. Gaa, mit Barn.“

„Som Du vil Tante.“

Samme Dag kom den spanske Gesandts Døttre i Visit og bleve til Middag, saa det blev Aften, inden at Irene havde faaet Tid til at tale med sin Niece om Resultatet af Brevet. Kun et Dieblif fandt hun Leilighed til at gjøre Sol et Spørgsmaal.

„Naa“, havde Irene spurgt. „Har Du Dit Svar færdigt til Sturmback, og hvorledes er Udfaldet?“

„Aldeles efter hans Hjertes Ønske“, svarede Sol.

Gjæsterne toge bort lige efter Middag for at tage i Theatret, og Sol og Irene bleve da endelig alene. Klokken var syv. Det var i de første Dage af Mai og udenfor var det en maaneflar, blomsterduftende Foraarsaften. Dørene til Verandaen stode aabne. For Vinduerne og Dørene vare de svære Silkegardiner lukkede; en Lampe med rosafarvet Sjærm kastede et behageligt Skjær om i Stuen, og i Kaminen brændte Ilden lystigt. Det bløde Tæppe, de blanke Speile og Blomsterne i Vaserne — Alt dette forenede i sig den hyggelige Winter og den blomstrende Sommer med sin Varme.

Irene havde lige fulgt Gjæsterne ud og kom tilbage til Salonen.

„Sturmback kommer vist snart, hvor er Du Sol?“

„Her, Tante, ude paa Verandaen, det er en deilig Aften, kommer Du ikke herud?“

„Nei, jeg fryser“, og hun fatte sig forfroszen hen ved Kaminen.

En lang Tid blev hun siddende ubevægelig og saae ind i Flammerne; da horte hun Skridt bag ved og vendte sig om.

„Du her, Pepi?“

„Ja, Mama Sri, jeg kommer for at sige Farvel til Dig, jeg reiser imorgen tidlig.“

„Hvad? Har Du allerede faaet Tilladelsen?“

„Nei, min Oberst er reist fra Wien i Familieanliggender til Brünn. Der vil jeg reise hen imorgen og forebringe ham Sagen, saa haaber jeg nok, at det gaaer i Orden.“

„Men hvorfor haster det saa stærkt? længes Du saameget efter at komme i Slaget?“

„Ja, det haster at komme bort; det vilde være skræffeligt for mig at see Sturmback føre min Elskede hjem! O! Sri, jeg kan ikke engang sige Dig, hvor høit jeg elsker hende, denne himmelske Sol, jeg vil dø for hende.“

Srene greb Broderen i Armen for at hindre ham i at tale videre.

„Hys“, sagde hun hurtigt og vendte Hovedet om mod Balkondøren.

Da saae hun Sol, som allerede var kommen ind i Værelset, staae nogle Skridt fra hende og Broderen; hun maatte have hørt hvert eneste Ord. Hendes Kinder glødede og en Sittren gjennemfoer

hendes Legeme. Paa et Tegn af Irene reiste Pepi sig op, og da saae han den Elskede staae for sig; nu kjendte hun altsaa hans Hemmelighed. De stode saaledes nogle Dieblikke tause; da rakte Sol ham langsomt sin lille Haand og sagde:

„Du vil reise bort, Dufel Gabriel?“

Han førte hendes Haand til sine Læber; det forekom ham, at hans Strube blev sammensnøret, saa overvældende vare hans Følelser.

„Sol, Sol“, stammede han, „Elskede!“

Irene kastede sig imellem.

„Pepi, er Du fra Forstanden?“ og hun traf Sol hen til sig.

„Gaa, Pepi“, hun vendte sig endnu engang om til Broderen, „vi vente Sols Forlovede!“

„Ja, jeg skal gaa“, sagde Pepi, „men lad mig dog tage Afsked, lad mig dog blot faae dette sidste Minut. Det er, som om jeg skulde tage Afsked med selve Livet, og nu, da hun veed, hvad der foregaaer i mit Hjerte, falder det mig dobbelt svært at løs-
rive mig.“

„Vil Du reise bort fra os, Gabriel?“ begyndte Sol med bævende Stemme.

„Ja, Levvel! vi ses aldrig mere; maaske gaaer jeg Døden imøde, men selv om dette ikke bliver Tilfældet, vilde jeg dog ikke gjense Dig mere, naar det kun kunde ske, efter at Du var bleven en Andens Hustru.“

En Tjener traadte ind og meldte: Hr. von Sturmback.

Bepi gjorde en Bevægelse.

„Gabriel“, sagde Sol i en bydende Tone, „jeg forbyder Dig at gaa, hører Du, Onkel Bepi; jeg har ogsaa en Ret til at sige: jeg vil; og nu siger jeg det: Du bliver, fordi jeg vil have det.“

Bepi bøiede sit Hoved.

Den samme Dieblif traadte Sturmback ind og frene gif ham imøde.

„Jeg har ventet Dem med Utaalmodighed“, sagde hun.

Man hilste paa hinanden, og viklede de almindelige banale Fraser, idet der hvilede et vist Tryk over dem alle. Man kunde se paa disse fire Personer, at deres Tanker vare optagne af Noget, der bevægede dem dybt, Noget, der ikke kunde komme til Orde.

(Sluttes).

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 31.

Lørdagen den 2den August 1884.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Donna Sol.

Novelle af B. Dufot.

(Sluttet.)

Efter nogen Tids Forløb, brød Sturmbaet
Taussheden.

„Donna Sol“, sagde han, idet han gif hen
imod Balkondøren, „vil De følge mig herud et
Dieblif, for at . . .

„For at give Dem Svar paa Deres Brev?“
afbrød den unge Pige ham, „det er imidlertid ikke
nødvendigt, at jeg giver Dem det under fire Dine;
jeg kan strax sige Dem, at dette ganske svarer til
Deres Ønske, Lieutenant Friis.“

Bepi bleguede, og over Frederiks Ansigt gif

der et taknemmeligt Smil. Han satte sig ved Siden af Sol.

„Lad os altsaa høre“, sagde han.

„Tillader De, siden jeg nu vil meddele Dem mit Svar i Paahør af disse mine kjære Venner, at jeg først gjør dem bekendt med Indholdet af denne Skrivelse?“ og hun tog Brevet op af Lommen.

„Som De vil, min dyrebare Donna Sol.“

„Hør nu altsaa efter Tante Tri, og Du ogsaa Onkel Pepi, hvad min kjære Don Federigo skriver.“

Hun smilede venligt til Sturmback, og rakte ham sin ene Haand, som han beholdt, medens hun oplæste følgende af det Brev, som hun holdt i den anden Haand:

„Det er paa Tiden, Donna Sol, at det kommer til en Afgjørelse. Jeg kunde have sagt Dem dette mundtlig, men jeg foretrækker dog at gjøre det skriftlig: for det Første, for at de kan have Tid til at beraade Dem med Dem selv om Svaret, og for det Andet, fordi det, som jeg har at sige Dem, lettere lader sig nedskrive end udtale.

Donna Sol! Jeg føler mig ikke kaldet til at blive Deres Ugtefælle. Det er altid en Feil, naar to Mennesker blive forlovede med hinanden, uden at det skeer af gjensidig Tilbøielighed. Derved bliver man berøvet Hjertets herlige Ret til selv at give sig hen. De kan ikke elske mig, Sol . . . et saa ungdomsfriskt livsprudlende Bæsen, som De, kan

ikke føle sig hendraget til den alvorlige Mand, som tilmed ikke mere er ung. Naar jeg giver Afkald paa Deres Haand, giver jeg Dem derved Menneskets høieste Gode tilbage, nemlig Friheden. De er smuk som en Engel, og umaadelig rig. Hele Verden staaar aaben for Dem, og De har kun villet blive min for at indfri et gammelt Løfte, for at tilbagebetale en formentlig Gjæld, som om jeg havde reddet dette Liv ud af Flammerne, for at tilegne mig det selv. Den gamle Lieutenant Frikes Haand skal ikke staa for Dem som en Belønning, der kun kan betales ved at De ofrer den Kjærlighed, som Deres unge Hjerter maa komme til at føle, eller maaske alt føler; og i ethvert Tilfælde skal den ikke være Betalingen for en Barnegjæld. De veed slet ikke, hvilket Paradis De har at skjænke bort, men dette kan jeg ikke modtage.

For at betage Dem enhver Skrupel, vil jeg sige Dem — og med dette skulde jeg egentlig have begyndt — at jeg elsker en anden. Den Kvinde, som jeg ønsker mig, er en stille ligefrem Pige, men hun har en saa dybt førende alvorlig Sjæl, at jeg føler en mægtig Trang til, naar jeg kommer i hendes Nærhed, at aabne mine Arme og udbryde: Kom, hvil Dig ved mit Hjerter, lad mig gjøre Dig lykkelig, Du, som er bedrøvet, lad mig elske Dig, Du, som trænger til Kjærlighed. — Men hvorfor fortæller jeg Dem alt dette, Sol, det er jo ikke om mig, det dreier

fig, men om Dem. Min Kjærlighed er ikke en Videnskab, jeg vilde kunne give Afkald paa hende, og er ogsaa beredt til at gjøre det, hvis De forlanger, at jeg skal opfylde det Løfte, som ligger i vor Forlovelse.

Det er jo muligt, at De har fast besluttet at indfri det Løfte, som De har givet Deres afdøde Forældre. Hvis dette er Tilfældet, behøver De blot at give mig et Vink, og idet jeg takker Dem for denne store Hengivelse, skal det være mit fremtidige Livs Opgave at beskytte Dem saa ømt og trofast, som det paa nogen Maade er mig muligt.

Deres oprigtigste Ven

Frederik v. Sturmback.

I aandeløs Spænding havde Pepi og Irene lyttet til denne Oplæsning. En uudsigelig Glæde havde sænket sig i den Førstes Hjærte. Forlovelsen var hævet. Ikke fordi han nærede det Haab at komme til at eie den Tilbedte, men den Smerte at vide hende i en andens Besiddelse, var taget fra ham. I Irenes Sjæl derimod var der trængt en ny Smerte ind. Hun følte pludselig en brændende Skinsyge mod den Ubekjendte, som han elskede. Sol havde hun undt ham, maaske fordi hun saae, hvor rolig og faderlig han omgikkes hende; maaske ogsaa, fordi hun følte, hvor nær den elstelige Pige var kommen til at staa hendes Hjærte, som om det havde været hendes eget Barn; men Tanken om denne

Anden, som han længtes efter at trykke i sine Arme, var hende uudholdelig.

Efter at Sol havde endt, foldede hun Brevet sammen. Først fæstede hun sit Blik paa Frederik og derefter paa de Andre.

„Hør nu mit Svar. Jeg betragter mig alligevel som Brud.“

Alle sade tausje — dette havde Ingen ventet.

„Ja“, fortsatte hun med straalende Øine og med bankende Bryst, „ja, jeg betragter mig som en lykkelig Brud, jeg forstaar nu, hvad der staar i dette Brev om det unge Menneskes glødende Kjærlighed, om den Lykke, der ligger i, at to Hjærter frit hengive sig til hinanden; ogsaa jeg havde Lust til at sige til En: kom og bliv elsket, Du, der sukker efter Kjærlighed, kom og bliv lykkelig, Du, der er bedrøvet! Ja, jeg veed det, først idag har jeg lært det, jeg har et Paradis at give bort og at modtage . . .“

Og hun reiste sig op og rakte begge sine Hænder henimod Pepi. „Gabriel“, udbrod hun med bristende Stemme, „vil Du have mig til Hustru?“

„Med et Blædesfrig sluttede den Lykkelige Bruden i sine Arme.

Sol viklede sig løs, og idet hun greb Sturmbacks Haand, sagde hun:

„Og nu min kjæreste, kjæreste Ven, skynd Dem nu til den Elskede, den stille, ligefremme Pige . . .“

„Jeg staar ved Siden af hende“, sagde han, „men vil hun ogsaa have mig?“

„O, saa har jeg gjættet rigtigt“, raabte Sol med overstrømmende Glæde, idet hun lagde sine Arme om Irene's Hals. „Søster, Veninde, Du elsker ham, ikke sandt?“

Dg i sit Overmod stødte hun hende over i Frederik's Arme, og idet Irene besvarede det Kys, han trykkede paa hendes Læber, fik han fuld Besked paa Spørgsmaalet.

I dette Dieblif ringede det paa Portkloffen. Sturmbach kaldte paa en Tjener.

„Damerne ere ikke hjemme for Nogen idag, hvo der end maatte komme“, befalede han. „Ikke sandt, I kjære“, sagde han, efterat Tjeneren havde lukket Døren igjen, „er det ikke bedst saaledes?“ Til vort dobbelte Bryllup kunne vi indbyde hele Wien og hele Peru, om vi ville, men hvad vi fire lykkelige Mennesker endnu have at sige hinanden idag, det maa ingen Anden hytte til.“

Her maa vi altsaa afbryde Fortællingen. Snogen maa hytte — altsaa Læseren heller ikke.

De tre Søstre.

En mørk Vinterdag trængte med sit blege Skjær gennem Gardinerne i et Sovegemak i første Etage i et smukt Huus i Grosvenor Square i London, da en Mand med et alvorligt, bedrøvet Ansigt sagte bankede paa den Dør, udenfor hvilken de mest glimrende Equipager plejede at holde, og hvor man saa ofte hørte Tonerne af musikalske Instrumenter. Døden svævede over dette Huus, som Lykken ikke i lang Tid havde forladt. Man vilde have været misundelig paa denne Lykke, dersom ikke Husets Herre havde været en af de mest udmærkede Officerer i den engelske Sømagt og, da han døde for sit Fædreland, efterlod en Enke, der fortjente den højeste Agtelse ved den Maade, paa hvilken hun opdrog sine Børn, bestyrede en betydelig Formue og gjorde godt mod de Fattige.

Lady Westerns Navn blev ikke alene velsignet af hendes Familie, men ogsaa af alle dem, der kjendte hende.

Hun nedstammede fra en rig, adelig Familie og havde i sit attende Aar ægtet Sir William

Western, der efterhaanden var bleven Capitain, Vice-admiral og Peer af England. En Søn havde været den første Frugt af denne Forbindelse, og tre Døttre forstørrede efter hinanden Familien. Da Ladhyn var bleven Enke i en Alder, hvor saa mange Fruentimmer gjerne tænke paa et andet Egteskab, kunde hun ikke bekæmpe sin Smerte og tænkte blot paa sit svækkede Helbred, fordi hendes Moderpligt fordrede det. Men de efter hendes Mand's Død hendirundne ti Aar havde kun været et Offer for hende, som en blid og rolig Død skulde ende. Denne Død foraarsagede hendes Børn den dybeste Smerte, som intet var istand til at mildne, thi deres Moder havde ikke alene foregaaet dem med det klogeste og bedste Exempel, men ogsaa været dem den kjærligste Veninde.

(Fortsettes).

J. S. Halvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem:

Hilma Admirallie, Datter af Premierlieutenant A.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gøthersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 32.

Lørdagen den 9de August 1884.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Nmagertov 10. Kjøbenhavn.

De tre Søstre.

(Fortsat.)

Lord Henry, hendes Søn, var ved sin Mand og sit hele Væsen en af de mærkværdigste unge Mænd i London, og hendes Døtre lignede i Blidhed og Ynde tre Engle.

I det Øjeblik, da Lady Western skulde forlade disse elskede Væsner, havde hun følt Trang til en Bøns Tilstedeværelse, der, naar hun ikke længere var til, kunde staa hendes Børn bi og lære dem at fatte sig. Derfor lod hun ogsaa skrive et Brev til Mr. Clark, en Præst nogle Meil fra London. Han havde hendes højeste Agtelse, ham betragtede hun som en Broder, og det var ham, der bankede paa

Døren, saaledes som vi have omtalt ved Begyndelsen af denne lille Fortælling.

Skjælvende spurgte han, om han ikke kom for seent, og en Straale af Glæde viste sig i hans Ansigt, da man svarede ham, at Ladyen havde ligget flere Timer i en rolig Søvn og syntes at lide mindre end den foregaaende Dag.

„Og hendes Børn?“

„Lord Henry er nylig rejst til Richmond, hvorhen Ladyens Læge er bleven kaldt til en Familie. Vor unge Herre vil sikkert ikke vende tilbage uden ham.“

„Og Døttrene?“

„De have ikke været af Klæderne i to Nætter, og Ladyen forlangte nu, at de skulde hvile nogle Timer; de ville sikkert snart komme herved. Deres Sorg skjærer En i Hjertet, og deres Kjærlighed til hinanden fremtræder endnu mere rørende, naar de græde samlede.“

En sagte Larm af den Syge afbrød Mrs. Diggs Svar, da hun sagte luffede Døren, der stod halvt aaben, heelt op.

„Med hvem taler Du?“ spurgte Lady Western med meget svag Stemme.

Man sagde hende det.

„O, Gud være lovet,“ raabte hun, foldende sine Hænder. „Han kommer dog i rette Tid.“

Derpaa blev Mr. Clark ført ind.

Idet han nærmede sig Sengen, i hvilken den ædle Kvinde laa, vaklede Præsten og kunde neppe sætte sig paa en Stol.

„Min værdige Ven,“ sagde Lady Western med alvorlig Stemme, „veed De ikke, at jeg ønsker De skal være modig?“

Han fattede sig. Bærelsets Døre bleve omhyggeligt lukkede og de aabnedes først ved de højtidelige Ord:

„Kom, mine Børn, kom, for at modtage Eders Moders Velsignelse.“

De tre Søstre, der ventede i det tilstødende Bærelse, faldt paa Knæ ved den Døendes Seng. Hun var bleg og halv afmægtig. Deres Graad, deres Hjærtegn, deres Udraab bragte hende igjen til sig selv; hun slog sine matte Øjne halvt op og spurgte om sin Søn.

„Han maa snart komme,“ svarede Louise, idet hun gav sin Moder en Skesuld Medicin, „han henter Lægen. Man vil gjøre et nyt Forsøg, thi, kjære Moder, man maa, man kan frelse Dig for os.“

Den Syge lagde sin svage Haand paa sin Datters Hænde og svarede blidt:

„Mit Barn, hvorfor vil Du skuffe Dig? Veed Du ikke . . . ?“

I samme Øjeblik hørte man Skridt, og Lord Henry traadte hurtigt ind.

„Nu?“ spurgte han Lægen, der strax gik hen til den Syges Seng.

Denne højede Hovedet og svarede længe intet. Endelig sagde han:

„Hvortil videre lægevidenskabelige Forsøg? Hvorfor plage Deres Fru Moder? Jeg kjender hendes Constitution bedre end nogen Anden; hun veed . . .“

„Jeg veed, at De i lang Tid har opholdt mit Liv,“ svarede Lady Western med en svag, men rolig Stemme. „Henry, fat Dig, Menneſkene ere ikke istand til at frelse mig; lad mig hellige dem mine sidste Diebliske, der ere mig de Kjæreste. Min kjære Doctor, modtag mit Levvel og min Tak; gaa, for at lindre Smerterne hos Andre, der ikke have det saa haabløst som jeg, og tænk paa, at jeg bestandig har havt fuldkommen Tillid til Deres Venſkab og Deres Kundſkaber.“

Lægen kysjede den Haand, som den Døende rakte ham og gik langsomt bort.

Nu kom Clark nærmere, og Lord Henry søgte at besvare det venſkabelige Udtryk i hans Blik.

„Træd nærmere, mine Børn“, sagde Lady Western, „men afbryd mig ikke. Sørg ikke altfor meget over, at min sidste Time er kommen; vi maa jo alle dø. Hengiv Eder derfor i den Skjæbne at see mig dø, ligesom jeg ogsaa fattet forlader Eder.“

Lord Henry lagde sit Hoved paa Moderens

Haand; hans Søstre standsede deres Graad og en ærbødig Tausshed indtraadte.

„Jeg anbefaler Eder min hæderlige og retskafne Ven Clark; raadfor Eder med ham i alle Eders Livs vigtigste Anliggender. Jeg efterlader Eders Formue i en blomstrende Tilstand, og Dig, min Son, Arvingen til Din Faders Navn og Titel, behøver jeg ikke at erindre om de Pligter, som Du derved paatager Dig mod Dit Fædreland; jeg er overbeviist om, at Du ikke vil forjømme dem. Dine Søstre have en Medgift, der er tilstrækkelig til at kunne indtræde i passende Høgteskaber, og jeg døer med den Overbeviisning, at Du stedse vil være deres Beskytter.“

Lord Henry tog taus sine Søstres Hænder og trykkede dem til sit Bryst.

„Eder, mine Døttre, er jeg ogsaa Tak skyldig. I have aldrig givet mig nogen Anledning til Sorg; jeg elsker Eder saa højt, og jeg er overbeviist om, at I ikke ville tilføje hinanden nogen anden Sorg end den, som Adskillelsens nye Pligter fordrer.“

„O, nej, nej“, raabte de tre unge Piger som med en Stemme, idet de bøjede deres Hoveder mod hinanden som Rosenknopper, der af Vinden bevæges til den ene Side. „Hællere ville vi ikke gifte os. Skulde vi forøvrigt i et saadant Djeblif . . .“

Deres Taarer afbrød dem.

„Hør mig,“ vedblev den døende Moder; i det

nuværende Djeblik gjælder det i Særdeleshed Sandhed, og jeg har en Hemmelighed at meddele Eder. I tro, at intet kan forstyrre Eders Kjærlighed og Gendrægtighed, men dog maa jeg udtale et Ord, der kunde udbrede Kulde iblandt Eder; jeg maa udtale dette Ord. Fanny, Mathilde, Louise . . . en af Eder er ikke min Datter. Jeg har opdraget hende som mit Barn og elsker hende, som om jeg havde baaret hende under mit Hjerte; aldrig har jeg foretrukket dem, jeg selv har født til Verden; ved et heldigt Tilfælde lignede I hinanden, og jeg glemte næsten, at I ikke alle vare mine Børn. Indtil nu troede jeg at have Ret til at tie; men i mit sidste Djeblik maa jeg sige Eder Sandheden og saaledes erklære, at . . ."

„Nej, nej“, raabte de tre unge Piger paa engang, „nej, Moder, siig det ikke. Hvad vinde vi ved at vide, hvem af os der skal sønderrive et os saa kjært Baand?“

Og de tre Søstre omfavnede hinanden og sank igjen ned ved den Døendes Seng, for at bede hende om ikke at forstyrre deres Lykke.

„Jeg ventede det,“ svarede Lady Western, „men Eders Broder, Familiens Hoved?“

„O, Henry vil tænke som vi; han elsker os alle lige højt; berøvede man ham en Søster, vilde han føle det ligesaa smerteligt, som vi.“

„Udentvivl,“ stammede Henry, der var bleven

mere og mere urolig og bleg; „og dog var det maaske nødvendigt . . .“

Lady Western saae bedende paa ham; han taug, men den Tvang, han paalagde sig, var let at kjende. Smidlertid bleve hans Tanker snart vendte derfra, thi Moderen bøjede sit Hoved ned paa hans Skulder og opgav kort efter sin Aand.

Vi ville ikke gjøre noget Forsøg paa at skildre disse ulykkelige Børns dybe Smerte. Da de havde viist deres Moder den sidste Vre, foreslog Lord Henry, at de skulde rejse til deres Gods i Yorkshire, men da han følte, at han var for ung til ene at være de tre Pigers Beskytter, bad han Mr. Clark og hans Hustru om at blive hos ham, indtil en af hans Søstre, tilføjede han bedrøvet, havde truffet et Valg og da kunde yde de tvende andre sin Bistand.

„Saa snart dette indtræffer,“ sagde han, „forlader jeg England.“

Mr. Clark lagde Mærke til, hvor bedrøvet og forsjagt den unge Lord var, og fortalte ham ogsaa, at Lady Western lige før sin Død havde talt med ham derom.

„Min kjære Clark“, svarede Lord Henry, „De har været tilstede ved samtlige min Moders Børns Fødsel?“

„Bed alle, fordi saavel Deres Fader som Deres Moder bærede mig med deres Venstabskab; jeg troer

ogsaa derfor at have en Fordring paa Sønnens Fortrolighed."

"Jeg har ikke noget at betro Dem," svarede Henry; „jeg troer, at jeg af Naturen er mørk og stille, det er Alt; men jeg haaber bestandig at være i Besiddelse af saa megen Kraft, at jeg kan beskæftige mig med Andres og i Særdeleshed mine Søstres Lykke. Dertil vil De sikkert ogsaa være mig behjælpelig."

Mr. Clark forsikrede ham paa ny om sin Hengivenhed og forsøgte endnu engang, skjøndt forgjæves, at vinde sin unge Vens Fortrolighed. Lord Henry taug og syntes endog at lide meget ved dette.

(Fortfættes).

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gøthersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 33.

Lørdagen den 16de August 1884.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Sjørgensen's Bogtrykkeri, Nmagertov 10. Kjøbenhavn.

De tre Søstre.

(Fortsat.)

Der hengik flere Maaneder; Lady Westerns Døttres heftige Smerte var gaaet over til den Hengivenhed, som maa følge efter en stor Sorg. Forøvrigt levede de saa hjerteligt og kjærligt med hinanden, at dette allerede var en Trost. Skjøndt af forskjellig Character, vare de dog i Besiddelse af eens Tilbøjeligheder og Følelser, og syntes at være ganske skabte til gjensidig at gjøre hinanden lykkelige.

Louise var alvorlig, mere blid end lidenskabelig, men hendes Sindstemning blev stedse ledet af Forstanden; den sig mere hengivende, meddelende, fjærligere Mathilde smilede ofte, om hendes Dine end

endnu vare vaade af nyhlig udgydte Taarer; hendes Charakters Naivitet gav hendes svagelige Person en særegen Ynde. Hun var maaske lidt mere forfjælet end de andre, fordi hun syntes at trænge til mere Omsorg. Kun den kraftigere, stærkere end hendes Søstre byggede Fanny var undertiden istand til at forjage Nynkerne paa Henrys grublende Blande eller overvinde Louises Alvor; det var ogsaa hende, der sørgede for, at man ikke var overdreven ængstelig bekymret for Mathilde.

„Thi,“ meente hun meget rigtigt, „dersom man er altfor ængstelig bekymret for hendes Sundhed, gjør man hende netop svageligere.“

Ogsaa de tre Søstres Talenter vare aldeles forskjelliges. Louise udmærkede sig paa Harpe; Mathilde kunde kun synges nogle smaa Sange, men hendes Stemme lød meget godt til hendes Søsters Instrument. Hun tegnede meget smukt, og det var hende, som bestandig sørgede saavel for sin egen som for sine Søstres Pynt. Den stedse bevægelige Fanny, der dandsede som en Sylphide, sang som en Nattergal og ledsagede sig med alle Instrumenter, havde lært noget af alt det, som hendes Søstre saa fuldkomment forstod. Om hun end lignede Louise og Mathilde, tilstod hun dog for sig selv, at hun ikke besad deres fuldkomne Skjønhed; hendes af Glæde straalende Øjne vare mindre store og mindre klare. Hun elskede Henrik overordentlig og be-

tragtede ham som sin naturlige Beskytter; men hun elskede ham paa sin Maade. Louise betragtede ham som en Ven, som hun maatte adlyde; Mathilde saae i ham en elskværdig Ungdomsven og antog ham for at være noget sygelig, som hun selv. Derfor lod hun det heller ikke mangle paa de smaa Opmærksomheder, som Fortroligheden gjøre saa yndige. Da hun endnu var et Barn, plukkede hun i sin lille Have de smukkeste Blomster til ham; da hun blev større, prydede hendes første Tegninger Henrys Bærelse. Fanny derimod drillede ham og forsikrede, at hun aldrig vilde adlyde ham, men den yndige og fjærlige Piges Dine fyldtes med Taarer, naar den elskede Broder syntes at være mere bedrøvet end sædvanlig, og med beundringsværdigt Talent, med en hos hende noget letfindig Charakteers sjelden Udholdenhed, benyttede hun de Talenter og den Mandrighed, hvormed Naturen havde udstyret hende, til at adsprede ham og forjage de Tanker hos ham, der syntes at blive bestandig mørkere og mere melancholiske.

Hendes Opgave blev derfor Dag for Dag vanskeligere. Lord Henry foregav ofte, at hans Sundhedstilstand var Grunden til hans Bedrøvelse, og dog vægrede han sig ved at benytte en Læges Hjælp og tilbragte, trods sine Søstres Bønner og Mr. Clarks Raad, hele Dage og ofte selve Nætterne i

Skoven. Ingen fordristede sig til at spørge ham, eller i hans Nærværelse overlade sig til Munterheden.

Mr. Clark var den anden Søn af Lorden af dette Navn og havde af Tilbøjelighed helliget sig Kirkens Tjeneste, da ingen Familiegrunde tvang ham dertil. Han forblev bestandig i god Forstaaelse med sine Slægtninge. Hans Broders tvende Sønner besøgte ham ofte og kom engang, da de ikke fandt ham hjemme, til Henrys Slot, og bleve der efter hans Indbydelse.

Indbydelsen blev, som det syntes, kun ugjerne givet, men Clark tilskrev den unge Lords Stemning dette, og troede ikke at burde bryde sig videre derom.

Nu begyndte for Pigerne de Fornøjelser, som Ungdommen kun kan finde hos Ungdommen. De reed, spadserede, og fiskede i en lille Sø, paa hvilken en nydelig Baad svømmede . . . ustyldige Udspredelser, som Mr. Clark steds bivaanede, men som Lord Henry aldrig tog Deel i. Snart viste han sig som en stakkels Sjæl i Skjærsilden ved sit Kammervindue, snart jagede han som rasende afsted paa sine bedste Løbere og forsvandt i Skoven. Hverken Mathildes kjærlige Bønner, eller Louises Bemærkninger, eller Fannys overgivne Munterhed var istand til at holde ham hjemme. Kun en eneste Gang tvang han sig til at bivaane en stor Diner, som han var nødt til at give, men hans mørke Blik, hans korte, afbrudte Ord og den Kulde, hvormed han

behandlede Clarks Brodersønner, forstyrrede Festen. De unge Menneſter, der vare ham lig i Fødsel, vilde ikke have taalt en ſaa lidet ſmigrende Behandling, dersom ikke begge havde følt Kjærlighed til to af Søſtrene. Da de imidlertid vilde ſikre deres Lykke og nøje lære de Piger at kjende, af hvilke de ventede deres Fremtids Held, viſte de de tre Søſtre en og ſamme Forekommenhed. Georg, den ældre, maatte opbyde al ſin Klogſkab for at berolige ſin Broder, naar denne var forbittret over Lord Henrys fraſtødende Udfærd og i Særdeleſhed lægge Baand paa ſig ſelv, for ikke at lade ſig fornærme af den Heftighed, ſom Henry udviſte, da han en Dag fandt Mathilde alene med ham i den lille Baad, ſkjøndt hendes Søſtre vare blevne tilbage paa Bredden og han kun af Spøg havde roet den ud paa Midten af Søen. Henry troede i denne uſkyldige Spøg at ſee et Ønſke om at forſkaffe ſig en uforstyrret Sammenkomſt med Mathilde, og viſte ſig ſaa opbragt, ſom en ſaa ubetydelig Omſtændighed aldeles ikke fortjente. Vel havde Mathildes Taarer ſnart forſonet ham, men Sir Georg følte, at det nu var paa Tiden at erklære ſig, og han henvendte ſig derpaa til ſin Dntel.

„Have I Eders Faders Samtykke?“ ſpurgte Clark.

„Uden denne vilde vi ikke have fordriftet os til

at nærme os Damerne; vi mangle blot endnu Lord Henrys Samtykke."

"Det vil vistnok falde meget vanskeligt at erholde," meente den brave Gejstlige. "Jeg veed ikke, hvorledes Lorden har det, men han er bleven fuldkommen ukjendelig. Der er noget der pincer ham, som jeg ikke kan gjette og formedelst hans forunderlige Adfærd ønsker jeg, at hans Søstre snart vilde gifte sig. Jeg skal forebringe ham Eders Ønsker, og der bliver kun den Overenskomst tilbage, at den Søster, der bliver tilovers, afveglende maa opholde sig hos Dig og Din Broder. Men siig mig nu fremfor alt, paa hvilke af de tre Søstre Eders Valg ere faldne."

"De vil forudre Dem, Onkel, naar De erfarer, at jeg, den fornøstigste, er forelsket i Fanny, og at min overgivne Broder elsker den alvorlige Louise."

"Det overraster mig aldeles ikke; de hinanden ulige Characterer passe næsten stedsje sammen, imidlertid er Mathilde meget interessant. Jeg glæder mig forøvrigt over at det er kommet saaledes og haaber, at det elskværdige Barn snart maa finde Noget, der forstaaer at sætte Priis paa hendes Elskværdighed. Hun fortjener i høj Grad at elskes."

"O ja, hun fortjente det fuldkommen, at jeg saa længe vakkede mellem hende og Fanny. Det der endelig bestemte mig for den Sidste, er den Rigegyldighed, Mathilde føler for Egtteskabet, ligesom

hun ogsaa synes at være dybt greben af hendes Broders forunderlige Væsen. Men gaa, kjære Onkel, jeg vil imidlertid begive mig ind i Salen, hvor Alle ere forsamlede. Paa Tilbagevejen kommer De derhen, ikke sandt. Giv mig strax ved et Tegn at forstaa, hvad vi have at haabe."

Lord Henrys Kammertjener havde faaet den Befaling, ikke at lade Nogen komme ind til ham, men da Mr. Clark forsikrede, at han paatog sig Ansvaret, lod Tjeneren ham komme ind. Lorden rejste sig hurtigt op, skjulte noget paa sit Bryst og jagde lidt utilfreds:

"Seg haabede . . . jeg troede . . ."

"Seg vilde ikke forstyrre Dem?" afbrød den Gejstlige ham og tog Plads paa en Stol. "Er da Venstabet intet tilladt?"

"Meget, meget," svarede Henry blidt.

"Seg vil ikke komme tilbage til vor sidste Samtale," tilføjede Mr. Clark, "thi det synes at være Dem piinligt. Seg vil tale med Dem om Deres Søstre."

"Om mine Søstre? Hvad ønske de? Ere de ikke lykkelige? Hører jeg dem ikke lee? Og dersom de holder op dermed, skeer det blot for at synge, spille eller dandsje."

"De ere lykkelige, som de fortjene det," svarede Mr. Clark, "og De vil ikke have noget imod, at de morer sig paa en uskyldig Maade."

„Saa meget bedre, naar de ere tilfredse; men det er vel ogsaa mig tilladt ikke at dele deres Munterhed og at leve som jeg synes.“

„Naturligviis, men da Deres Moder paa sit Dødsleje bad Dem om at være hendes Døttres Støtte, ventede hun sikkert ikke, at De bestandig vilde søge at undgaa dem. Lord Henry, Sir Georg og og Sir Edvard have anmodet mig om at bede Dem om to af Deres Søstre tilægte; de have valgt . . .“

„Ti stille, ti stille!“ raabte Lorden. Tal adrig til mig om et Egteskab.“

„Det er uretfærdigt og grusomt, Mylord. Deres Søstre finde en passende Stilling, de elske de to Mænd, og hvilke Rettigheder, De end har, maa De dog erindre, at Deres Moder ogsaa har givet mig Rettigheder.“

(Sluttes).

J. S. Halvorson.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 34.

Lørdagen den 23de August 1884.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

De tre Søstre.

(Sluttet.)

„Seg giver ikke mit Samtykke dertil.“

„Saa vil De dog i det mindste give en Grund derfor.“

„Seg vil ikke gjøre Nogen ulykkelig. Om en Time skal De have mit Svar.“

„Skal jeg hente det?“

„Nej. Klokken er ti; Klokken elleve skal De faa Svar. Det vil tillige forklare Dem min Handlemaade, og De vil indsee, at jeg er mere ulykkelig end skyldig.“

Clark gif langsomt hen til Døren, men vendte om, greb Lordens Haand og spurgte:

„Holder De ikke mere af mig?“

„D jo, vær overbeviist derom. Siig ogsaa til mine Søstre, at jeg ikke vil forstyrre deres Lykke og at De ikke maa dømme mig for haardt.“

De tvende Benner forlod hinanden. Clark traadte rigtignok fattet ind i Salen, men Georg bemærkede dog hans Vengstelighed.

„Taalmodighed,“ sagde Præsten. „Berolige Eder; I ville snart faa Svar.“

Kloffen slog elleve; Kammertjeneren traadte ind og bragte Clark en Billet. Han gik hen til Hyset og læste hurtigt:

„Læs her den skrækkeligste, den forfærdeligste Hemmelighed. I to Aar har jeg elsket en af mine Søstre. Forgjæves bad jeg til Gud om at rive denne Kjærlighed ud af mit Hjerte, selv om Livet skulde følge med. Da jeg ved min Moders Død erfarede, at en af Pigerne ikke var hendes Datter, haabede jeg et Djeblik, at Gud vilde hjælpe mig saa meget, at han ikke vilde lade en Forbrydelse fremspire i min Sjæl; men mine Søstre vilde ikke kjende Hemmeligheden; nu finde de en Lejlighed til at gifte sig. Jeg har ikke Mod til at see dette Egteskab; jeg maa og jeg vil dø; naar De læser disse Linier . . .“

Clark læste ikke videre og ilede ud af Salen.

„Din Herre?“ spurgte han aandeløs Kammertjeneren.

„Han har luffet sig inde i sit Værelse.“

„Surtigt Værktøj til at bryde Døren op,“ vedblev den Gejstlige, idet han bukkede sig ned til Nøglehullet, gennem hvilket han saa Henry med en Pistol i Haanden.

Med Tjenerens Hjælp fik de Døren op.

„Ulykkelige,“ raabte Clark, styrrende sig hen over Pistolen, „vil De forhindre en Forbrydelse ved en anden Forbrydelse?“

„O Gud, see ikke paa mig. Kom mig ikke nær. Jeg fortjener Deres Foragt.“

„Man foragter ikke den Banvittige,“ svarede Clark med Strengthed; „vil De bringe den, De elsker, til Fortvivlelse?“

„Jeg lider altsfor meget til at jeg kan leve.“

„Og naar Deres Kjærlighed nu ikke var nogen Forbrydelse, naar maaske . . .“

„O, er dette maaske ikke allerede nok?“

„Jeg kan løse denne Tvivl, jeg kjender Sandheden.“

„O, siig mig ikke det; lad mig dø i det Haab, at jeg ikke er skyldig.“

Den Ulykkelige brødes med Clark og derved faldt noget ud fra hans Bryst. Clark tog det op.

„Mathildes Portrait!“ raabte han. „Paa Anæ, Affindige. Paa Anæ. De har tvivlet om Skabersens Godhed. Mathilde er ikke Deres Søster, men

Deres Cousine, et Barn af en uskyldig, stammelig forført Pige, og det er Louise og Fanny, som ville indtræde i Ægteskab."

Sølbringen.

Novelle.

I Aaret 1851, mod Slutningen af August, forlod en Vogn Bejen fra Salenche til Chamounydalen, for tilhøjre at vende sig mod Bjergfløsten, i hvis Baggrund Badet St. Gervais ligger. To unge Mænd sad i Vognen, der bevægede sig ganske langsomt og var aaben for Solen, Vinden og Regnen. De Reisendes Paaklædning lignede de Flestes, der foretage Vandringen til Montblanc, og bestod i en Lærredsblouse, en Straahat med bred Skygge, Beenklæder af Dvælg, Sko og Gamaster. Den Ene røg en Cigar og den Anden sov i et Hjørne af Vognen.

„Cortail,“ raabte paa engang den yngre, idet han rystede sin Rejssekammerats Arm, „har Indflydelsen af det javoniske Gebeet forvandlet Dig til et Murmeldyr?“

Den Sovende gned sine Øjne, udstrakte sine Lemmer og svarede efter en umaadelig Gaben:

„Hvad andet skal man vel bestille paa Rejsen end sove?“

„Saa see Dig dog om! Hvilket malerisk Landskab! Hvem der kan blive ligegyldig ved et saadant Syn, maa ikke have en Gnist af Poesi i Hjertet.“

Cortail, hvis bredskuldrede Skikkelse og røde tykke Ansigt snarere vidnede om et phlegmatisk Temperament end Anlæg til Begejstring, betragtede ligegyldigt Omegnen og sagde noget efter:

„Endelig have vi forladt Urve; Vandet tilhøjre der maa være Bonnant og vi ville saaledes om nogle Minutter være paa vort Bestemmelsessted; jeg antager, at vi kunne spise i St. Gervais Klosteret.“

„Spise, sove og drikke!“ svarede hans Rejsesammerat.

„Kjære Bennezons, jeg har nu engang ikke den Gode, saaledes som Du, at være i Besiddelse af en saa udmærket Mave, der bliver mættet ved Beundringen af et smukt Landskab. Jeg maa have noget Solidere. I dette Øjeblik gav jeg alle Montblancs Spiser for den simpleste Cotelette tilligemed en Flaske Viin.“

Naturens Beundrer trak let paa Skuldrene og højede sig derpaa halvt ud af Bognen, for bedre at kunne overse den slangeagtige Vej, paa hvis højre Side Bonnant strømmede, medens en Høj,

bevoget med Skov, dannede et grønt Løvtag over de Rejsfende.

„Denne Egn,“ vedblev han, „vilde passe ganske udmærket til en Romanscene; den er ganske saaledes, som Walter Scott gjerne skildrer dem. Husker Du endnu det Badested, hvor den hvide Dame beredte Sacristanen fra Klosteret et saa prægtigt Bad?“

„Eller snarere det Sted, hvor Frants Osbaldistone første Gang saae Diana Vernon.“

„Ja, Du har Ret,“ raabte Bennezons, idet han sprang op fra sit Sæde; „jeg vil dø, dersom det ikke er Diana selv, som viser sig efter Din Besværgelse og kommer os imøde.“

Cortail bøjede sig nu og saae ud af Bognen ligesom sin Ven, og fik Dje paa en Dame til Hest, der holdt ved en Bøjning af Vejen.

En Kunstners Phantasi havde virkelig ogsaa kunnet antage dette Syn for den skønne skotske Søgerindes Aand. Men hvad enten hun nu var en Aand eller Virkeligheden, havde dog dette uventede Syn en egen Ynde, der i et Øjeblik gjorde de Rejsfende taus. Den Ubekjendte var beskjæftiget med at rive sit Slør løs fra en Green og viste sig i Profil, saa at de tvende unge Mænd slet ikke saae andet af hendes Ansigt, end en bred Fletning sorte Haar, der gik ned til Hagen og derpaa igjen om bag Dret; men hendes smukke Figur, hvis Former bleve fremhævede af en snever bruun Kjole, saavel som

den graciøse Maade, paa hvilken hun holdt sine Arme op for at gjenoprette sin Hovedpynt, lod hentyde til Ungdom, og en ung Mand tænker bestandig, at en ung Pige er smuk.

„Hvilken yndig Pige,“ raabte Bennezons og var nærved at dreje sin Hals af Led.

„Men hvilket hæsligt Bondesøg hun har,“ svarede hans Kammerat.

Larmen af Vognhjulene paa den gruusbelagte Vej vækkede nu den unge Rytterstes Opmærksomhed; hun vendte Hovedet hurtigt som en sky Fugl, traf i Tømmen og lod sin Hest gjøre en tilbagegaaende Bevægelse.

„Rudst, skal vi blive her til i Aften?“ sagde Bennezons, da han saae den skønne Rytterste næsten forsvinde.

Med et Pidskeslag vækkede Rudstken sine Hestes Iver og disse truede med ivrigt at forfølge den Fremmede. Men i dette Øjeblik kom, ligesom en Trop Ryttere, der iler en af Tjenden truet Bedet til Hjælp, en Skare af et halvt Dusin Herrer og to andre Damer til Hest om et Hjørne og sluttede sig til den forfulgte Skønne.

„Det er Badegjæster fra St. Gervais,“ sagde Cortail leende ved Synet af denne Cavalcade.

Rytterne og de Rejsende kom hinanden nærmere og begge Parter holdt sig tilhøjre, hvilket var aldeles nødvendigt, thi Vejen var saa smal, at

Rytterne enkeltviis maatte defilere forbi mellem Vognen og Bjerget. Ved denne Maneuvre havde Rytterfken i den brune Kjole taget sin Plads ved Bagtroppen ved Siden af en ældre Dame, der stolt sad paa et halvblindt Dg. Da Cortail saae dette Par i Nærheden, foer han hurtigt tilbage til det Indre af Vognen, skjulte sig bag Lærredet og lod som han sov.

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem:

Conditorsvend N. Cresta.

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Bogholderens Bortreise indtil den
11te September i

Gothersgade 103 i Stuen.

Selskabets Kassererkontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsfindstøvende Aargang.

N°. 35.

Lørdagen den 30te August 1884.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Sølbringen.

Novelle.

(Fortsat.)

Skjøndt denne Bevægelse skete meget hurtigt, undgik den dog ikke den ældre af de tvende Damer, der kastede et forskende Blik ind i det Indre af Bognen og rask hævede en lille Ridepidst. Denne maatte være i Besiddelse af en sand Tryllekraft, thi da Kudsten følte sig berørt af den, holdt han stille og sad stivt paa sit Sæde, som om Damens Tryllestav havde forvandlet ham til en Steen.

„Felix,“ raabte den ældre Dame nu, „Din Søvn skuffer os ikke. Vil Du ikke kjende os?“

Og hun slog Hatten af Hovedet paa den fore-

givne Sover. Da Cortail saaledes havde overbeviist sig om, at hans Stilling ikke længer var holdbar, foer han sammen, som Nogen, der pludselig bliver forstyrret i sin Sovn, gjorde store Øjne, stirrede paa den ældre Rytterfke og lod, som om han blev meget behagelig overrasket.

„Hvorledes? Er det Dem, Tante?“ sagde han; „og ligeledes min Cousine, Anastasie? Hvilket heldigt Tilfælde fører Dem til mig i denne Drken?“

„Vi have været fjorten Dage i Saint Gervais,“ svarede hans Cousine, hvis yndige og regelmæssige Ansigt næsten blev opslugt af den let sængelige Bennezons Blik.

„Vil Du ogsaa benytte Badet?“ spurgte den Ældre, der ved Ordet „Tante“ ganske let havde rhyket sine Øjenbryn.

„Aldeles ikke,“ svarede hurtigt den unge Mand; „jeg rejser til Chamouny og vil i det højeste opholde mig en Time i St. Gervais. Det gjør mig meget ondt, at den engang fastsatte Rejseorden nøder mig til saa hurtigt at maatte forlade Dem igjen.“

„Enhver Ordning kan lade sig forandre,“ sagde Tanten stærkt betonet; „Du vil vel nok kunne offere een eller to Dage. Jeg har noget Alvorligt at tale med Dig.“

„Jeg tilsværger Dem, kjære Tante, det lader sig ikke gjøre. Ikke sandt, Bennezons?“

„Du glemmer, at naar man taler med en Dame,

maa Sproget slet ikke kjende det Udtryk, „det lader sig ikke gjøre,“ svarede den unge Mand, hvem det var mere magtpaaliggende at vise sig galant mod en smuk Dame, end staa sin Ven bi.

Damen svarede med et yndigt Smil paa det Blik, der havde ledsaget disse Ord, skjøndt de egentlig vare mere henvendte til Datteren end til hende selv, vendte sig derpaa til Cortail og vedblev:

„Seer Du, Felix, Din Appellation er forgjæves; overgiv Dig derfor godvillig. At vise Damerne en Tjeneste maa, som Herren nylig bemærkede, gaa frem for alt andet. Kjør nu og bring Badedirecteuren en anbefaling fra mig; han vil anvise Dig en god Bolig. Ved Bordet sees vi igjen.“

„Men, kjære Tante, naar jeg forsikkrer Dem . . .“

„Men, kjære Fætter, jeg lader ingen Undskyldning gjælde.“

Uden at afvente noget Svar, hilsede hun Bennezons med et let Nik, gav sin Datter et Bink til at følge hende og tvang sin Hest til et kort Trav. Et Djeblik efter forsvandt de tvende Damer i Bustene.

„I Sandhed,“ sagde Bennezons til sin Ven, medens Bognen igjen satte sig i Bevægelse, „Du kan smigre Dig med at være det lykkeligste Menneske i Frankrig og Navarra. Jeg kjender nu et halvt Duzin af Dine Cousins, af hvilke den ene bestandig

er smukkere end den anden. Hvem er denne, den smukkeste af dem alle, og som jeg ikke har seet før? En Cousine! O, hvor jeg elsker Cousiner, og den haarde Skjæbne har kun givet mig Cousin."

"Jeg troede, at det var saa temmelig et og det samme," svarede Felix gnavent.

"Du er en Spottesugl; sin Cousine elsker man og ægter hende vel endog, medens en Cousin er en af Naturen givne Fjende og Modstander."

Istedetfor at svare saae Cortail ud af Vognen og spurgte Rudsfen:

"Er Bejen saa bred, at vi kunne vende om?"

"O ja, dersom De ikke bryder Dem om at blive fastet i Bonnant," svarede den phlegmatiske Genfer.

"Jeg takker. Kjør kun videre, men ved det første det bedste Sted maa Du vende om. Vi kjøre ikke til St. Gervais."

Rudsfen nikkede til Tegn paa sit Samtykke, men den anden Rejsende optog ikke dette uventede Forslag saa godvilligt.

"Hvorledes?" raabte han, "skulle vi ikke til Gervais? Og hvorfor ikke, om jeg tør spørge?"

"Hvad interesserer Dig i Gervais," svarede Cortail. "Jeg antager, at det ikke vil være Dig nogen stor Fornøjelse at besøge nogle affyelige Hytter, der ligge paa denne Klippegrund. Hvad

Beboerne angaaer, da har Du seet en lille Prøve derpaa og kan være tilfreds dermed."

"Netop de, som jeg har seet, have givet mig Lyst til at kjende mere deraf. Jeg siger Dig, at Din Cousine har sorte Øjne, for hvilke jeg, naar det skulde være, vilde bringe Savoien og de to og tyve Cantoner til Offer. Hvad hedder hun?"

"Anastasie."

"Det veed jeg; men hendes Familienavn?"

"Chateaubieux, Bourtois de Chateaubieux. Hendes Fader, der døde for sex Aar siden, var min Moders Broder og Præsident for Domstolen i Lyon. Fru de Chateaubieux er saaledes unegtelig min Tante, skjøndt jeg skal kalde hende Cousine."

"Du synes ikke gjerne at have truffet hende her og jeg troer, at hun har Skyld i Din pludselige Utilbøjelighed mod St. Gervais, af hvilken Du i Morges gjorde den yndigste Skildring."

"Du hørte ikke, at min Tante truede mig med en fortrolig Meddelelse?"

"Naa, og hvad skrækkeligt er da derved?"

"En fortrolig Meddelelse af en Rone paa sex og fyrgetyve Aar!"

"Jeg tilstaaer rigtignok, at en saadan vilde være behageligere med Anastasie."

"Forøvrigt har jeg særdeles Grunde til ikke at ønske denne Samtale."

Idet de Rejsende talte saaledes, kom de til den

Bøjning af Vejen, hvor Frøken Chateaubieux pludselig havde viist sig for dem. Bennezons slog næsten uvilkaarligt Djene op til det Bøgetræ, som den skjønne Rytterse havde truet med Abjalons Skjæbne, og han opdagede paa en næsten horizontal Green et Stykke grønt Gaze.

Strax sprang den unge Mand ud af Bognen, men før hans Fod berørte Jorden, befandt han sig lige for en Rytter, der var kommet saa pludselig, at man skulde tro, han var steget op af Bjergbækken. Denne Ubekjendte, der syntes at være omtrent tredive Aar gammel, var saa rigeligt forsynet med Hovedhaar og Skjæg, at man ved det første Syn af hans Ansigt ikke saae andet end to store sorte Djne under tykke Djenbryn, der dannede to mod hinanden løbende høje Buer. Hans Klædedragt bestod i en kort grøn Fløjelskjole, der var knappet op lige til Hagen. Paa Hovedet bar han en rød Hue, der mindede om den phrygiske Hue. Dette republikanske Symbol blev fuldstændiggjort ved et blaat Baand med amarantfarvet Indfatning i Knaphullet, i hvilket man let gjenkjendte Juliordenen.

Før Bennezons kunde tage det lille Stykke Gaze fra Greenen, rejste den Fremmede, hvis Djne ligeledes fæstede sig paa Bøgegrenen, op i Stigbøjlerne, tog det omtalte Stykke Gaze og bandt det ved Siden af sit Baand i Knaphullet, lod derpaa et alvorligt Blik falde paa de tvende Venner, gav

sin Hest af Sporerne og ilede afsted ad den Kant, ad hvilken de andre Badegjæster havde begivet sig.

Bed Synet af sin Ven, der stod forundret og ubevægelig midt paa Bejen, brast Cortail ud i en høj Latter og sagde:

„Det synes, som om Du ikke alene er en Ven af Reliquier; thi Pilegrimmen der var ligesaa andægtig og endnu hurtigere end Du. Dersom han dog blot havde været saa rundhaandet at dele med Dig.“

„Hurtig, ja ved Hjælp af sin Hest,“ svarede Armand noget misfornøjet. „Men jeg vil see dette Skovmenneske igjen. Er han ogsaa behændig, er han sikkert ikke smuk med sit behaarrede Ansigt. Frøkenen kan umuligt føle sig smigret, naar hun seer et Stykke af sit Slør i en saadau Drangutangss Anaphul.“

„Saaledes tale de Overvundne,“ svarede hans Ven. „Kom ind i Bognen og lad os vende om. Kjøre vi strax bort, løbe vi mindre Fare for at møde min Tante.“

„Vend om, naar Du vil, jeg vil fortsætte min Vej. Jeg er meget nysgjerrig og maa vide, hvad der bliver af dette sønderrevne og til et Ordensbaand forvandlede Slør. Og hvad har Du ogsaa at befrygte? Bed Din Tantes Tilstedeværelse at være nødt til at vise de smaa Opmærksomheder og Galanterier, som nu engang paahviler en Neveu?

Maa, dersom Du er saa bange for dette Hoberi, saa vil jeg paatage mig Halvdelen deraf."

"Du kjender ikke min Tante."

"Hun maa have været meget smuk. Jeg vil selv overtage alle Dine Pligter."

"Af Hensyn til Anastasies smukke Dine?"

"Det kan være Dig ligegyldigt, naar jeg paatager mig en PAGES Ubehageligheder. Vær blot rolig, jeg veed hvorledes man skal fængsle en Dame af respectabel Alder. Spiller Fru de Chateaubieuz Boston, vil jeg spille med hende; har hun en lille Hund, vil jeg være Nors Ven."

(Fortætttes).

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Bogholderens Bortreise indtil den
11te September i
Gothersgade 103 i Stuen.

Selskabets Kassererkontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 36.

Lørdagen den 6te September 1884.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Sølbringen.

Novelle.

(Fortsat.)

„Men Du maa ogsaa vide, at man til en Dame paa 46 Aar hverken maa tale om en lille Hund, om Boston, Brillen eller Tobak, kort sagt, om intet der minder om Enkestand.“

„Saa vil jeg tale om Baller og Comedier, om Musik og Poesi, om Kjærlighed og Foraar, ja endog om den første Altergang, dersom det skal være.“

„Naa, naar Du endelig vil have det, saa overgiver jeg mig, men jeg siger Dig ogsaa, at jeg efter Bordet formelig vil præsentere Din elskværdige Person, og fra det Øjeblik af bliver Fru de Chateau-

vieux Arm Din udelukkende Ejendom. Jeg bryder mig ikke om videre. Glem ikke, at hun bestandig giver den højre Arm, byd hende følgende den venstre. Min Tante har meget chevalereske Anskuelser og paastaer, at en Herre maa, selv om han ledsager en Dame, bestandig have den Haand fri, hvormed han fører Raarden."

Efter at denne Discussion var endt, fortsatte de deres Vej og kom snart til Badestedet St. Gervais. Efter at de havde besøgt Stedets just ikke mærkværdige Mærkværdigheder, afførte de sig deres Rejseblouzer, da de horte Bordkloffen ringe, og tog noget anstændigere Klæder paa. Ved Døren til Spise-salen traf de Fru og Fruken Chateavieux, der ligeledes havde ombyttet deres Rejseklæder med en kvindelig Bynt.

"Kjære Tante," sagde Cortail, "da jeg skal have den Glæde at tilbringe nogle Dage i Deres Selskab, saa tillad mig at forestille Dem min Ven, Hr. Armand de Bennezons, der var min Kammerat i den forhenværende Garde."

"Denne Titel er saavel for Dig som for ham den bedste anbefaling," svarede Fru de Chateavieux galant; "den kongelige Garde finder sikkert overalt en god Modtagelse."

"Selv for Heltene fra de glørværdige tre Julidage?" spurgte Bennezons, idet han med et udtryks-

fuldt Blik hentydede til Manden med Julibaandet, der gif foran med sin røde Hovedbedækning.

„Fornemmelig for disse Herrer,“ svarede Damen paa 46 Mar meget livligt, „thi De kan kun vinde ved Sammenligningen. Men man gaaer til Bords, kom med.“

Bed disse Ord tog hun Anastasies Arm og gif henad Salen, i hvilken omtrent 60 Badegjæster havde taget Plads og det i den Orden, som de vare komne. Efter denne ufrænkkelige Lov tog de tvende Venner, som de sidst Ankomne, Plads nederst ved Bordet, medens Fru de Chateaucieux og hendes Datter satte sig ved samme Side, men noget længere borte ved Siden af en Herre med graat Haar, en særdeles fiin Mand i Tredsjindstyveaarssalderen, der ofte smilede, men aldrig lo, var elegant paaklædt, kort sagt, viste saavel i sin Person som i sit hele Væsen en af de paa samme Tid patriarchalske og aristokratiske Physiognomier, som man i Frankrig kun finder blandt den gamle Adels. Bed det første Blik saae man i ham Adelsmanden og ved det andet det som Englænderen uoversættelig kalder en gentleman.

„Seer Du mellem min Tante og min Cousine det gracios-ærværdige Hoved?“ spurgte Felix sin Nabo; „han er en af det gamle Frankrigs Repræsentanter. Kjender Du ham?“

„Maaske en Ridder fra Coblenz?“ spurgte Bennezons.

„Du har ikke gjættet det. Det er Marquis de Montespard.“

„Pair af Frankrig?“

„Ja, tidligere, thi Julirevolutionen har frataget ham hans Kappe med Lilierne ligesom os vore Epaulletter. Han er paa en Maade en Fætter, men en særdeles Ven af min respectable Tante. Medens Hr. de Chateauvieux endnu levede, tillod den onde Verden sig nærgaaende Bemærkninger med Hensyn til dette rigtignok meget fortrolige Venstabskab, men efterat Veninden er bleven Enke og Vennen tredjindstøve Aar gammel, ere de onde Tunger forstummede. Men hvorledes er det med Dig, Du hører jo slet ikke paa mig?“

„Du taler meget godt, men denne Julihelt foranleder min Distraction; han har fundet Lejlighed til at sætte sig lige overfor Din Cousine.“

„Det beviser blot, at han er kommen paa samme Tid som hun, thi dette Taffel seer ud som en Omnibus; enhver sætter sig efter sit Nummer. Manden med Ordenen synes at have taget den grønne Gaze af Knaphullet.“

„Han burde ogsaa have taget sin afflidte Kjole af,“ svarede Armand med en Verdensmands Ironi, der føler sig krænklet ved et Anstød mod det Pæsende, og en Elfers, der bestandig er beredt til at gjøre

sin Medbejler latterlig. „Han er den eneste, der ikke har pyntet sig til Middagstasselet. Og endnu mere, Gud forlade mig, see hvorledes han skjærer sit Brød. Han er en fortabt Mand.“

Efter disse Yttringer henseent den forhenværende Officeer i den kongelige Garde i en foragtelig og maaske skinsyg Taushed, der neppe blev afbrudt af noget. Efter Tasselet spredte Badegjæsterne sig paa den smalle Esplanade, der paa den ene Side var begrændset af Bonnant og paa den anden af flere Huuse af Steen, en uhyre Luxus. Fru de Chateauvieux, der lod sin Datter blive i den Gruppe Damer, hvis Munterhed fornøjede Marquis de Montespard, opsogte Cortail, der søgte at smutte bort, for uforstyrret at kunne ryge en Cigar. Ved Synet af sin Tante, der alvorligt tog hans Arm, kastede han ærgerlig den neppe tændte Cigar bort og hørte taus paa de Ord, som han ikke kunde undgaa.

„Min kjære Felix,“ sagde hun, „jeg har mine Grunde til at holde Dig tilbage i St. Gervais. Vi, Anastasie og jeg, befinde os her i en Stilling, der lader os ønske Tilstedeværelsen og maaske endog Bistand af et Medlem af vor Familie. Kort sagt, jeg har en Tjeneste at bede Dig om.“

„Jeg haaber, kjære Tante, at De ikke tvivler om min Beredvillighed,“ svarede Cortail temmelig foldt.

„For det Første,“ vedblev Enken med et frem-

tvunget Smil, „hold op med ved enhver Lejlighed at kalde mig Tante, hvilket giver Dig noget Drengagtigt og slet ikke passer sig for en Mand af Din Alder.“

„Som De befaler, kjære Tante,“ svarede den usforbederlige Officcer, „jeg vil kalde Dem min Niece, dersom jeg kan vise Dem en Tjeneste dermed.“

„Det er der ikke Tale om. Lad os være alvorlige. Du har sikkert lagt Mærke til et Menneſte med et skrækkeligt Ansigt og Sulforſet, der ved Bordet sad lige over for mig.“

„De mener ligeover for Anaſtaſie.“

„Ja, ja. Jeg ſeer Du er en ſkarp Sagttager og derved ſparer Du mig en vidløftigere Forflaring. Med Henſyn til dette Menneſte maa jeg holde et Familieraad med Dig. Du veed, at jeg efter Revolutionen næſten beſtandig har boet i Schweiz, hvor flere af mine Venner ligesom jeg ſøgte et Aſyl. Vi tilbragte en Deel af Sommeren meget rolig i Genf med Herrerne Montespard, Caſtignon, Hautecourt og flere andre Legitimiftfamilier, da dette Menneſte pludſelig lod ſig ſee i Hotellet, hvor vi boede. Fra den Tid har han, uden at Noget har bedt ham derom, gjort ſig til vor Livvagt. Paa Promenaderne, i Theatret, i Concerter, paa Søen, kort ſagt, overalt fandt vi ham i vor Nærhed. Jeg behøver ikke at ſige Dig, at Tilſtedeværelſen af et Menneſte med en rød Hue er noget utaaaleligt.

Anastasie, som han tillader sig at forfølge med sit lidensfabelige Blik, blev saa angrebet deraf, at jeg troede hun vilde blive syg. For at undgaa ham, rejste vi herhen; men tænk Dig, den første Person, som vi bemærkede lige for os ved Bordet, var Julihelten med sin uforanderlige olivengrønne Kjole, sit uhyre Skjæg og sit ubarmhjertige Blik. I fjorten Dage har vi her maattet lide den samme Straf som i Genf. Anastasie kan ikke gjøre et Skridt, hvad enten hun er alene eller i Selskab, uden pludselig fra en eller anden Buss at see dette Wildmands=ansigt, for hvilket hun er meget forfærdet, komme frem. Til al Lykke er Du nu her. Hidtil troede denne Herre, da han kun havde to forsvarsløse Damer for sig, at kunne hensætte sig i Barricadetiden, men Din Tilstedeværelse vil sandsynlig imponere ham."

"Men, skjønnede Tante, hvad venter De da egentlig af mig?" spurgte Felix, der meget koldblodig havde hørt paa denne Fortælling.

"Dette Spørgsmaal kan synes forunderligt hos en Militair og Adelsmand," svarede Fru de Chateauvieux med et tvetydigt Smil; „jeg venter af Dig, Fætter, at Du betyder dette Menneske øjeblikkelig at forandre sin Adfærd, der fornærmer mig, i Særdeleshed for Anastasies Skyld."

"Han vil," bemærkede Officieren koldt, „efter en saadan Opfordring vise mig Wintervejen, idet=

mindste vilde jeg gjøre det; i dette Tilfælde kommer det sandsynlig til en Duel.“

„Naa, har Du da ikke Din Kaarde?“ spurgte den chevalereske Frue i en stolt Tone.

„Jo, og den staaer til Deres Tjeneste, naar det bliver beviist, at De virkelig behøver den. Behag derfor at sige mig en eller anden Fornærmelse, en Impertinence, eller blot en Uhosflighed, som denne Herre har gjort sig skyldig i mod Dem, det allermindste, som giver mig en Ret dertil, t. Ex. et upassende Ord, som han har henvendt til min Cousine.“

(Fortsettes).

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Bogholderens Bortreise indtil den
11te September i
Gothersgade 103 i Stuen.

Selskabets Kassererkontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

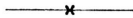
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 37.

Lørdagen den 13de September 1884.

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelsesselskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om Naar, Gratifikation eller Pension, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, 2den Sal, hver Formiddag mellem Kl. 8¹/₂—10¹/₂ erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Inden Lørdagen den 14de October maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa Lovenes § 16, der nuie maa iagtages, henledes Opmærksomheden paa, at **kun** den har Krav paa Understøttelse, for hvem en For-

andring til det Bærrer i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efter** Indtrædelsen i Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør ansees som en Gave for eensang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovens § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab.

Kjøbenhavn, September 1884.

Th. J. Svanebjær. A. G. Reimann. D. F. Olsen.

Kierrumgaard.

Sølvingen.

Novelle.

(Fortsat.)

„Du er en Nar. Mennesket har aldrig talt et eneste Ord hverken med mig eller min Datter. Her er vort Selskab i Fleertallet og giver Love; trods hans Bestræbelser for at blive optaget i dette, have vi for hans Kors og hans Afsærds Skyld ubarmhjertigt sat ham i Band; det Liv, han fører her, er en Parias, med hvem Ingen omgaaes og som Enhver støder tilbage.“

„Hans Forbrydelse bestaaer altsaa deri, at han stiller sig op paa Anastasies Beje, betragter hende sentimentalt gennem Buskene og i det Højeste spiser lige over for hende, dog skilt fra hende ved et tre Alen bredt Bord; det er uidentviol meget latterligt, men giver mig dog ingen Ret til at skride ind med væbnet Haand.“

„Da Du nu forlanger fornuftige Grunde,

„Saa følg mig,“ sagde Fru de Chateaubieux med daarlig skjult Ergrelse.

Medens hun sagde dette, gif hun hen til en Pavillon, hvis nederste Etage blev benyttet til Selskabsaal. Flere Badegjæster, der frygtede for Aftenføligheden, vare allerede flygtede hen i dette Værelse uden Varme og næsten ogsaa uden Lys. Fru de Chateaubieux gif gjennem denne saakaldte Sal, uden at tale med Noget og uden at værdige Julihelten, der hurtigt rejste sig for at gjøre Plads for hende, et Blik. Saaledes traadte hun hen til et Bord ved Kaminen, paa hvilken Fremmedbogen laa; hun aabnede den, pegede med en Finger oppe paa en Side, vendte sig derpaa til sin Neveu og tilkastede ham et Blik, der tro gjengav Mantius' berømte Spørgsmaal: „Hvad siger Du dertil?“

Cortail buffede sig og læste over sin Tantes Finger flere Vinier, hvis første trykte havde følgende Overskrift:

Navn — Fornavn — Stand — Hvorfra man kommer.

Umiddelbart derunder havde øjensynlig en Dvindehaand skreven:

Fru de Chateaubieux — Johanna — adelig,
— Genf.

Froken de Chateaubieux — Anastasie — adelig,
— Genf.

Endelig var der under denne sidste Linie meget smukt skrevet:

Guibout — Alexander — Ridder af Juliordenen, — Frankrig.

Derpaa fulgte andre ikke videre interessante Navne.

„Naa, og Du siger intet?“ spurgte Enken spidst.

„Seg siger,“ svarede Felix, „at han hedder Alexander Guibout og skriver en Haandskrift, som jeg vilde give meget for at være i Besiddelse af. En Forbrydelse kan jeg ikke opdage.“

„Seer Du da ikke den forud overtænkte Impertinence ved det Træk, hvormed Din Helt har bragt sit Navn i Forbindelse med min Datters?“

Enten tilfældigt eller med Villie endte det r i Navnet Alexander med en opadgaaende Snirkel, der i calligraphisk Henseende var overordentlig smuk og i hvilket Navnet „Anastasia“ var kjærligt omflunget. Den misfornøjede Enkes Fingert fæstede sig paa ny paa dette dristige Træk og syntes at ville gjennemføre Papiret. Gardeofficeren skjød Underlæben noget frem, trak paa Skuldrene med spottende Alvor og sagde:

„Det bliver rigtignok meget betænkeligt, men før vi afgjøre, om dette Pennetræk fortjener et Raardestød, vil sikkert en Sagforstandigs Afgjørelse være nødvendig. Sagen vedrører mere en Skrive lærer end mig, thi denne Snirkel kan ogsaa være

ufkyldig; Enhver underskriver paa sin Maade; Nogle anbringe Snirkelen foroven, Andre forneden, og dersom det kan bevises, at Hr. Guibout har den Skik at pynte sin Skrift med Snirkler, vil der kun kunne siges meget lidet derimod."

Fru de Chateavieux slog Fremmedbogen ærgerlig i og satte sig ved Bordet, paa hvis Tæppe hun trommede med sine Fingre.

"Du er uidentvivel i Besiddelse af megen Forstand og jeg veed, at Du kan spøge særdeles smukt," sagde hun med tilbagetrængt Harm, "men der gives undertiden delicate Spørgsmaal, taktfulde Ting, som selv Din Forstand ikke formaaer at fatte. Om Dine Anstuelser ere afvigende fra mine, kan der, troer jeg, ikke lægges megen Vægt. Fortidens Mænd adlød Damerne, uden at modsigge dem. Nu forlanger de at kjende Grunden til at skulle vise dem en Tjeneste."

"Kjære Tante," svarede Felix med den ham egne meget høflig ironiske Koldblodighed, "vil De tillade mig et Spørgsmaal? Jeg indrømmer, at denne Hr. Guibouts Udsærd er jaa skræffelig, som De behager at finde den; men hvad er da Grunden til, at i dette Tilfælde Hr. de Montespard, der ligesaa godt som jeg er Deres Fætter og desuden i lang Tid har været Deres Ven, ikke har paataget sig dette Hverv, som hans Alder vilde retfærdiggjøre? Jeg troer ikke, at De vil ønske noget Menneſte

Døden, og naar jeg spørger mit mandlige Hjertes Erfaring til Raads, vil en gammel Mand's Ord udøve en Magt over denne vilde Republikaner, som en Mand af min Alder sikkert ikke opnaaer."

"For det Første er Hr. de Montespard ingen gammel Mand," svarede Expairen af Frankrigs Beninde strengt, "og dernæst forbyder særdeles Grunde ham enhver Berøring med det Menneſte, om hvem vi tale. Denne Guibout er en Broderſøn til en Mand af ſamme Navn, en Bonde, der er bleven rig, en rafende Liberal, Kjøber af National-ejendom og Beſidder af Hammerværker, en ſtor Fabrikherre, kort ſagt, og Nabo til Marquien i Beaujolais. Efter Julirevolutionen havde de Montespard truffet ſig tilbage til ſit Slot og Ingen tænkte paa at forurolige ham, da en Dag Din Barricadehelt kom fra Paris til ſin Dnfel. Han var endnu ſaa begejſtret af Sejren og havde Hovedet fuld af den revolutionaire Propagandas Ideer, hvis Reſultat Du jo kan tænke Dig. To Dage efter hans Ankomſt kunde den ſtakkels Marquis ikke blive der længere; man ærgrede ham beſtandig paany; man plantede Frihedſtræet op foran hans Slot, ſang Marſeillaiſen og Pariſienne under hans Vinduer og udbragte beſtandig Charivari. Hr. de Montespard rejſte endelig bort, og Du kan da forſtaa, at Følelſen af hans Værdighed og den Agtelſe, han er ſig

selv skyldig, i denne Guibouts Nærværelse gjør ham den dybeste Taushed til Pligt."

"Ja, jeg forstaaer Dem," svarede Felix smilende. "De troer altsaa, at jeg ikke har de samme Hensyn til min Ære at tage, som denne gamle Landadelsmand. Jeg takker Dem for denne Forstjæl. Og nu, med Deres Tilladelse, et andet og sidste Spørgsmaal. De erindrer jo, elskværdige Tante, en Spadseretour vi havde for omtrent to Aar siden i Paris paa Boulevarden."

Fru de Chateavieux rødmede let og bevægede Fingrene paa Tæppet istedetfor at svare.

(Fortætttes).

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gøthersgade 103 i Stuen.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemfindstypende Aargang.

N°. 38.

Lørdagen den 20de September 1884.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelsesselskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om Paau, Gratifikation eller Pension, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, 2den Sal, hver Formiddag mellem Kl. 8¹/₂—10¹/₂ erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Inden Lørdagen den 4de October maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa Lovenes § 16, der ogsie maa iagtages, henledes Opmærksomheden paa, at Kun den har Krav paa Understøttelse, for hvem en For-

andring til det Værre i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efter** Indtrædelsen i Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør anses som en Gave for eengang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovens § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.

Kjøbenhavn, September 1884.

Th. J. Svanetjær. A. G. Reimann. D. F. Olsen.

Kierrumgaard.

Sølbringen.

Novelle.

(Fortsat.)

„Jeg vil opfriske det i Deres Erindring, dersom det skulde have tabt sig. De vilde gjøre Indkjøb i forskjellige Magaziner og jeg havde den Ære at være Deres Ledfager. Paa et Hjørne mødte vi en ung Mand, der efter Deres Mening, som jeg maa respectere, tillod sig at betragte os fra Siden paa den mest uforstammede Maade. Jeg forlangte Regnskab af ham for dette Blik, men istedetfor at undskyldte sig, blev han heftig og paastod, at han var fornærmet; i Virkeligheden bestod den stakkels Djævels hele Uret deri, at han skelede ganske forskæffeligt. Kort sagt, vi kom i en Ordstrid; den følgende Dag duellerede vi, og da ikke altid den retfærdigste Sag sejrer, helbredede jeg min Modstander for sin Skelen ved en Kugle, saa at han rigtignok nu er eenøjet, men dog kan see lige

paa Folk. Jeg har efter den Gang mødt ham over tredive Gange, men aldrig uden at føle Samvittighedsnag og aldrig uden højtideligt at love, fra nu af at gaa mindre letsindigt tilværks med en jaa alvorlig Sag, som en Duel; thi jeg kunde ligesaa godt have truffet ham i Hjertet som i Øjet, og det vilde jeg aldrig have tilgivet mig."

"Det er meget christelige Anskuelser, som ville sikkre Dig en fredelig Alderdom," svarede Fru de Chateaufieux med et haanligt Smil.

Cortail strøg smilende sit Overskjæg.

"Fred og Ro," svarede han derpaa, „sømmer sig i det mindste ligesaa meget for Damernes Alder, som for Mændenes. Dersom jeg var paa en Militair-skole eller en Galning, som for to Aar siden, vilde Deres Spot uden tvivl have bragt mig til at begaa en ny Daarskab; men jeg er desværre fire og tredive Aar gammel og har allerede duelleret fem Gange, følgerlig aflagt min Prøve. Tro mig, jeg kjenner de Pligter, som vort Slægtskab paa lægger mig og behøver ikke at ansproges for at opfylde dem. Saasnart en virkelig og ikke en indbildt Fornærmelse vederfares Dem, vil De finde mig paa min Post. Men indtil den Tid tillader De, at jeg lader min Raarde hvile i Skeden, thi jeg er ikke født til en Don Quixote. Og hvad er det Hele? Guibout elsker min Cousine og yttre dette paa en barnagtig og fejtet Maade. Deri finder jeg rigtig-

nok noget latterligt, men ikke nogen Fornærmelse. Anastasie er smuk nok til at vække en heftig Lidenskab, og De selv, smukke Tante, maa være vant til de Daarstaber, som Hjertet foranlediger. Har jeg ikke hørt, at Hr. de Montespard, for at nyde den Lykke at musicere med Dem, lærte at klimpre paa Guitarren?"

Istedetfor at svare, tilkastede Fru de Chateauvieux sin Neveu et højst misfornøjet Blik, vendte ham barsk Ryggen og talte til en gammel Dame, der sad ved den anden Side af Bordet.

„Min kjære Tante er endnu elskværdig, naar hun bliver vred,“ sagde Cortail; „Breden forhøjer hendes Teint og foraarjager, at hendes Dine straalet som Karfunkler.“

Da det under denne Samtale var bleven mørkt, havde man lidt efter lidt begyndt at fylde Salen. Man arrangerede flere Spillepartier, Selskabets Veteraners eneste Morskab, i de dertil bestemte Hjørner. I Midten vedligeholdt ved et stort, rundt Bord en Kreds af unge Damer, der beskæftigede sig med forskjellige Arbejder, en sagte, usammenhængende, i Almindelighed spottende, undertiden ogsaa aandrig, men hyppigst ubetydelig Samtale. Af de faa Herrer, som havde fundet Udgang til denne Elitegruppe, gjorde Armand de Bennezons sig bemærkelig. Han havde taget Plads bag ved Anastasie, og den Maade, paa hvilken den unge

Pige vendte Hovedet, for at høre paa ham eller svare ham, vidnede om en af disse ligesom improviserede Fortroligheder, der for det meste forekommer paa Badestederne.

Anastasio havde som Følge af sin mere engelske end franske Opdragelse, sit Ophold i Genf og den hyppige Omgang med Fremmede erhholdt en sjelden Sikkerhed og var virkelig bleven yderst elskværdig, eller, som nogle meente, for elskværdig. Hun var i højeste Grad besfeden mod ældre Damer, venlig, men forsigtig mod Damer af hendes Alder, og sparede i Særdeleshed for Herrefelskab den Mandens Ynde, der ved en Blanding af kunstnerisk Begejstring og chevaleresk Livlighed blev endnu mere piquant.

Efterat Bennezons lige over for sin aandrige Maboerske havde opbudt alt for at oplive Samtalen, kom han ogsaa til at omtale Malerier; men neppe havde han ladet et Ord falde om sit Talent, for han maatte vise en Prøve derpaa; han hentede derfor sit Album, i hvilket der fandtes mange Tegninger af ham selv og af udmærkede Kunstnere. Det var en Fejl af ham, thi denne Samling vækkede almindelig Opmærksomhed og forstyrrede hans Samtale med Anastasio.

Blandt Tilskuerne saae i det mindste to med skjæve Dine Gardeofficerens Lykke, nemlig Hr. de Montespard, der, formedelst den fuldstændige Mangel paa unge Herrer, tidligere havde været alles

Yndling, og Alexander Guibout. Denne sad i nogen Afstand bag et Bostonbord og læste den eneste Avis, som fandtes der, Quotidienne, der maatte brænde Juliheltens Finger, ligesom man siger, at Bievandet brænder Djævelens Finger, og lod et ligegyldigt Blik svæve hen over den aristokratiske Gruppe, fra hvilken Fru de Chateaueux Uillie havde udeluffet ham. Hans store Djne, der for medelst hans blege Kinder, saavel som Ansigtets rigelige Indhegning af krollet Haar og et stort Skjæg, saae endnu mere fremtrædende ud, antog, især naar de vendte sig til Anastasie eller hendes Kabo, et Udtryk af Bitterhed, der grændsede til en Trudsel. Cortail, der holdt skarpt Øje med alt, bemærkede, da han gik gjennem Salen, et af disse Blik og hans ligesaa skarpe Øre hørte paa samme Tid, at Montespard sagde til en Kabo:

„Castignon, i vor Ungdom hørte vi paa de ældre Folk, nu har Moden forandret sig og de ældre maa høre paa de yngre Mennesker. Denne Herre med sit Album erindrer mig om Diderot, der efter Voltaire bedre egnede sig til Monolog end til Dialog.“

„Kjære Ven,“ sagde Felix, idet han satte sig bag ved Bennezons, „der mangler intet i Din Sejer; Du har allerede fundet et Middel til at skaffe Dig Fjender.“

„Din Cousine er den yndigste Qvinde, jeg

nogensinde har seet," svarede Armand, der som alle Elskere kun beskæftigede sig med den elskede Gjenstand.

Fru de Chateavieux, hvis Ansigt lidt efter lidt havde gjenvundet sin Munterhed, kom nu ogsaa hen til Arbejdsbordet og tog med en Dames Utvungethed, der føler sig hjemme i Salen, en Sax, med hvilken hun nogle Gange slog paa Tæppet. Efter dette Signal, der omtrent havde den samme Betydning som Præsidentens Klokke, blev alt stille og Djnene fæstede sig paa Badets Dronning.

„Mine Damer," sagde hun, „Aftenen gaaer bort og vi glemme vort Salg."

„Det skulde jo finde Sted i Dag," svarede man fra alle Sider.

(Fortættes).

J. S. Halvorsen.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Uhrmager H. P. M. Bork.

Slagtermester C. S. A. Knudsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Gothersgade 103 i Stuen.

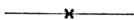
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 39.

Lørdagen den 27de September 1884.

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelseselskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, 2den Sal, hver Formiddag mellem Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Zuden Lørdagen den 4de October maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Zoruden paa Lovens § 16, der nsie maa iagtages, henledes Opmærksomheden paa, at kun den har Krav paa Understøttelse, for hvem en For-

andring til det Bærrer i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efter** Indtrædelsen i Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør anses som en Gave for eengang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovens § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.

Kjøbenhavn, September 1884.

Th. J. Svanekeer. A. G. Reimann. D. F. Olsen.

Kierrumgaard.

Sølbringen.

Novelle.

(Fortsat.)

Paa et Bink af Fru de Chateaubieux forlod flere tjenstvillige Herrer Salen og kom snart efter tilbage med en Mængde smaa Gjenstande, Broderier, Paparbejder, Pengepunge, Uhrkæder etc., som de triumpherende lagde paa Bordet.

„Før vi begynde,“ vedblev Damen, „maa vi ikke glemme et andet Belgjørenhedsværk. Flere af de nylig hertil komne Personer have endnu ikke sluttet sig til Subscriptionen for de politiske Fanger fra Vendée. Vi haabe, at de ville forene deres Gaver med vore. Anastasie, Almissefamlеринdens Post er betroet Dig.“

„Gid Fanden havde Dig!“ sagde Felix til sin Ven; „dersom Du ikke havde været, kunde vi nu have røget en Cigar i Maaneskinnet paa Bejen til Chamouny, istedetfor at blive maltraiteret af min Tantes Belgjørenhed.“

Efter sin Moders Opfordring stod Frøkenen hurtigt op, tog en lille Kurv og begyndte at gaa omkring.

„Har Du Guld?“ spurgte Bennezons sin Nabo, efterat han hurtigt havde gennemført sine Lommer.

Cortail trak paa Skuldrene og stak en Louisd'or til ham.

„Giv mig en Dobbelklouisd'or,“ svarede den unge Mand, som fandt enhver Gave for ringe, naar han tænkte paa Indsamlerindens Skjønhed.

„Berolige Dig; vi ere endnu ikke færdige. Efter Bendéerne vil Touren komme til Gardens Saarede, Civillistens Pensionairer, kort sagt, alle de Ulykkelige af vort Parti; Du kan stole paa min Tante, hun vil ikke lade Dig mangle paa Lejlighed til at vise Din Gavnildhed.“

Anastasio takkede Bennezons med et himmelsk Smil og gik hen til sin Cousin.

„De veed, at jeg er fattig,“ sagde han, idet han lagde et Femfrancstykke paa sin Vens Guldstykke; „forøvrigt,“ tilføjede han med et spøgende Smil, „er jeg næsten Deres Broder, og dette Slægtskab sparer mig al ridderlig og alt for stor Kundhaandethed.“

Alexander Guibout havde rejst sig op og var gaaet Frøkenen imøde; han vilde yde en Gave, der skulde stille alle de andre i Skygge; men da det Belgjørenhedsværk, i hvilket han vilde tage Deel, havde en legitimitistisk Farve, troede Juliridderen at maatte forene sine Grundsatninger og sit Hjertes Svaghed ved en Slags Troesbekjendelse, og sagde derfor saaledes, at han kunde høres af sine Naboer:

„Efter Kampen ere Fjenderne Brødre og Ulykken har ikke længer noget at sige.“

Trods den Antipathi, som Anastasie følte for denne Tilbeder med den røde Hovedbedækning, havde hun dog gjerne modtaget hans Tribut, men et bydende Blik fra hendes Moder befalede hende at forbigaa Republikaneren. Hun traf derfor Kurven tilbage, efterat han allerede havde udstrakt Haanden. En Regn af Femfrancstykker udbredte sig paa Gulvet; ved denne Larm fæstede Alles Djuer sig paa Guibout, der ikke tænkte paa at tage sine Penge op, men blev staaende ubevægelig, rød over hele Ansigtet.

„Hvad synes Du om denne Dames Velgjørenhed?“ spurgte Felix sin Ven; „jeg troer, at hun hellere lod en Ulykkelig dø af Hunger, end at hun hjalp ham med en Republikaners Guld.“

„Jeg troer,“ svarede Bennezons, „at dette Menneske med Galgenphysiognomiet handlede fuldkommen rigtigt i at stjæle et Stykke af Din Coufines Slør, thi hun vilde sikkert aldrig have givet ham det.“

Auctionen begyndte nu, men Guibout vogtede sig for at byde paa nogensomhelst Gjenstand. Den følgende Dag rejste Cortail alene for at bestige Montblanc, da Bennezons ikke vilde følge ham. Den tredie Dag efter blev der i Gervais givet et

bestedent Bal i Spijesalen. Det var ikke det første, men Frøken de Chateauvieux havde ikke dandsjet, for ikke ogsaa at maatte dandse med hendes paatrængende vilde Tilbeder. Denne Gang lod hun sig overtale af Bennezons og modtog hans Haand. Efterat denne Dands var endt gif Alexander Guibout, som hidtil havde staaet ubevægelig i en Vinduesfordybning, hen til den unge Pige og bad om den Ære at maatte dandse med hende.

Pigen saae først paa sin Moder og svarede derpaa:

„Seg er træt og vil ikke dandse mere.“

Suliridderen bukkede, idet han beed sig i Læberne, og gif derpaa tilbage til sin Vinduesfordybning.

En Tid lang blev Frøken de Chateauvieux sin Undskyldning tro, men endelig lod hun sig af Bennezons Bønner og sin Lyst til at dandse bevæge til at forandre sit Forsæt. Da hun med Bennezons nærmede sig Quadrillen, traadte Alexander Guibout hen for dem med et blegt Ansigt og et brændende Blik, og sagde til Officieren i en dyb Harnes rolige Tone:

„Min Herre, De kommer ikke til at dandse.“

Bennezons blev ganske rød og hans Øjne lynede; han bøjede sig hurtigt hen til sin Modstander og svarede sagte:

„Seg skal strax være til Deres Tjeneste, men

gjør ikke i dette Øjeblik nogen Opsigt; husk paa, at det angaaer en ung Dame."

"I dette Øjeblik kommer de ikke til at dandse," gjentog Zuliridderen, idet han stolt lagde sin Arme overførs paa Brystet.

"Jeg vil ikke dandse mere," sagde Frøkenen, idet hun stillede sig mellem de tvende Modstandere, „og derved falder Striden bort."

Bennezons adlød et bedende Blik og førte sin Dandserinde tilbage til Fru de Chateaubieux, efterat han endnu en Gang havde tilraabt sin Modstander:

„I Morgen!"

Da han kom hjem var Cortail netop vendt tilbage fra sin Udflugt til Montblanc, og han sagde til ham:

„Du kommer netop i rette Tid; i Morgen tidlig duellerer jeg med Hr. Guibout."

„Det havde jeg turdet vædde paa," svarede Cortail, „men hvad angaaer det egentlig?"

„Mennesket spaaer og Gud raa'r," bemærkede Bennezons og fortalte Begivenheden fra Ballet med en Hædersmands Upartisthed, der er retfærdig selv mod sin Modstander.

Cortail lo ad denne Historie og paastod, at Duellen ikke skulde finde Sted.

„Jeg siger Dig, at I ikke skal duellere," sagde han. „Er Anastasie fornærmet, som Du paastaer, vedkommer det mig alene. Du er hverken hendes

Mand eller hendes Broder og har følgelig ingen Ret til at paatage Dig hendes Forsvar. Du kan ikke erklære Dig for hendes Ridder, uden at skade hendes Rygte, det er aldeles tydeligt. Verden tilgiver ikke, hvad der støder mod det Passfende. Disse Damer med deres heroiske Ideer tro at kunne staa over det Latterlige, men jeg frygter for dem og vil, saavidt det staaer i min Magt, søge at fjerne Anstafie fra dem; hun har et godt Hjerte, om hun end er fordærvet af hendes Moder. I hendes Navn forlanger jeg derfor af Dig, at Du tillader mig at bilægge Sagen med Julihelten paa en fredelig Maade."

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen.

Foreslaaede nye Medlemmer:
 Muremester Mads Jensen.
 Husmægler J. F. Nørring.

Selskabets Bøgholderkontor,
 Vestergade 23, 2den Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Gothersgade 103 i Stuen.
 Kontortid: Kl. 8 $\frac{1}{2}$ til 10 $\frac{1}{2}$ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 40.

Lørdagen den 4de Oktober 1884.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgeniens Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Solbringen.

Novelle.

(Fortsat.)

Efter at have talt længe frem og tilbage, gav endelig Bennezons sit Samtykke og tidligt den følgende Dag gif Cortail til Juliridderen.

„Min Herre,“ sagde Gardeofficeren, idet han med militair Utvungethed satte sig paa en Stol, „mellem Mænd af Vre ere lange Omsvøb overflødige. Hr. de Bennezons har fortalt mig, hvad der er skeet i Gaar Aftes. Jeg kommer i hans, men i Særdeleshed i mit Navn. Jeg er Frøken de Chateavieux Fætter og jeg vil altsaa have den Vre først at maatte duellere med Dem, dersom vi

ikke kunne blive enige; men falder jeg eller bliver jeg saaret, maa De afgjøre Sagen med Bennezons, som De vil. Jeg ønsker ikke Deres Blod; ønsker De saa meget mit?"

"Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at det er en personlig Sag mellem Bennezons og mig," svarede Guibout alvorligt.

"Jeg har allerede sagt dem, at det tilkommer mig, som Frøkenens Fætter, at forsvare hende; men jeg tilbyder Dem Fred. De er Franskmænd, det er jeg ogsaa og Bennezons er det ligeledes; troer De ikke, at Sagen lader sig bilægge?"

Guibout lod sig lidt efter lidt overtale, da hans Vre og Egentjærlighed var tilfredsstillet ved at det forsonende Skridt udgik fra hans Modstander, og han samtykkede derfor i, at Sagen ikke skulde føres videre frem.

Optrinnet paa Ballet var bleven en Conversations-gjenstand for hele Badeselskabet i St. Gervais og Enhver ventede med Utaalmødighed paa Resultatet. Da man ikke saae de tvende Modstandere om Formiddagen, udbredte det Rygte sig, at de havde duelleret tidlig om Morgenens. Anastasie blev saa bekymret herover, at hun ikke vilde gaa ud, men hendes Moder nødte hende til at lade sig see ved Middagstaftelet. Duellens Heltinde traadte ind i Spisefalen med usikre Skridt og et blegt Ansigt. Ligesom hun satte sig, lagde hun Mærke til Alexander

Guibout, der som sædvanlig lod sit mørke Blik hvile paa hende. Hun sank halv afmægtig ned paa Stolen, thi hun troede, at Bennezons var falden, og den Kniv, som Julihelten haandterede i et meget ufskyldigt Djemed, forekom hende som et med Blod farvet Sværd. Dog havde hun den Landsnærværelse ikke strax at falde i Afmagt, men først at see sig om i hele Salen, og hendes Hjerte bankede atter af Glæde, da hun saae den Mand, for hvem hun skjælvde, sidde rolig paa sin sædvanlige Plads, spise med en Jægers Appetit og syntes at befinde sig ganske vel.

Fru de Chateaufvieux havde havt de samme Betyrninger og gjort de samme Bemærkninger. Moder og Datter veglede et af deres fortrolige Blik og derpaa antog deres Ansigter, ligesom ved en Art hemmelighedsfuld Sympathi, i et og samme Øjeblik et koldt Udtryk. De tvende Modstanderes Tilstedeværelse paa en og samme Tid, begge aldeles vel og som det syntes i fredelig Overeensstemmelse, havde blandt Badegjæsterne, i Særdeleshed blandt Damerne, fremkaldt en saadan Overraskelse, at mange glemte at spise. Hemmeligt veglende Blik, Tegn og Hvijsken forkyndte en Storm, der ogsaa virkelig snart brød løs. Efter Bordet deelte Selskabet sig i flere Grupper og i hver af disse blev der afhandlet det Spørgsmaal: „Maa Hr. de Bennezons duellere med Guibout?“

Til dette Spørgsmaal blev der næsten eenstemmig

svaret Ja; i Særdeleshed fandt Damerne, hvis Mod og Tapperhed skaffede sig Luft i Ord, da de mindre kom i det Tilfælde at gjøre Brug deraf, den unge Officeers Handlemaade usforklarlig, og nogle, der gif endnu videre i deres Fordringer end de andre, tillagde ham just ikke de gunstigste Bevæggrunde. Derpaa kom Politikken til, og gjorde Sagen mere indviklet og vanskelig. Lidt efter lidt saae dette improviserede Tribunal af Hærsdommere i de tvende Partier ikke længere to unge Mænd, der vare forelskede i en og samme Dame, men to under fjendtlige Faner lige over for hinanden staaende Modstandere, en Officeer i den kongelige Garde og en Guliridder, en Adelsmand og en Borgerlig, fortjagt, Legitimiteten og Barricadernes Regjering.

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem.

Ida C. C. Dujardin, Enke efter Ingeniør D.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

vil paa Grund af Flytning være lukket den 10de og 11te October forstk. og aabnes atter Mandagen den 13de October i

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Extract

af

2^{det} Qvartals-Regnskab 1884,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

x

Indtægt.

	Kroner	Sk.	Kroner	Sk.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal			8964	12
2. Halvaarligt Kontingent:				
Restance fra forrige Kvartal	73	50		
anvist for dette Kvartal Kr. 5558.96				
H. M. Kongens Bidrag Kr. 40	5598	96		
	Er			
deraf er indkommet Kr.	5672	46		
Restance ultm. dette Kvartal	5166	30	5166	30
	506	16		
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 96de Aargang Kr. 14—26			1321	54
4. Renter for 1/2 Aar:				
af Activer: Kr. 81000 Vest- og Sønderjydske Rdf.=Dbl. 4 1/2 % p. a. 1822.50				
Kr. 90000 ny jydsk Kjøbstads Rdf.=Dbl. 4 1/2 % p. a. 2025				
Kr. 201,000 paa Indskrivnings- bevis Kr. 4020				
Kr. 800 Kbhvns. Commune- laan Kr. 16	7883	50		
af Legater: Sibeschütz's Legat til Udlaan Kr. 1000				
do. til Understøttelse Kr. 100				
W. F. Heymanns do.: Kr. 400 Kr. 8.06				
B. M. Goldtschmidts do.: Kr. 100 Kr. 1.96	1110	02		
af Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn	228	94	9222	46
5. Udbrug paa Laan:				
Restance fra forrige Kvartal	512	„		
anvist for dette Kvartal	4524	„		
	Er			
deraf er indkommet	5036	„	4480	„
Restance ultm. dette Kvartal	4480	„		
	556	„		
			29154	45

Kjøbenhavn, d. 30. Juni 1884.

Overensstemment

Th. J. Svanebjerg.

A. G. Reiman

Udgiwt.

	Kroner	D.	Kroner	D.
Pensioner:				
uaffordrede fra forrige Kvartal	250	"		
anviste for dette Kvartal	2730	"		
Gr	2980	"		
udbetalte i Kvartalet	2965	"	2965	"
uaffordrede ultm. dette Kvartal	15	"		
2. Lønninger	"	"	1500	"
3. Andre Administrationsomkostninger	"	"	78	35
4. Ugebladets Trykning	"	"	403	52
Gratifikationer:				
uaffordrede fra forrige Kvartal	2190	"		
anviste for dette Kvartal	40	"		
Gr	2230	"		
udbetalte i Kvartalet	2230	"	2230	"
uaffordrede ultm. dette Kvartal	"	"		
5. Rentefri Udsaan:				
uaffordrede fra forrige Kvartal	2300	"		
anviste for dette Kvartal	600	"		
Gr	2900	"		
udbetalte i Kvartalet	2300	"	2300	"
uaffordrede ultm. dette Kvartal	600	"		
7. Laanet i Handelsbanken:				
til Rest fra forrige Kvartal	13400	"		
afbetalt i Kvartalet	1200	"	1200	"
til Rest ultm. dette Kvartal	12200	"		
8. Renter af Laanet i Handelsbanken				
Saldo, Kassebeholdning ultm. 2det	"	"	39	09
Kvartal 1884	"	"	18438	46
			29154	42

C. Borgen.

Kasjerer.

med Kassekontrollen.

D. F. Olsen.

Kierrumgaard.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 41.

Lørdagen den 11te Oktober 1884.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Sølbringen.

Novelle.

(Fortsat.)

Da Discussionen havde naaet dette Punkt, blev den saa stormende, at hele det gode Selskabs savoir-vivre var nødvendig for at forhindre ubehagelige Optrin. Det hele royalistiske Selskab fandt sig krænkede i en af deres Medlemmers Person og fastede ubarmhjertig Skylden derfor paa den Ridder, hvis Haand lod Fanen vakle.

„Castignon,“ sagde Marquien af Montespard, „i vor Tid forstod vi rigtignok ikke at føre Penselen, men saa meget bedre Sabelen; vi havde ikke de nuværende unge Mænds Talenter, men heller ikke

deres Langmodighed. Husker De min Duel med Curby for en Kellife, som Fru de Grigneuse tabte? Kellifen blev min.“

„Dg et Raardestød til,“ svarede Castignon. „Seg husker det meget godt. Denne unge Bennezons har virkelig en Engels Taalmodighed; man skulde heste en Seddel paa hans Raarde, ligesom vi gjorde ved den stakkels Laromiere efter Angrebet ved Weizenburg og paa hvilken vi havde skrevet: „Du skal ikke slaa ihjel.“

„Seg havde Lyst til at kjende den, der paatog sig at skrive en saadan Seddel,“ sagde Cortail, idet han uventet stak sit Hoved frem mellem de tvende gamle Herrer.

Veteranen fra Condés Armee rejste sig op i sin fulde Højde, kastede et alvorligt Blik paa Officieren og sagde koldblodigt:

„Det vilde jeg, hvis det var nødvendigt! Naar de unge Mennesker paatage sig de ældres Forsigtighed, maa de gamle atter søge at blive unge.“

Marquien af Montespard forekom Cortails Svar, idet han bemærkede:

„Min kjære Felix, opfajt Dig ikke til Forsvarer af en slet Sag. Skjøndt Du er Hr. de Bennezons Ven, maa Du dog være af vor Mening,“

„Aldeles ikke,“ svarede den unge Mand, „da det var mig, der forhindrede Duellen.“

„Saa meget værre for ham og ligeledes for

Dem," svarede den gamle Hr. de Castignon i en streng Tone, vendte ham Ryggen og tog Plads i den anden Ende af Salen.

Marquien tog Cortails Arm og holdt ham tilbage, da han mærkede, at den unge Mand begyndte at blive varm.

"Castignon har Ret," sagde han; "i Deres Bøns Alder kan et tvetydigt Skridt ikke gøres godt igjen; han maa duellere og det jo før jo heller."

Cortail saae forskende omkring i Salen, og da han kun fik Øje paa Damer og gamle Herrer, traf han paa Skuldrene og gik langsomt sin Vej. Ved Døren maatte han forbi en Gruppe unge Piger, der talte ivrigt med hinanden; et allerkjæreste Barn paa omtrent femten Aar, sagde:

"Ja, dersom jeg var en Mand, vilde noget saadant ikke være skeet med mig. Min Moder sagde, at man i et saadant Tilfælde vilde have sendt denne Hr. de Bennezons en Spinderok. Jeg beklager virkelig at have danset med ham."

Cortail vilde ikke høre mere og ilede strax ind i sin Bøns Værelse, hvor Bennezons sad ved Vinduet i en melancholsk Stilling.

"Kan Du sige mig, hvormed jeg har fornærmet Din Tante og Din Cousine?" spurgte den For-
elskede ham; "endnu i Gaar vare de saa elskværdige imod mig, og i Dag behandler de mig med en uforklarlig Kulde."

„Det skal jeg forklare Dig,“ svarede Felix; „man mener, Du skulde have duelleret.“

Bennezons sprang op og en blussende Rødme bedækkede hans Kinder.

„Har Du ikke forhindret mig deri?“ raabte han heftigt.

„Det har jeg rigtignok; men alle her ere forunderlige Menneſter ligesaa den gamle Castignon til den lille Cecilie de Marillan, som finder, at man skulde jende Dig en Spinderok. Naa, naa, spring ikke op til Loftet! Du skal duellere, jeg vil duellere, vi ville alle duellere. Den første den bedste jeg kommer i Berørelse med, skal bøde for alle de Dumheder, som jeg maa høre. Jeg vil opſøge Juliridderen, der forekommer mig at være et meget godt Menneſte, og i Morgen, naar Dagen bryder frem, skal det Hele gaa for ſig; i Dag er det for ſeent.“

Ved de første Ord fandtes Alexander Guibout villig til at duellere og antog til ſin Secundant en ung Franſkmand, der havde forvildet ſig til St. Gervais og hvis Venſkab han havde vundet ved en Bolle Punsch. Den følgende Morgen traf de fire unge Menneſter hinanden paa en mindre beſøgt Vej; uden at ſige et Ord traf de to Modſtandere Kjolerne af og greb Kaarderne. Dagen iforvejen, da de adlød deres perſonlige Villie, vilde de have kæmpet med to Medbejleres Voldsomhed, men i dette Øjeblik, da de ved den paalagte Pligt vare

blevne afkølede og kun adlød et Mennesket medfødt Modsigelsesinstinct, angreb de hinanden skjodesløst og forsigtigt, som om Kampen skulde være bestandig, uden at føre til noget Resultat. Cortail tabte tilsidst Taalmodigheden og sagde til den anden Secundant, der stod ligeover for ham:

„Vil De ikke give mig en Cigar, thi jeg kan mageligt ryge den, før Herrerne blive færdige.“

Disse Ord fattede Herrerne i Fyr og Flamme. Kampen blev heftig og alvorlig og et Øjeblik efter fik Bennezons, efter en for lang Parade, et Stød i den højre Arm, der ridsede Kjødet, istedetfor at trænge dybere ind. Blodet sprøjtede imidlertid ud i temmelig stor Mængde. Da Officieren følte, at han var jaaret, førte han sin Kaarde med dobbelt Energi og trængte heftigt ind paa sin Modstander, men hans Klinge blev strax slaaet tilbage af Cortails Stok, medens en Bevægelse af hans Haand paa samme Tid bragte Modstanderen til at holde inde.

„Det er nok,“ sagde den Saaredes Secundant. „Dg dersom Condés Armee endnu ikke er tilfredsstillt, vil jeg stille den tilfreds. Et Saar, der ikke kan være bedre, Blod og ikke farligt.“

Med en i saadanne Sager ovet Mands Dygtighed opsprættede han Armands Kjøleærme fra Skulderen til Haandleddet, forbandt hans Arm og lagde den derpaa i et Bind, som han bandt om hans Hals. Derpaa skiltes begge Parter efter gjensidig

høflig Hilsen fra hinanden og vendte tilbage til St. Gervais ad forskjellige Veje. Cortail saae flere Damehoveder ved forskjellige Vinduer og gjenkjendte blandt andre Fru de Chateavieux, der tilligemed Anastasie sad paa Husets Balcon.

„Giv mig Armen og lad os gaa langsomt,“ jagde han til sin Ven. „Da Du har begaaet den Daarstab at lade Dig saare, maa vi ogsaa drage den størst mulige Fordeel deraf og gjøre Dig inter=esjant. Det er Skade, at Du ikke er blegere.“

Benezons Tilbagekomst var en Triumph. Alle Damerne højede sig over mod Vinduet, da de lagde Mærke til det sorte Bind, i hvilket han bar sin Arm, og jmilede til den Ulykkelige, for at trøste ham. Den lille Navillan erklærede, at han atter havde hendes Agtelse og at hun, dersom han forlangte det, fra nu af vilde paa eet Bal dandse sex Contradandse med ham. Fru de Chateavieux vinkede fra sin Balcon med Lommelørklædet, hvilket tidligere var Skik hos Ridderdamerne, og Anastasie lod af en Bouket, som hun holdt i Haanden, en Rose falde ned for sin Ridders Fodder. Kun den gamle skinsyge Montespard kunde ikke undertrykke sine spidse Bemærkninger og meente:

„Denne unge Officeer fører Penselen bedre end Raarden.“

Men denne Piil ramte ikke og Fru de Chateavieux lod ved sin Tjener Cortail kalde.

„*Hr. de Bennezons,*“ sagde hun til sin Neveu, „har lovet mig et Exemplar af *Shakespeares* Værker i det engelske Sprog; troer Du, at han er saa venlig at bringe mig det?“

Felix forlod hende smilende og kom et Øjeblik efter tilbage med Dagens Helt, der beskedenlydende traadte frem og med yndig Forlegenhed holdt sin Hat og *Shakespeares* Værk i den venstre Haand.

„*Jeg* ønskede endnu engang at læse „*De tveude Adelsmænd fra Verona,*“ sagde Fru de *Chateauvieux,* „men nu kan det være det samme, da jeg seer en virkelig Adelsmand for mig.“

Med disse bombastiske Ord rækkede den chevalereske Dame den unge Officeer sin noget tørre Haand, som han, hvilket var hans Pligt, ærbødigt kyskede.

„*Anastasje,*“ vedblev hun derpaa, idet hun vendte sig til sin Datter, der stod ved hendes Side, „er Du ikke ogsaa Din Forsvarer en Belønning skyldig?“

Den unge Pige traadte højtrødmende frem; *Bennezons* nedlød sig paa et Kne og trykkede til sine Læber den hvide, fløjelsbløde Haand, han hidtil kun havde kysset i Drømme, medens hans pro-saiske Ben i *Winduesfordybningen* med et spottende Smil protesterede mod denne Scene.

Saaet, eller snarere Hudens Ridsning, befordrede *Bennezons* Lidenskab betydeligt.

„*Kjære Ben,*“ sagde han nogle Dage efter

Duellen til Cortail, „Du er min Fortrolige, hør derfor hvad jeg vil sige Dig. Jeg elsker Din Cousine; lee ikke, jeg gjentager det, jeg tilbeder hende og troer ogsaa, at Frøken Anastasie ikke er mig ugunstig. Du kjender min Formue, min Herkomst og fremfor alt min Character; vil Du være min Talsmand hos Fru de Chateaubieux?“

(Fortfættes).

J. S. Halvorsen.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Frisør Chr. F. Thorball.

Sten-Billedhugger J. Gade.

Manufacturhandler Kristensens Enke.

Formand Jens Hansen.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

vil paa Grund af Flytning være lukket den 10de og 11te October førstf. og aabnes atter Mandagen

den 13de October i

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemstydende Aargang.

N°. 42.

Lørdagen den 18de Oktober 1884.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertov 10. Kjøbenhavn.

Sølbringen.

Novelle.

(Fortsat.)

„Jeg har først og fremmest et andet Anliggende at tale med Dig om,“ svarede Felix; „her er nemlig et Brev fra General Amirauld, der underretter mig om, at jeg er bleven udnævnt til Bataillonschef i det ni og tredivte Regiment, ligejom Du er bleven udnævnt til Capitain i det syvende lette Regiment. Lad os nu først tale om de militaire Anliggender, før vi beskæftige os med Kjærlighedsager.“

„Denne Udnævnelse forbedrer udentviol min finantsielle Stilling, men da jeg ønsker en Forbindelse med Fru de Chateaubieux Familie, maa

jeg først indhente deres Samtykke. I nogle Dage har Din Tante viist sig meget fortrolig mod mig og hun har talt om flere Ting, af hvilke jeg maa antage, at hun ikke gjerne seer, at jeg igjen gaaer i Tjenesten. Der er Tale om en Opstand i Vendée. Vi Royalister høre derhen og ikke under den trefarvede Fane. Frøken Anastasie sagde mig dette endnu i Gaar med en Bestalenhed, som jeg ikke kan efterligne. Du kjender nu min Situation, kjender mig forøvrigt ligesaa godt som jeg selv kjender mig og maaske endnu bedre; vær derfor min Gesandt."

Af Benstab paatog Cortail sig denne Sendelse, men strax ved det første Ord blev han afbrudt af Fru de Chateaufieux, der endnu var lidt vred paa ham og sagde kort:

„Hr. de Bennezons behøver ingen tredie Person."

Dette Svar var kun nedslaaende for Cortail, og om Aftenen, da Elskeren var alene med den, han onskede til sin Svigermoder, anholdt han formelig om Frøkenen.

„Hr. de Bennezons," svarede Fru de Chateaufieux, „det De nylig har sagt mig, hædrer mig saavel som min Datter, men jeg er Dem en aaben Erklæring skyldig. Deres Formue er ubetydelig ligesom vor; Deres Familie er god, ligesom min. De elsker Anastasie og jeg vil ganske aabent sige Dem, at Anastasie ikke er utilbøjelig til at give Dem sin Haand. Men i vor Tid maa et vist Noget

beherste alt andet, nemlig Vren. Enhver forklarer sig dette Ord paa sin Maade, det veed jeg nok. Min Datter og jeg forklarer det ved Bestandighed i Grundsætninger, ved Edens Ufrænklighed og ved en pletfri Trofskab, hvilket vi betragte som den første Egenskab hos en sand Adelsmand, som den Dyd, uden hvilken de andre ere intet. Kort sagt, vi respecterer Ulykken og jeg erklærer Dem bestemt, at en Mand i den nuværende Regjerings Tjeneste aldrig erholder Anastasies Haand."

"Naadige Frue," svarede Bennezons varm, "Cortail har sandsynlig allerede sagt, at jeg er villig til at sønderrive mit Patent; saasnart Deres Dnske er mig bekjendt, ophører min Ubestemthed og jeg træder ikke i Tjenesten igjen. Officieren af den fordums Garde og ikke Ludvig Philips Soldat staaer for Dem."

Fru de Chateavieux rystede smilende paa Hovedet og svarede:

"Det er rigtignok noget, men dog ikke nok. Vi Damer forlange endnu større Opoffrelse end Mændene. At kaste den fjendtlige Cocarde bort, er ikke nok for en Mand; han maa ogsaa kunne bære sin. Der forestaaer en Opstand i Vendée. Hertuginde af Berry, der for Djebliktet befinder sig i Massa, kan hvert Djeblik lande i Marseille og hendes Tilstedeværelse vil virke som et electrisk Slag. Vi Damer kunne ikke tage Deel i Kampen, men vi op-

sparerer til de Ræmpende den Løn, over hvilken vi ere i stand til at disponere. Anastasie har de samme Ansfoelser derom. Den Mand, der begjærer hendes Haand, maa ogsaa vise sig værdig dertil; kort sagt, Hr. de Bennezons, Vejen til Alteret gaaer gjennem Vendée."

Paa denne Tirade svarede Armand:

"Naadige Frue, i Morgen rejser jeg til Vendée; har De ellers nogle Befalinger til mig?"

"Nogle Breve, som jeg har lovet at besordre ved en sikker Haand. Jeg føler mig lykkelig ved at finde Dem saaledes, som jeg ønsker det. Rejs og kom snart tilbage. Derjom De ikke bliver hindret ved uforudseete Begivenheder, vil De finde os i Genf og De vil da kunne overbevise Dem om, at vi ikke ere utaknemmelige."

Ved disse Løfter, der lod ham haabe alt, bukkede den unge Enthusiast og kyskede anden Gang den Haand, som hans tilkommende Svigermoder rækkede ham. Derpaa traf han med samvittighedsfuld Punctlighed Anstalter til Afrejsen. Om Aftenen lykkedes det ham at sno sig fra den Paa-trængende og at være et Djeblif alene med Anastasie.

"Jeg har tilstaaet Fru de Chateavieux, hvad jeg ikke vover at gjentage for Dem," sagde han med en blød, frygtfom Stemme; „jo kostbarere den Priis er, hvorefter man stræber, jo større Anstrengelser

udfordrer den. Jeg underkaster mig disse Love, hvis Retfærdighed mit Hjerte anerkjender, om jeg end lider derved. I Morgen rejser jeg til Vendée; maaste vender jeg aldrig tilbage."

"De vil komme tilbage," svarede Anastasie, idet hun tilkastede sin Tilbeder et kjærligt Blik.

"Maaste," svarede han med en sørgelig Anelse; „men skal jeg ikke tage noget med mig, som kan erindre mig om min nuværende Lykke, dersom jeg ikke gjenseer Dem. Døende kyskede Bayard Korset paa sit Sværdgreb; han havde Tro, jeg har kun Kjærlighed, og hvad skal modtage mit sidste Suk, naar jeg maa dø?"

Anastasie var raadvild, men kunde ikke længe modstaa sit Hjertes Tilskyndelse; hun tog derfor en Sølvring af en forunderlig Form, hvilken hun for nogen Tid siden havde kjøbt i Genf, af sin Finger og lod den istedetfor Svar falde i Armands Haand. Derpaa stod hun hurtigt op og ilede til sin Moder.

Den følgende Morgen tidlig rejste Venezons, uden at tage Afsted fra Cortail, hvis rolige Koldblodighed han frygtede. Ligesom han stod i Vognen blev et Brev med sort Segl overleveret Juliridderen, der efter Duellen, fra hvilken han var gaaet bort som Sejrer, maatte leve endnu mere afsondret fra det øvrige Selskab. Efter at Alexander Guibout havde læst denne Skrivelse med det forte

Segl, forlod han i en ubeskrivelig Bevægelse sit Bærelse og gik hurtigt, som en jaget Hjort, hen paa de besværligste Bjergveje. Om Aftenen kom han træt og aandeløs tilbage; i hans Øjne funkede en mørk Ild og i hans Ansigt viste sig et machiavellistisk Udtryk. Uden at tænke paa at spise, uden først at være bleven roligere, satte han Flox om sin Hat og begav sig til Hr. de Montespard. Marquien var i højeste Grad overrasket, da hans Tjener meldte Suliridderen, men lod sig ikke bringe ud af sin Fatning. Han rejste sig op, modtog det uventede Besøg koldt, men høfligt og blev staaende, for ikke at maatte byde den Fremmede en Stol.

„Hr. Marquis,“ sagde Alexander Guibout til ham, „mit Komme overrasker Dem uidentviol; tillad mig en frimodig Erklæring, der passer for min Character og Deres. Jeg har ikke handlet rigtigt imod Dem; jeg indseer det og beder Dem glemme det Forbigangne. Mit Hoved var opfyldt af Begivenhederne i Paris og denne Bevægelse foranledigede mig til Daarskaber, som jeg nu fortryder.“

Ridderen taug, som om han vilde vente paa Virkningen af sin Indledning, men Expairen af Frankrig svarede ikke, han bukkede kun og saae derpaa forventningsfuldt paa den Fremmede.

„Min nye Stilling,“ vedblev denne, „paalægger mig som en Pligt den Fyldestgjørelse, som jeg ønsker

at give Dem. Guibout, min Onkel, er død og har indsat mig til sin Universalarving."

Ridderen udtalte disse sidste Ord med en stærkere Stemme og saae sig om efter en Stol, da han syntes at være overbevist om, at en Indkomst af 80,000 Livres, som det sortforseglede Brev havde bragt ham, nok kunde give ham Ret til at sidde, selv i en Pair af Frankrigs Nærværelse; men Marquien var altfor meget Adelsmand til at bøje sine Knæ for Guldkalven; ja, han hævede Hovedet endnu stoltere ivejret og svarede blot:

"O, Guibout er død, saa meget værre, han var en brav Mand."

"Et Monster paa en retsstaffen Mand, og jeg vil begræde ham saalænge jeg lever," svarede Alexander, der allerede havde vænnet sig til Arvingernes Sprog. "Men Døden kan jo ingen undgaa. Det smertelige Tab, som jeg har lidt, gjør mig til Besiddet af Hammerværket ved Montespard; jeg bliver altsaa Deres nærmeste Nabo, Hr. Marquis, og som saadan fremstiller jeg mig for Dem. Jeg troer at vide, at Hensyn, for hvilke jeg ikke er fremmed, i dette Øjeblik holder Dem fjernt fra Deres Ejendom. Min Onkel havde efter sin Stilling en Indflydelse i vor Egn, der sandsynlig vil gaa over til mig. Tillad mig derfor, Hr. Marquis, at tilbyde Dem min Tjeneste. Derjom De troer, at min Indflydelse paa de noget ophidsede Beboere kan have en eller

anden Betydning, saa disponeer over den, jeg beder Dem derom; jeg vilde føle mig lykkelig, dersom jeg kunde gjøre det godt igjen, som jeg forskyldte forrige Aar."

Pairen af Frankrig hævede Hovedet paany.

(Fortsættes).

J. S. Salvorfen.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsfindstvende Aargang.

N°. 43.

Lørdagen den 25de Oktober 1884.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Sølbringen.

Novelle.

(Fortsat.)

„Marquien af Montespard,“ sagde han med en vis Stolthed, „behøver Ingens Beskyttelse for at bebo sit Slot, naar han finder det passende. De tager fejl, min Herre; jeg opholder mig her for min Sundheds Skyld, ene derfor.“ Derpaa vedblev den gamle Herre: „Forøvrigt takker jeg Dem for dette Skridt. Uret, som paa den ene Side bliver tilstaaet, maa glemmes paa den anden. Lad os derfor ikke tale mere om det, der skete forrige Aar. Jeg ønsker gjerne at see Dem hos mig i Montespard, naar jeg vender tilbage dertil. Smellem os

sagt, Hammerværket og Slottet kunne ikke gjøre noget bedre, end holde Venfkab med hinanden, thi vore ſmaa Maſanielloer kunde nok, naar de have plyndret det ſidſte, have Lyſt til at varme ſig i det førſte.“

„Efterat De nu har underſkrevet Freden,“ begyndte Suliridderen med nogen Frygtſomhed paany, „tillader De, Hr. Marquis, at jeg taler med Dem om et Anliggende, der er mig meget vigtigt og, ſom jeg troer, heller ikke vil være uden Interesſe for Dem.“

Marquien bød den unge Mand en Stol, tog ſelv den eneſte, der endnu var tilovers, og ſatte ſig.

„Mit Skriftemaal vil være meget kort,“ vedblev Alexander, „thi jeg vil ikke falde Dem til Beſvær. Efterat jeg i Genſ havde ſeet Frøken de Chateauxvieux, følte jeg en Kjærlighed til hende, hvis ubetænksomme Yttringer uidentviſt miſhagede hende, thi jeg er flere Gange bleven ſtraffet haardt derfor. Dog har jeg endnu ikke opgivet alt Haab, og den Forandring, der er foregaaet i min Skjæbne, opmuntret mig endnu mere. Min Formue tillader mig at byde Frøkenen en Stilling, der er hende værdig. Jeg er vel ikke af Adel, men af god Familie. Min Moder var en Frøken de Saint Gorgon. Til Dem, Hr. Marquis, Fru de Chateauxvieux Ven, fordrifter jeg mig at fremkomme med en Bøn, af hvilken min Lykke er afhængig. Opfylder De den

og vil De være min Talsmand hos denne Dame, vil jeg forpligte mig til evig Taknemmelighed mod Dem."

Under en fremhykket Ligegyldighed skjulte Marquien sin Glæde og taug en Tidlang, men derpaa sagde han:

"De vil indsee, at jeg først maa overtænke det, før jeg giver noget Svar. Paatager jeg mig dette, forpligter jeg mig ogsaa til at staa Dem bi med min hele Anseelse; letjindig overtager jeg ikke en saadan Forpligtelse. Kom igjen i Morgen; til den Tid vil jeg have fattet en Beslutning."

Denne Opsættelse fandt kun Sted af visse Grunde, thi Marquien havde allerede fattet sin Beslutning.

"Min kjære Guibout," sagde han den næste Dag til ham, "jeg er til Deres Tjeneste, stol paa mig. Om nogle Dage vender Fru de Chateaubieux tilbage til Genf og jeg behøver ikke at begynde paa Forhandlingerne før den Tid. Deres Forretninger maa kalde Dem til Montespard, tag derhen og kom om en Maaned til Genf. Til den Tid haaber jeg at have bragt Sagen i god Gang."

Alexander udtømte sig i Taksigelser. Montespard holdt tro sit Løfte. I Genf lod han klogelig hengaa fjorten Dage, og da Fru de Chateaubieux engang talte om sin Datters Giftermaal, fandt han en gunstig Lejlighed.

„Uden Hensyn til Deres Forpligtelser mod den unge Mand,“ sagde han beklagende, „havde jeg et andet Parti at foreslaa Dem.“

„Foreslaa De det kun,“ svarede hun; „De veed, at Damerne gjerne tale om Giftermaal.“

„Det er et Parti paa 80,000 Livres Indkomster,“ vedblev Underhandleren, der stillede denne colossale Sum i Spidsen for sit Angreb. Damen foer sammen i sin Lænestol og sagde:

„Det vilde jo være et Parti for en Hertuginde. Om hvem taler De?“

„Om en Mand, som De allerede kjender, om De end maaske strax har miskjendt ham, en Mand, hvis Navn vil overraske Dem.“

„Men hvilke Dmsvøb! Saa tal dog.“

„Om Alexander Guibout, da jeg dog engang skal nævne hans Navn.“

Fru de Chateaufvieng blev endnu engang forstræffet, men Marquien gav hende ikke Tid til at komme til orde, han forklarede hende hele Sagen med alle dens Enkeltheder og endte sin Tale med, at han formelig anholdt om Anastasies Haand for Guibout. Man fremsførte, hvad han rigtignok havde ventet, men som ikke foruroligede ham meget. Han svarede roligt derpaa:

„Kjære Veninde, lad os tale ganske fornuftigt om Sagen. Ikke altid, det veed jeg godt, følger Lykken med Rigdommen, men endnu sjeldnere uden

den. I Særdeleshed i vor Stand er Formuen aldeles nødvendig. De er ikke selv rig, Bennezons er det endnu mindre; bringer De disse to Middelmædheder sammen, bereder De sikkert ikke Anastasie noget misundelsesværdigt Lod. Skulde Egtteskabet blive velsignet med flere Børn, vil man vel endog kunde kalde Familien fattig. Jeg appellerer til Deres klare Forstand og til Deres Omhu for Deres Datter."

"Bennezons er ikke rig, det tilstaaer jeg, men hans Fødsel er udmærket og dette er i mine Øjne af særdeles Vigtighed."

"Guibouts Moder var en Frøken de Saint Gorgon, af god Familie i Beaujolais; hvad kan forhindre vor unge Mand fra at antage deres Navn og Vaaben? Fru de Saint Gorgon! Finder De ikke at dette Navn lyder godt?"

"Han har noget Ridderligt ved sig, som ikke mishager mig. Saint Gorgon! Jeg troer, at han vil passe ret godt til Anastasie, der er høj og brunet."

Saaledes lod Fru de Chateavieux sig lidt efter lidt overtale, men hun erklærede dog, at om hun end anerkjendte de Fordele, den Forbindelse havde, som blev hende tilbudt, var hun dog bestemt paa at holde det Ord, hun havde givet Bennezons. Marquien trængte ikke videre paa, thi han stolede endnu mere paa sin Venindes videre Overvejelse end paa sin egen Veltalenhed. Og deri tog han ikke fejl. Damen med de heroiske Grundfætninger, der havde

ført Armands Forsvar for den gamle Pair af Frankrig, gif over til sin Fjende, d. v. s. til Guibont, før hun saae sin Datter.

Da denne kom tilbage fra en Spadseretour, gjorde Moderen et Angreb paa hendes Hjerte, et heftigt ligesom en Cavallericharge og opløste alle Kjærlighedens Baand, Eder og Kettigheder. I Begyndelsen modsatte den unge Pige sig enhver Tanke om at opløse den Pagt, paa hvilken Solvringen var bleven et Pant; men derpaa gif hun ind paa Underhandlinger, hun udgjød endog nogle Taarer, der beroligede hendes Samvittighed, thi enhver Qvinde giver sig Absolution, naar hun har grædt, og da hendes Suf vare udtømte, overgav hun sig og erkjendte, at hun handlede rigtigt i at give efter.

Cortail, der ene havde kunnet føre sin Vens Sag, var vendt tilbage til Frankrig, hvorhen Tjenesten i hans nye Regiment havde kaldt ham. Frøkenen havde ikke faaet noget Brev fra Vendée, der havde kunnet vedligeholde hendes tidligere Tilbøjelighed, og det var ude med Bennezons, skjøndt man endnu ikke havde glemt ham.

Nogle Dage efter kom Alexander Guibout de Saint Gorgon, forhenværende Zuliridder, thi der var ikke længere Tale om det blaa amaranthfarvede Baand, til Genf i en prægtig Vogn, paa hvilken der sad en Laquai i dyb Sorg og paa hvis

tvende Sider Saint Gorgons Vaaben var anbragt. Guibout blev ført ind af Marquien og blev meget venligt modtaget. Lidt efter lidt kom man til at tale om den tidligere Tid, og Anastasie sagde engang, idet hun endnu bestandig saae noget frygtshomt paa sin Brudgom:

„Seg er bange for Dem.“

Mange Mænd føle sig ualmindelig smigret, naar de forekomme Damerne frygtelige. Alexander Guibout hørte ogsaa til disse, og denne Tilstaaelse var ham derfor meget behagelig. —

Fjorten Dage efter Brylluppet kom en ung Mand hen til Marquis de Montespard i Genf. Det var Bennezons, bleg og mager, med langt Skæg og fattig Klædedragt. Trods sin Dygtighed blev Marquien dog noget forlegen.

„Hvorledes befinder Fru og Frøken de Chateauvieux sig?“ var den unge Mands første Spørgsmaal, uden at lægge Mærke til Marquiens Forlegenhed; „jeg ønskede gjerne at see hende og derjom jeg gav efter for min Vængsel, ilede jeg strax i mine Rejseflæder hen til hende.“

Marquien havde gjenvundet sin sædvanlige Koldblodighed, og da han ikke saae nogen Grund til at staae den forladte Elsker, tilfaste han ham uden nogenstomhelst Forberedelse de skrækkelige Ord:

„De kan ønske Anastasie til Lykke. De veed uidentviol, at hun er gift?“

„Gift!“ raabte Bennezons, idet han blev saa bleg som et Liig.

„For fjorten Dage siden, med Hr. de Saint Gorgon. De kjender ham, thi De har engang duelleret med ham i St. Gervais; vil De see begge, saa vend Dem om, der kjøre de forbi.“

Og virkelig raslede i dette Djeblif det unge Egtepars Equipage forbi. De hilste paa Marquien, men Anastasie trak sig hurtigt tilbage, da hun fik Dje paa Armand Bennezons.

(Sluttes).

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra Kl. 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 44.

Lørdagen den 1ste November 1884.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Eddvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Sølbringen.

Novelle.

(Sluttet).

Bennezons havde lænet sig til Døren til et Huus; lidt efter lidt bekæmpede han sin Bevægelse, fastede et Blik fuldt af Bitterhed paa den Gamle og sagde:

„Derksom denne Dame taler med Dem om mig, saa siig hende, at jeg er dømt til Døden i Vendée og vender tilbage dertil.“

Derpaa gif han sin Vej uden at tilføje et eneste Ord.

Den 6te Juni det følgende Aar brændte i Vendée under Knald af Geværskud et Huus, hvis

Navn man aldrig vil glemme; det var Slottet Penissiere. Flere Compagnier Soldater angreb dette heltmodige Huus, der blev forsvaret af en Haandfuld Bendéer; trods Ilden ved Siden af, trods Ilden under dem, trods Kugleregnen kæmpede de Belejrede uden Frygt, saavelsom uden Haab, medens to Trompetere i hver Etage blæste Dødsfanfaren og mindede om de Tempelherrer, der sang paa Baalet. Endelig taug Trompeterne, ligesom Ridderne endelig havde tiet; Ilden triumpherede. Det brændende Tag endte Kampen, idet det styrtede ned over Bendéerne. En Deel af Besætningen slog sig imidlertid sejerrig igjennem; de øvrige blev, hverken belejrede eller fangne, men døde og allerede begravede.

Blandt de, der belejrede Slottet, stod en Officeer ubevægelig foran det, lod bedrøvet sit Hoved synke og betragtede med et mørkt Blik flere Liig, som man paa deres hvide Hænder gjenkjendte som Liig af Adelsmænd og som Soldaterne fremdrog enkeltviis af Gruset. Bludselig bøjede han sig ned til et af disse halvt opbrændte Liig, løstede dets højre Haand ivejret og udstødte ved Synet af en Sølvring af en forunderlig Form et Skrig, der tabte sig i Larmen omkring ham.

„Armand!“

Cortail, thi ham var det, som Krigens ubønhørlige Lov havde ført til sin tidligere Vaabenbroder,

knælede og græd. Derpaa lod han grave en Grav, tog Ringen, ved hvilken han ene havde gjenkjendt sin Vens Liig, og lagde den Døde i Soldatergraven.

Flere Maaneder efter kom Cortails Regiment tilbage til Paris. Det første Besøg, som Armands Ven afslagde der, gjaldt Fru de Saint Gorgon, der for ikke længe siden var vendt tilbage dertil med sin Egtfælle og sin Moder. Anastasie rødmede lidt ved Synet af sin Fætter, men hun forstod snart at overvinde denne Forlegenhed. Hun gif hen til Kammeren, fremtog af et Bæger en Brillant-ring, som hun valgte blandt flere, rækkede sin Fætter den meget graciøs og sagde:

„Felix, De var ikke tilstede ved mit Bryllup og jeg har heller ikke seet Dem efter den Tid, men tro derfor ikke, at jeg har glemt Dem. Her er en Erindring.“

„Ogsaa jeg har en Ring at byde Dem,“ svarede Cortail i en streng Tone og rækkede hende Solvringen.

Fru de Saint Gorgon blev rød og bleg paa samme Tid.

„Hvem har givet Dem denne Ring?“ spurgte hun derpaa med svag Stemme.

„Døden,“ svarede Officieren alvorlig; „jeg tog den af Armand de Bennezens Finger; for tre Maaneder siden fandt han sin Død i Slottet Benisfiere.“

Anastasio skjulte sine Øjne og sank ned paa en Stol; hendes i dette Øjeblik ikke fremhyklede Smerte yttrede sig i ligesaa rigelige som bittere Taarer. Ligesom alle unge Piger, der lade sig bortgifte, retfærdiggjorde hun sin Handlemaade paa sin Moders Beføstning, idet hun beskyldte hende for Despotisme og tilsidst tilstod for sin Fætter den Utilbøjelighed, hun nærede mod sin Mand.

„Jeg har bestandig kun elsket Armand,“ sagde hun hulkende; „giv mig i Himlens Navn hans Ring; jeg vil kun i Døden skille mig fra den.“

Cortail satte rørt Sølvringen paa hendes Finger og den blev saaledes Symbolet paa en blomstrende ung Kones Forening med et langt borte begravet Liig. Hidtil har Fru de Saint Gorgon holdt sin Ed; Sølvringen glimrer bestandig alene paa hendes venstre Haand, som hendes Mand troer, til Minde om en afdød Ungdomsveninde.

Paquita.

I Begyndelsen af Maret 1817 stod jeg som Souslieutenant ved et Rytterregiment i en lille Stad i det sydlige Frankrig og tilbragte min Tid paa sædvanlig Maade. Efter omtrent et halvt Aar i dette eensformige Garnisonsliv erfarede vi, at den franske Regjering, paa Ferdinand VII af Spaniens Forlangende, vilde forsætte et Antal spanske Flygtninge, Tilhængere af Kong Jacob, fra Pau, hvor de hidtil havde opholdt sig, længere ind i det indre af Landet og vel endog i vor lille Stad, og efter faa Dages Forløb kom de virkelig ogsaa. En gammel spansk General med en ung Pige, der sandsynlig var hans Datter, lejede Havehuset ved det Huus, i hvilket jeg boede, og jeg haabede snart at see de nye Huusbeboere i den som en Have anlagte Gaard, der skilte de to Huse fra hinanden. Der hengif imidlertid flere Dage, uden at jeg saae noget til mine ny Naboer, og det fordi de, ved at komme ned i Haven, frygtede for at forstyrre mig, hvilket de

havde sagt. Saasnart jeg erfarede dette, lod jeg dem anmode om ikke at afholde sig derfra for min Skyld, og for at foregaa dem med et godt Exempel, satte jeg mig strax med en Bog i Haanden i den saakaldte Have. Men snart kjedede jeg mig der og begav mig hen paa et offentligt Sted, hvor jeg traf flere af mine Kammerater, hos hvem der sad to spanske Officerer, der hørte til de Forviiste. Jeg blev forestillet for dem, bragte snart Samtalen hen paa den gamle General, der skulde bo i min Nærhed, og fortalte, at han var blind, hans Datter derimod stum.

„Figen er ikke hans Datter,“ svarede man mig, „men en Engel fra Himlen. Ingen kjender hende. Forøvrigt trænger Generalen mere til Hjælp end nogen Anden, thi han er den uhykkeligste af os Alle, da ingen af os omgaaes ham.“

„Hvorfor denne dobbelte Forviisning?“ spurgte vi Alle paa eengang.

„Det er en skrækkelig Historie og vi tale ikke gjerne derom, saalænge vi kunne undgaa det; men da det imidlertid synes at være af Vigtighed for Dem at faa Kundskab derom, ville vi gjøre en Undtagelse og fortælle det.“

Vi satte os i en Kreds om de tvende Spaniere, den Eldre tog Ordet og fortalte som følger:

„Ridder Colombes, Officeer i den Valloniske Garde, var Gouverneur i Tolosa, da Storhertugen

rykkede ind i Spanien. Da han havde nogle Uretfærdigheder at klage over eller troede at have det, var han en af de første, der anerkjendte den nye Regjering og han hengav sig til den med en næsten eksempellos Iver. Da han var en tapper og indflydelsesrig Mand, foranledigede hans Exempel et Antal Andre, navnlig Fremmede, der tidligere havde staaet under hans Commando, til at slutte sig til ham, og han saae sig derved i Stand til at danne en Guerilla, som han i kort Tid gjorde til Guipuscoas Skræk, og i hvis Spidse han i den franske Armee erhvervede sig et ligesaa glimrende Navn, som de berømteste Guerillaførere paa spansk Side. Bore Landsmænd, der ikke havde frygtet for Tilstedeværelsen af Marhundredets største og heldigste Feltherrers Soldater, skjælvede ved det blotte Navn af den, som de vilde have forgudet, dersom han havde anvendt sit Talent til deres Forsvar. Jeg vilde ikke blive færdig i Dag, dersom jeg skulde fortælle Dem alle denne Mands dristige Handlinger og enhver skrækkelig Hevn; Spanierne forbander ham endnu; jeg vil kun fortælle de af hans Handlinger, der fortrinsviis har gjort ham til Gjenstand for Afsty, selv blandt os, hans Medforviste.

„Han havde en Broder, der som Deputeret sad i Cortes og ligeledes var en talentfuld og determineret Officeer. Juntaen i Cadix troede, at naar de sendte Grev Colombres til Guipuscoa, vilde de

der kunne drage de tro Spaniere til sig, tvinge Ridderen til at trække sig tilbage til en anden Provinds, hvor han personlig vilde have mindre Indflydelse, og hans Skare altsaa lettere tilintetgjøres. Denne Plan blev ogsaa bragt i Udførelse, men Resultatet blev et ganske andet, end man havde ventet. Greven samlede rigtignok en Guerilla om sig, men hans Broder blev ogsaa i Spidsen for sin, og de tvende Brødre kæmpede mod hinanden med en Forbittrelse og en Udholdenhed, der selv var uden Exempel i denne Krig, der lod alle Forbrydelser og alle Dyder træde klart frem for Verdens Djne. Efter flere Skjærmydsler, i hvilken Lykken snart begunstigede den Ene, snart den Anden, var Ridderen næsten besejret, da han ved en djævelsk List forstod at faa selve sin Broder i sine Hænder."

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsfindstvende Aargang.

N°. 45.

Lørdagen den 8de November 1884.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri, Amagertov 10. Kjøbenhavn.

Paquita.

(Fortsat).

„Hvad vilde Du gjøre, dersom jeg var Din Fange?“ sagde General Joseph til Ferdinand.

„Jeg vilde lade Dig hænge som en Fædrelandsforræder,“ svarede han.

„Jeg vil være menneskeligere,“ svarede den Anden, „thi Du skal dø en Soldats Død.“

„Fem Minutter efter denne skrækkelige Samtale mellem de tvende Brødre, skød tolv valloniske Infanterister bag en Hætte Grev Colombes, thye Skridt fra sin Broder . . .“

Vi kunde ikke undertrykke en Gysen. Spanien vedblev:

„Da dette skete, stod den franske Armee i Begreb med at rømme Spanien, og Ridder Colombres maatte snart efter for bestandig forlade sit Fædreland. Vi vide ikke, hvad der er hændet ham i de første to Aar af hans Forviisning; da vi i Begyndelsen af Aaret 1816 fandt ham i Pau, var han allerede blind og førte det usleste Liv. Da han var altfor fattig til at holde sig en Tjenestepige, da han var altfor forhadet til at nogen af hans Ulykkeskammerater skulde have forbarmet sig over ham, maatte han tage Ophold i Militairhospitalet, hvor man allerede kjendte hans Historie. Han levede der flere Maanedes aldeles forladt, da man meldte ham, at en stum Pige vilde pleje ham og stille sin Formue til hans Raadighed. Ingen vidste, hvem hun var eller hvorfra hun kom, og Colombres veed det lige saa lidet. Hun har nu allerede været et Aar hos ham; vi beundre hende og have sikkert Ret i, at kalde hende en Engel.“

„Ja, men Deres Ridder Colombres er et Umenneske!“ raabte jeg. „Nu gjør det mig meget ondt, at jeg boer i et og samme Huus med ham; jeg skal holde mig langt fra ham.“

„Unge Herre, tal ikke saaledes,“ sagde en gammel Capitain; „Borgerkrigen har netop det Skræffelige ved sig, at den fordærver Samvittigheden og lader de største Forbrydelser faa Udseende af Pligt. Gid Gud spare os den Smerte at see nye Revolutioner.“

De kan hade denne Mand, dersom det forekommer Dem naturligt, men De vil handle bedre, dersom De beklager ham."

Denne Fortælling havde forstemt mig. Jeg forestillede mig min nye Huusfælle, den Mand, der havde ladet sin Broder skyde, som høj, mager, med en gallisk Ansigtssfarve, barsk Stemme og et vildt Smil, kort sagt, som en Forbryder paa Theatret, da jeg dengang ikke kjendte andre. Jeg troede overalt at kunne see ham, saavel som hans Ledfagerinde, af hvem jeg havde udkastet mig det skjønneste Billede. Af min Grublen over disse tvende Personer, med hvilke jeg beskæftigede mig endog efter at jeg var vendt tilbage til min Bolig, blev jeg forstyrret ved Lyden af Skridt i Sideværelset, og strax efter bankede man paa Døren. Jeg raabte: „Kom ind!“ og til min store Forbauelse saae jeg to Personer komme, i hvilke jeg strax gjenkjendte mine Naboer, skjøndt de ikke lignede det Billede, jeg havde udkastet mig af dem. Ridder Colombres var en høj, velkabt Mand, og havde noget meget Edelt og Imponerende ved sig. Hans Dine straaledede endnu bestandig. Hans store, men tæt tillukkede Mund og fremstaaende Hage vidnede om Bestemthed. Kun disse to Træk stod i Samklang med den Mening, jeg havde dannet mig om den forhenværende Gouverneur i Tolosa. Han blev ført af en ung Pige, der ikke havde andet mærkeligt ved sig, end

en i højeste Grad yndig Holdning og det mest aand-
rige Blik, jeg nogensinde havde seet.

„Min Herre,“ sagde Generalen til mig i en
Tone, der var mærkværdig blød og mild, „jeg har
taget mig den Frihed uanmeldt at komme ind til
Dem, for saa hurtigt som muligt at aflægge Dem
min Tak og sige Dem, at jeg vil benytte den Til-
lædelse, De saa venligt har givet mig.“

Jeg fremstammede nogle høflige Ord og satte
hurtigt to Stole frem. Pigen førte Generalen til
den ene af dem og blev derpaa staaende ved Siden
af ham.

„Dersom Du vil forlade os, Paquita,“ sagde
han, „saa vil Herren maaske have den Godhed, om
nogle Øjeblik at føre mig tilbage til min Bolig.“

Pigen gif ud af Værelset.

„Min Herre,“ vedblev Generalen, „jeg har
hørt, at De med Deeltagelse har yttret Dem om
mig, og min Ære fordrer, at jeg forklarer Dem,
hvorfor jeg lever saa ganske affondret.“

„Nu kjender jeg Marsjagen, Hr. General,“ sva-
rede jeg, „og tilstaaer, at jeg derved blev foranlediget
til en Beslutning, som allerede er bleven roffet ved
Deres ædle Frimodighed. Har man bagtalt Dem?“

„Man har ikke bagtalt mig, naar man har sagt
Dem, at jeg lod min Broder skyde, men man har
gjort det, naar man ikke tilføjede, at jeg fra den
Dag ikke har havt et roligt Øjeblik. Forøvrigt er

jeg ikke kommen for at undskyldte mig for en Handling, som jeg betragtede som min Pligt, da jeg var Soldat, men som jeg har begrædt som en Forbrydelse, fra den Tid jeg er bleven en Forviist."

Ridder Colombres fortalte mig nu, uden at give mig Tid til at svare ham, med den største Udførlighed ikke alene den skræffelige Omstændighed, til hvilken han havde hentydet, men ogsaa andre, i hvilke han havde maattet spille en Rolle. Hans Liv havde i fem Aar været en Række af forskjellige Begivenheder, der sjældent havde givet ham Lejlighed til at fatte en Beslutning. Han skildrede mig paa den mest indtrængende Maade det Folks fremherskende Caracteer, der betragtede Hevnen som en Dyd, og brændemærkede Maadehold som Troløshed. Paa den ene Side, sagde han, havde man, maaste med Rette, erklæret mig for at være en Forræder mod mit Fædreland, og paa den anden Side tvivlede man bestandig om min Trostabs mod den Sag, jeg havde sluttet mig til. Paa Valpladsen tilkastede de Døendes Djne mig hadefulde Blik, og under mine Vaabenkammeraters Telte trængte selv gjennem de høfligste Ord en vis Mistro. Ja, Dagen efter min Broders Død var jeg lige saa mistænkelig som Dagen iforvejen, og jeg havde den Smerte at maatte høre de skræffelige Ord: „Han er en Spanier, det beviser intet."

Generalens Fortælling varede næsten to Timer,

uden at jeg tænkte paa at afbryde ham, og uden at et eneste Udtryk, der kunde forraade den Tanke, at han vilde formindske Størrelsen af sin Forbrydelse, som han kaldte det, undslap ham. Jeg tog den inderligste Andeel i denne Slags Skriftemaal og denne Andeel blev til Medlidenhed, da den gamle Soldat efter en Pause tilføjede:

„Jeg vilde gjøre Dem bekendt med Alt, for at De ogsaa kunde undgaa den Forviste, dersom De ikke fandt ham værdig til Deres Deeltagelse. Jeg er beredt til at vende tilbage til min Bolig,“ tilføjede han, idet han rejste sig. „Vil De føre mig til min Dør? Dersom De ikke vil det, da luk blot Deres op; jeg vil da finde derhen langs Muren.“

„Der er endnu en tredie Ting, Hr. General,“ svarede jeg, idet jeg nødte ham til igjen at tage Plads, „dersom De blot vil blive nogle Øjeblik hos mig; jeg vil benytte denne Tid til at underholde Dem om mindre sørgelige Ting.“

„Jeg glæder mig derover,“ svarede han, „men det forundrer mig ikke; hvorfor skulde De ikke være god, da de endnu er saa ung.“

„Er det en Grund?“

„Næsten bestandig. I Deres Alder tvivler man om det Onde, ja undskylder det endog; senere troer man derpaa og kan ikke tilgive det, ligesom om Menneskene ikke havde noget andet Middel til

at bøde for Deres personlige Svaghed, end at være ubarmhjertige mod Deres Medmenneskers Fejl."

Derpaa forelagde han mig en Mængde Spørgsmaal angaaende min Familie, mit Hjem, min Løbebane, mine Tilbøjeligheder, kort sagt, om alt, hvad der kunde interessere mig. Jeg svarede med min Alders Aabenhartighed og spurgte ham derpaa om hans unge Ledfagerinde.

"Om hende veed jeg ikke mere end De," svarede han, "thi sandsynlig have de, der have talt om mig, ogsaa fortalt, at den Gejstlige i Hospitalet i Pau en Dag kom til mig og sagde, at en Landsmandinde vilde laane mig sine Øjne, naar jeg vilde tale for hende. Jeg modtog Tilbuddet, fordi jeg troede at det var Guds Villie, at jeg skulde være mindre ulykkelig; samme Dag kom Paquita til mig, førte mig til sin Bolig og fra den Tid har hun ikke forladt mig."

"Har De da ikke bestræbt Dem for at lære hende at kjende?"

"Hvorledes skulde jeg være i Stand dertil? Jeg er stedsse alene med hende, og hun kan ikke svare paa noget Spørgsmaal. Hvorfor ogsaa ville udforske Forsynets Hemmeligheder? Det er nok, at jeg veed, at jeg har en Skytsengel ved min Side."

Vi talte endnu nogle Djeblik som gamle Bekjendte, og da Generalen endelig stod op, trykkede han hjerteligt min Haand, før han greb min Arm.

Jeg fulgte ham ikke til hans Bolig, da Paquita ventede paa ham i Haven. At jeg nu nærede ganske andre Anskuelser, end da jeg nogle Timer i Forvejen kom fra Kaffehuset, forstaaer sig vel af sig selv.

Mit Bekjendtskab med General Colombres blev Dag for Dag varmere og jeg helligede ham endelig alle mine Aftener. Hans Samtale havde en uimodstaaelig Ynde for mig. Paquita, der bestandig forsvandt, naar hun ikke antog sin Tilstedeværelse for nødvendig, var sjeldent hos os, og jeg betragtede hende tilsidst, ligesom mine gamle Venner, som en Skjætsengel.

(Fortsættes).

J. S. Salvorfen.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 46.

Lørdagen den 15de November 1884.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Paquita.

(Fortfat).

I Begyndelsen af Vinteren blev Generalen syg, som Følge af en Forkølelse, og da han syntes at være temmelig ligegyldig derved, antog jeg det for min Pligt at føre vor Regimentslæge til ham. I Begyndelsen vilde han ikke modtage ham, og jeg maatte opbyde al min Indflydelse paa ham, for at bringe ham paa andre Tanker. Det var Aften; en lille Lampe oplyste Værelset mat, saa at Lægen forlangte mere Lys, for nøjere at iagttage den Syge. Paquita bragte et Børlys, og da hun satte dette tæt hen til den Syges Ansigt, bemærkede vi, Lægen og jeg, at Lyset virkede stærkt paa de Øjne, som vi

antogede udsluffede for bestandig. Under Deriviéres Pleje, saaledes hed Lægen, kom min gamle Ven sig snart igjen, og da han var fuldkommen helbredet, bad jeg ham en Aften, om den følgende Dag at spise Frokost hos mig. Han samtykkede og jeg hentedede ham den næste Morgen. Frokosten, til hvilken jeg med Generalens Samtykke havde indbudt Lægen Deriviére, hengik under den behageligste Samtale. Generalen talte meget ofte om den Tak, han var Lægen skyldig, saa at denne endelig sagde:

„Jeg har rigtignok befriet Dem for Deres Brystbetændelse, men det vilde gjøre mig endnu mere Vre og i Særdeleshed mere Glæde, dersom jeg kunde gjengive Dem Deres Seekraft. Jeg er overbevist om, at intet vil være lettere end dette, dersom De vil underkaste Dem en lille Operation, som aldeles ikke er farlig, og kun vil foraarsage en meget ringe Smerte.“

„Jeg frygter hverken for Smerten eller Faren, kjære Doctor,“ svarede Generalen, „men jeg er vant til min Skrøbelighed, og Savnet af Dyjet er for en stakkels Forviist, som mig, mindre beklageligt.“

„Men Deres Forviisning kan ophøre hvert Øjeblik,“ afbrød jeg ham, „og hvilken Glæde vilde De ikke komme til at miste, naar De ikke kunde see det Fædreland, som er Dem saa kjært.“

„Jeg har ikke længer noget Fædreland, min unge Ven, og jeg behøver altjaa ikke mine Øjne.

Blev jeg end benaadet, vendte jeg dog ikke tilbage til Spanien, thi jeg har dømt mig selv til Forviisning, før jeg kjendte den Lov, som fordrev mig."

"Jeg vil ikke trænge videre ind paa Dem," sagde Lægen, "men skulde De nogensinde blive af en anden Mening, saa husk paa, at jeg er til Deres Tjeneste."

Generalen takkede og gav Samtalen en anden Retning. Doctoren forlod os snart, for at aflægge sit sædvanlige daglige Besøg i Hospitalet, og jeg spurgte nu Generalen, hvorfor han vægrede sig ved noget, der vilde være en Glæde for mig og en Vettelse for Baquita.

"Fordi min Lidelse er en Guds Straf, som Menneskene altsaa ikke have nogen Ret til at lægge Haand paa. Jeg har nu været blind i næsten tre Aar, jeg veed, at denne Lidelse ikke er uhelbredelig, men jeg takker Himlen for at den har givet mig Lejlighed til frivillig at bøde for min Synd."

"Hr. General," svarede jeg, "Prøvelsen har varet længe nok, og efterat De har hørt en Læges Mening, burde De maaste ogsaa høre eu Gejstligs, for at erfare, om Deres Udholdenhed dog ikke er en Fornærmelse mod den guddommelige Barmhjertighed eller et Tegn paa menneskelig Stolthed."

"De fremsfører Grunde," svarede Generalen, "der begynder at forurolige mig. Dersom Gud har

tilgivet mig, saa fremturer jeg jo rigtignok af for-
fængelig Stolthed ved Straffen."

„Paa Tilgivelsen kan De ikke længer tvivle fra
den Dag, da Forsynet sendte Dem den Engel, hvis
Djne fører Dem og hvis Hengivenhed trøster Dem.“

(Sluttes).

J. S. Salvorsen.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Damestræderinde Josephine M. Nielsen.

— Nicoline Fr. B. Nielsen.

Bud Hans Henriksen.

Detailhandlerste Sophie Møller.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Extract

af

3^{die} Quartals-Regnskab 1884,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

*

Indtægt.

	Kroner	D.	Kroner	L
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal			18438	4
2. Halvaarligt Kontingent:				
Restance fra forrige Kvartal . . .	506	16		
anvist for dette Kvartal:				
H. M. Kongens Bidrag	40	"		
Er	546	16		
deraf er indkommet	344	50	344	5
Restance ultm. dette Kvartal . . .	201	66		
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 96de Aargang Nr. 27—39	"	"	1300	2
4. Afdrag paa Laan:				
Restance fra forrige Kvartal . . .	556	"		
anvist for dette Kvartal	3978	"		
Er	4534	"		
beordret til Udgift . . Kr. 296				
indbetalt Kr. 3978			3978	
Er	4274	"		
Restance ultm. dette Kvartal . . .	260	"		
			24061	1

Kjøbenhavn, den 30te September 1884.

Overensstemmen

Th. J. Svanekejar.

A. E. Reiman

Udgivt.

	Kroner	D.	Kroner	D.
1. Pensioner:				
uaffordrede fra forrige Kvartal . . .	15	"		
anviste for dette Kvartal	2637	50		
Er	2652	50		
udbetalte i Kvartalet . Kr. 2637.50			2637	50
contramanderet Kr. 15	2652	50		
uaffordrede ultm. dette Kvartal . . .	"	"		
2. Lønninger	"	"	1490	"
3. Andre Administrationsomkostninger	"	"	85	33
4. Ugebladets Trykning	"	"	327	86
5. Rentefri Udlaan:				
uaffordrede fra forrige Kvartal . . .	600	"		
anviste for dette Kvartal	"	"		
Er	600	"		
udbetalte i Kvartalet	"	"	"	"
uaffordrede ultm. dette Kvartal . . .	600	"		
6. Laanet i Handelsbanken:				
til Rest fra forrige Kvartal	12200	"		
afbetalt i Kvartalet	12200	"	12200	"
til Rest ultm. dette Kvartal	"	"		
7. Renter af Laanet i Handelsbanken	"	"	102	34
Saldo, Kassebeholdning ultm. 3die				
Kvartal 1884	"	"	7218	09
			24061	17

C. Borgen,
Kasserer.

med Kassekontrollen.

O .J. Olsen.

Rierrumgaard.
Bogholder.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsåndsstøvende Aargang.

N°. 47.

Lørdagen den 22de November 1884.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Eudvig Jørgensens Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Paquita.

(Sluttet).

„Men dersom jeg mistede den Engel ved at faa mit Syn igjen? Himlen er mit Vidne til, at jeg ikke igjen vil see det Land, som jeg har vædet med min Broders Blod, men jeg indvilliger i en Prøve, og naar Paquita bestyrker Dem i den Anskuelse, at jeg burde lade mig helbrede, vil jeg ikke længer modsætte mig det. Gaa til Paquita, meddeel hende Lægens Ord, og dersom hun glæder sig derover, vil jeg gjerne gjøre alt, hvad hun forlanger.“

Fem Minutter efter befandt Paquita sig ved Siden af Generalen og jeg iagttog hendes Ansigt.

„Min Datter,“ sagde han, „Doctoren, der be-

handlede mig saa omhyggeligt i min Sygdom, for-
sikkerer, at han kan gjengive mig Syndet. Hvad
raader Du mig til?"

Baquita sank paa Knæ med mod Himlen op-
løstede Arme og aabnede Munden, som om hun
vilde tale.

„Hun glæder sig meget,“ sagde jeg til Generalen.

„Vilde Du ikke forlade mig, naar jeg kunde
see?“ vedblev han bekymret.

Baquita greb den Forvistes Haand og be-
dækkede den med Kys.

„Siig da til Doctoren,“ vendte Generalen sig
til mig, „at han kan komme, naar han vil.“

Doctoren kom, og det blev bestemt, at Opera-
tionen, efter en forberedende Behandling i nogle
Dage, skulde finde Sted den næste Søndag.

Generalen underkastede sig roligt Alt. I Ba-
quitas Nærværelse taug han, men var han alene
med mig, klagede han over sin Svaghed og ønskede
endog, at Operationen ikke vilde lykkes.

„De skal saa at see,“ sagde han til mig, „at
jeg vil saa Beviis for, at Gud endnu ikke har til-
givet mig. Min Brøde var for stor.“

„Guds Barmhertighed er større.“

„Ville Menneskene ikke tvivle om hans Ret-
færdighed, naar de see mig mindre ulykkelig?“

„De slette maaske.“

„Nu vel, Guds Villie ske!“

Den til Operationen bestemte Dag kom og jeg begav mig, som man sikkert vil tro, med bankende Hjerte til Generalen. Han sad i en stor Stol ved Vinduet. Hans foldede Hænder, hans mere end ellers estertænsomme Udseende, alt vidnede om, at han beskæftigede sig med sin Skjæbne, at han bad. Paquita knælede foran ham.

„Det er i Dag en smuk Dag for Deres Venner,“ sagde jeg.

Han greb min Haand og trykkede den, uden at sige et Ord.

„De veed,“ tilføjede jeg, „at man, saasnart Operationen er lykkes, vil lægge Dem et Bind for Øjnene, der hver Dag bliver gjort tyndere, for at De lidt efter lidt kan vænne Dem til Dagens Lys.“

„Saasnart jeg har seet Paquita, Dem og Solens Lys, kan jeg taalmodigt vente,“ svarede han med et venligt Smil.

I dette Øjeblik kom Lægen og hele min Opmærksomhed vendte sig til det Optrin, der nu skulde foregaa. Forberedelserne vare allerede gjorte, Deriviere behøvede derfor blot at bringe den Syge i en passende Stilling og at række mig nogle Instrumenter, som han behøvede, for strax at kunne begynde Operationen. Der hengik omtrent fem Minutter, hvilke forekom mig som et Aarhundrede. Generalen sagde ikke et Ord og gav ikke en Klage-lyd fra sig.

„Det er skeet,“ sagde Doctoren endelig, „kan De see?“

Generalen slog Djnene ned, mødte Paquitas Blik, udstødte et Skrig og blev afmægtig.

„Han har kjendt mig,“ sagde Pigen, idet hun foldede sine Hænder. „Gud være lovet.“

Doctoren vendte sig om, da han ikke kunde tro sine Øren; jeg vidste heller ikke, hvad jeg skulde tro.

„Her gives endnu en Hemmelighed,“ sagde Lægen, efterat han havde gjenvundet sin Rolighed og Fatning. „Vi ville, før den opklarer sig, benytte Generalens Afmagt til at lægge Bindet paa ham, hvilket han maa bære i nogle Dage. Hvad der da er at gjøre, vil vel nok vise sig.“

Da vi vare færdige med at lægge Bindet paa, kom Generalen igjen til sig selv.

„Tag Sløret bort,“ raabte han. „Seg vil see hende endnu engang, og derpaa . . . dø.“

„Berolige Dem, Hr. General,“ sagde Lægen. „De vil igjen komme til at see, hvad De har seet; men dersom De ikke forholder Dem rolig, kan jeg ikke indestaa for noget.“

„Den Pige, der har sluttet sig til mig, er ingen Engel, men en Helgen,“ vedblev den Forviste. „Det er Bernadetta, min Broders eneste Datter. Seg erkjender nu, at Gud har tilgivet mig. Men

hvor er Du, min Datter? Lad mig trykke Dig til mit Hjerte."

"Jeg knæler for Deres Fødder og takker Himlen, fordi den har hørt min Bøn. Tilgiv mig, Onkel," vedblev hun, idet hun sank i Generalens Arme; „jeg kom til Dem, for at hevne min Fader; Deres Anger lærte mig at tilgive. Gud er med Dem og jeg er nu ingen Forældreløs, De er ikke længer nogen Forviist."

I Maret 1822 kaldte et Decret fra Cortes alle Flygtningene tilbage til Fædrelandet. I Maret 1823, i det Øjeblik, da Kong Ferdinand holdt sit Indtog i Madrid, bad Bernadetta Colombres i sin Faders Fortjenesters Navn om Onkels Benaadning.

"Forlang den i Dine sjældne Dyders Navn," svarede Kongen. „Jeg udnævner Din Onkel til Gouverneur i Corunna."

I denne Stad døde Ridder Colombres mange Aar efter. Bernadetta har ikke forladt ham et Øjeblik.

Spøgelseet paa Tappington.

„Det er dog virkelig meget besynderligt; hvad kan der være blevet af dem?“ jagde Charles Seaforth, idet han kiggede ind under Omhængen paa et gammeldags Sengested i et gammeldags Værelse, der befandt sig i en endnu mere gammeldags Herregaard; „det er dog noget forbandet besynderligt Noget, og det er er mig aldeles umuligt at begribe det. Hvor kan de dog være henne, Barney? — Og hvor Fanden er De selv henne?“

Der blev intet Svar givet paa dette Spørgsmaal; og Lieutenanten, der i Hovedsagen var en forstandig Person, idetmindste ligesaa forstandig en Person, som en hvilken som helst anden ung Herre paa to og tyve Aar, der er „i Tjenesten“, med Billighed kan forudsættes at være — Lieutenanten afsjolede, da han overveiede, at hans Tjener kunde neppe svare strax paa en Henvendelse, som det var umuligt for ham at høre.

En Benyttelse af Klokkestrengen var Resultatet af Overveielſen, og Fodtrinene af ſaa kraftig en Knøs, ſom nogenſinde havde blanket ſit Sabelgehæng med Bibleer, gav Gjenlyd igjennem hele Corridoren.

„Kom ind!“ ſagde hans Herre. Et virkningsløſt Forſøg paa Døren mindede Hr. Seaforth om, at han havde lukket ſig ſelv inde. „Det er dog, ved Gud, den beſynderligſte Ting, der endnu er hændet mig,“ ſagde han, da han dreiede Nøglen om og indlød Mr. Maguire i ſit Sovefammer.

„Barney, hvor er mine Benklæder?“

„Er det Buxerne?“ ſpurgte Tjeneren, idet han kaſtede et ſpørgende Blik rundt omkring i Værelſet; „er det Buxerne, Hr. Lieutenant?“

„Ja; hvor har De gjort af dem?“

„Ja men Lieutenanten havde dem jo paa, da De var ved at gaa i Seng, og her i Nærheden maa de jo være, det kan da ikke feile,“ hvorpaa Barney løſtede en moderne Frakke op fra en Væneſtol, hvis Ryg var af flettet Spanſkrør, og fortsatte Eſterjøgeliſen; men enhver Søgen var forgjæves. Der var den forannævnte Frakke; der var en meget elegant udſeende Caſhmeres Veſt; men den vigtigſte Gjenſtand i en Herres Garderobe var fremdeles ikke til at opdage.

„Men hvor kan de dog være henne?“ ſpurgte Herren, idet han lagde et ſtærkt Eſtertryk paa Verbet kan.

„Det er mig umuligt at vide det,“ sagde Tjeneren.

„Saa maa det efter alle Tulemærker have været Djævelen, der har været her og taget dem bort!“
udbrød Seaforth, idet han stirrede Barney stift ind i Ansigtet.

Mr. Maguire var ikke ganske fri for at dele sine Landsmænds Overtro; alligevel saae han ud, som om han ikke ganske vilde underskrive Conclu- sionen, der vilde være en nødvendig Følge af de opstillede Præmissjer.

(Fortsættes).

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aaabent hver Sognedag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemhundstyvende Aargang.

N°. 48.

Lørdagen den 29de November 1884.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Subbig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagervej 10. Kjøbenhavn.

Spøgelseet paa Tappington.

(Fortsat).

Hans Herre læste denne Bantro i sin Tjeners Ansigt. „Seer De nu, Barney, jeg lagde dem der, paa denne Lænestol, da jeg gik i Seng, og jeg saae ved Gud i Himlen ganske tydeligt det gamle Spøgelse, De talte til mig om dernede, komme ind ved Midnatstid, trække mine Benklæder paa og gaa sin Vej med dem.“

„Det kan nok være,“ var det forsigtige Svar.

„Jeg troede naturligtvis, at det var en Drøm; men hvor Fanden kan i saa Fald Buxerne være bleven af?“

Det var lettere at gjøre Spørgsmaalet end at besvare det. Barney begyndte igjen at søge, medens

Lieutenanten med forslagte Arme lænede sig op mod Toiletbordet og hensesk i Drømmerier.

„Naar Alt kommer til Alt, er det vel et Buds, som mine lattermilde Cousiner har spillet mig,“ sagde Seaforth.

„Skulde det være Damerne?“ bemærkede Hr. Maguire, skjøndt Lieutenantens Ytring slet ikke havde været henvendt til ham; „skulde det være Frøken Caroline eller Frøken Fanny, der har taget Lieutenantens Ting?“

„Jeg veed ikke, hvad jeg skal tro om det,“ fortsatte den bestjaalne Lieutenant, fremdeles talende til sig selv og fæstende sit Øje spørgende paa Bærelsets Dør. „Jeg lukkede mig selv inde, det er vist, og — men der maa være endnu en Indgang til Bærelset — javel! nu husker jeg det — den hemmelige Trappe! Hvor kunde jeg dog være saadant et Fæ og glemme den?“ Og hermed skred han tvers igjennem Bærelset hen til det Sted, hvor en lav Egetræs Dørindsatning var dunkel synlig i et affides Hjørne. Han standsede foran den. Ingen mellemtrædende Hindring beskyttede den nu længer mod Jagttagelse; men den fremviste Kjendetegn paa, at den i en ældre Periode var bleven skjult ved Tapeter, hvoraf Bæggen endnu bevarede nogle Levninger paa hver Side af Dørfarmen.

„De maa være komne denne Vej,“ sagde Seaforth;

„jeg vilde af mit ganske Hjerte ønske, at jeg havde faaet fat paa dem.“

„De snedige smaa Rattetillinger!“ sukede Mr. Barney Maguire.

Men Mysteriet var endnu ligesaa langt fra at blive opdaget som før. Der var ganske rigtigt den „anden Dør“; men ved nøjere Underjøgelse fandtes den at være endogjaa mere uopluffelig end den, der gik ud til Corridoren: to svære, indvendige Slaaer forhindrede paa en eftertryffelg Maade enhver Ovrumpung af Lieutenantens Qvarteer fra den Side. Han var endnu mere forbavset end nogensinde før; heller ikke kastede den nøiagtigste Underjøgelse af Væggen og Gulvet noget Lys over Sagen; kun een Ting var uimodsigelig: Buxerne vare borte! „Det er meget besynderligt,“ sagde Lieutenanten.

Tappington (i Almindelighed kaldet Tapton) Everard er en gammeldags, men hyggelig Herregaard i den østlige Deel af Grevskabet Kent. En tidligere Eier havde været Over-Sherif i Elijabeths Dage, og der eksisterede endnu mangt et stummelt og gruopvækkende Sagn om hans tøilesløse Liv og uhyre Forbrydelser. Den Dal, som Skovfogedens Datter jaacs at betræde, medens man aldrig har vidst Noget om, at hun forlod den igjen, er ligesaa

uhyggeelig mørk som i gamle Dage, og et uafsvættelig Blodstænk paa Egetrappen trodser endnu Sæbens og Sandets forenede Anstrengelser. Men der er et særegt Bærelse, der siges at staae i Forbindelse med en Gjærning af udpræget Grumhed. En fremmed Gæst — saaledes lyder Sagnet — ankom uventet til den „Onde Sir Giles“ Herregaard. De mødtes under tilsyneladende venstabelige Forhold; men den slet dulgte Sky paa Borgherrens Pande underrettede Tjenestefolkene om, at det ikke var noget velkomment Besøg; imidlertid blev der ikke sparet paa Beværtningen; Wiinpokalerne fyldtes og tømtes, for hurtigt maaskee; thi Lyd, der bebudede Tvist og Uenighed, naaede omsider de fra Spisestuen udelukkede Tjeneres Dren, idet de i Hallen nedenunder gjorde deres Bedste for at efterligne deres Overmænd i de høiere Regioner. Fulde af Uro bovede nogle af dem at nærme sig Bærelset, hvorfra Støien kom; en af dem, et gammelt og betroet Huusinventarium, gif endog saa vidt, at han traadte ind paa de forbudte Gennemgænger. Sir Giles, der allerede var ifærd med at udstøde drøie Eder, befalede barsk den Indtrængende at fjerne sig, hvorfor denne ogsaa traf sig tilbage, dog ikke, førend han havde tydeligt hørt fra den Fremmedes Læber en Trusel om, at han havde i sin Lomme Noget, der var i Stand til at modbevise den faktiske Be-

sidderes Ret til at udstede denne eller nogenjomhelst anden Befaling indenfor Taptons Mure.

Skjøndt Tjenerens Indtrængen kun havde været et Øjeblik, syntes den dog at have haft en velgjørende Virkning; de Stridendes Stemmer dæmpedes, og Samtalen forstjattes fra det Dieblig af i en mere hviskende Tone, indtil, da Alftenen faldt paa, og Tjenerne fik Ordre til at komme med Lys, disse ikke alene fandt den hjertelige Forstaaelse gjenoprettet, men ogsaa opdagede, at der paatænftes et endnu rigeligere Drifkegilde. Friske Kander, hvis Indhold var aftappet fra de udsøgteste Fade, bleve satte frem, og det var ogsaa først i en sildig eller rettere tidlig Time, at Svirebrødrene søgte deres Bærelser.

Det Bærelse, der var bestemt for den Fremmede, indtog første Etage af Bygningens østlige Fløi og havde fordum staaet i særlig Gunst hos Sir Giles selv. Rygtet tilskrev denne Gunst den Lethed, som en hemmelig Trappe med egen Dør ud af Slottet, skaffede ham paa hans Faders, den gamle Ridders, Tid i at følge sine flette Tilbøieligheder, uden at der af den faderlige Arvaagenhed blev lagt Baand paa disses Tilfredsstillelse, en Omstændighed, der ikke mere havde nogen Bægt, da hans Faders Død havde gjort ham til eneraadig Herre over sin Eiendom og sine Handlinger. Fra hin Tid af havde Sir Giles taget Ophold i de saakaldte „Herstabs-

værelser“, medens „Egetræs-værelset“ sjældent beboedes undtagen ved særlig festlige Leiligheder, eller naar Jule-Brændeknuden samlede et usædvanlig stort Antal Gæster omkring Arnen i den nævnte glade Tid.

I hin skjæbnesvangre Nat blev Værelset anvist den ubekjendte Gæst, der søgte sit Leie, op-hedet og opflammet af de midnatlige Orgier, og om Morgenen fandtes han i sin Seng som et op-svulmet, mørkfarvet Lig. Ingen Spor af Vold vare at see paa Legemet; men Læbernes Blyfarve og nogle dunkle Pletter paa Huden vakte en Mis-tanke, som de, der nærrede den, vare for frygtfomme til at udtale. Sir Giles's betroede Læge erklærede, at Grunden til Livets pludselige Opløsning var Apoplexi, fremkaldt ved den foregaaende Nats Umaaodelighed. Liget blev begravet i Stilhed, og, skjøndt Noget rystede paa Hovedet, da de saae den Hast, hvormed Begravelsesceremonierne bleve udførte, var der dog Ingen, der vovede at knurre. Andre Begivenheder fandt Sted, hvorved Tjenestefolkenes Opmærksomhed lededes bort fra denne Sag; Folks Interesse optoges af Dagens politiske Røre, medens Nærmelsen af hin frygtelige „uovervindelige Flaade“, der som et forfængeligt Mundsveir anmasjede sig en Titel, hvis Berettigelse Elementerne i Forening med menneskelig Tapperhed snart skulde modbevise, lagde i den Grad Beslag paa Alles Tænkeevne, at

Mindet om den navnløse Fremmede, der var død indenfor Tapton Everards Mure, efter kort Tids Forløb bleguede, selv om det ikke ganske udslittedes.

Marene fulgte paa hinanden; den „Onde Sir Giles“ var selv for længe siden gaaet ind til sin store Regnskabsaflæggelse, og det formeentes, at han var den Sidste af sin Slægt i lige Linie, skjøndt nogle saa af Gudssets ældre Beboere hørtes undertiden tale om en ældre Broder, der var forsvunden i sin Ungdom og havde aldrig arvet Familieeiendommen. Der gik ogsaa en Tid et almindeligt Rygte om, at han havde efterladt en Søn i fremmede Lande; men Rygtet døde hen, da der ikke indtraf Noget, som kunde bestyrke det; Eieendommen gik uden Indsigelse over til en Sidegren af Slægten, og Hemmeligheden, hvis der var nogen Hemmelighed, blev nedscenket paa Denton Kirkegaard i den gaadefulde Fremmedes eenjømme Grav. Der var kun een Omstændighed, som efter en lang, mellemliggende Periode gjenoplivede Erindringen om disse Begivenheder. Nogle Arbeidsfolk, som vare bestjæftigede med at rydde en gammel Beplantning, der skulde give Plads for et moderne Anlæg, opgravede under Udførelsen af deres Hverv de skimlede Levninger af Noget, der syntes engang at have været en Klædning. Ved næriere Eftersyn var der forblevet Nok tilbage af silkeprydede Udsnit og plumt Broderi til at godtgjøre, at disse Levninger

havde engang udgjort en Del af et Par Bludde-
buxer, medens nogle faa Papirer, der faldt ud
af dem og vare aldeles ulæselige af Fugtighed og
Alder, bleve af de uvidende Bønder overleverede til
Godsets daværende Besidder.

(Fortsættes).

Foreslaaede nye Medlemmer:

Overretsprofurator Engberg.

Viinhandler E. Hviid.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søgnedag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

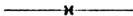
Kontortid: Kl. 8 $\frac{1}{2}$ til 10 $\frac{1}{2}$ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 49.

Lørdagen den 6te December 1884.

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Spøgelset paa Tappington.

(Fortsat).

Om Herremanden var heldigere med at tyde dem, fik man aldrig at vide; i alt Fald hentydede han aldrig til deres Indhold, og der vilde kun have været tænkt meget Lidet over den Sag, naar ikke en gammel Kvinde der paa Stedet havde havt en saa generende Hukommelse, at hun erklærede, hun havde hørt sin Bedstefader sige, at, da den „fremmede Gjæst“ blev forgiven, vare alle hans Klæder tilstede med Undtagelse af hans Buxer; disse, der vare det formodede Gjemmested for de formodede Documenter, kunde aldrig findes. Herren til Tapton Everard smilede, naar han hørte Moder Jones gjøre Hentydninger til Documenter, der til Gunst

for en eller anden ubekjendt Efterkommer af en eller anden ubekjendt Arving kunde muligviis svække Gyldigheden af hans eget Adkomstbrev, og der blev sjældent ymtet om denne Sag af Andre end et eller to Individier, i hvem slige Vidunderfortællinger altid gif ned som varmt Brød, og de havde hørt sige, at nogle andre Personer havde seet et Spøgelse, der maatte være gamle Sir Giles, gaae i Rathue ud af den lille Sideport og ind i den tilstødende Kratskov, hvor han i Sjæleangst vred sine Skygehænder, medens han syntes forgjæves at lede efter Noget, der var skjult i Buskadjet. Det Bærelse, hvori den Fremmede døde, var naturligvis nu og da, efterat denne Begivenhed havde fundet Sted, bleven hjemsøgt af Gjengangere, dog i den senere Tid kun med lange Mellemrum, saa at endogjaa Huusholdersten, Madam Botherby, var nødt til at indrømme, at hun under sit lange Dphold paa Gaarden aldrig havde „mødt noget Bærrer end sig selv;“ dog tilføjede den gamle Dame efter modnere Overvejelse: „Seg maa rigtignok tilstaae, jeg troer, jeg har een Gang seet Djævelen.“

Af denne Beskaffenhed var Sagnet, der knyttede sig til Tupton Everard, og som den livlige Caroline Ingoldsby udviklede for sin ikke mindre kviksvagtige Fætter, Charles Seaforth, Lieutenant i det Hæderlige Ostindiske Compagnis andet Bombay-Arystforsvars-Regiment, da de Arm i Arm spadserede

i Familie-Billedgalleriet, der indeholdt et Dussin Portræter af grimme Forfædre, blandt hvilke ogsaa bemærkedes et, der forestillede den frygtelige Sir Giles i egen dæmoniske Person. Den tappre Befalingsmand i det Hæderlige Ostindiske Compagnis Tjeneste havde paa hiin selvsamme Morgen afslagt sit første Besøg i Huset hos sin Onkel paa mødrene Side, efterat han i flere Aar havde opholdt sig med sit Regiment paa Hindostans solbrændte Sletter, hvorfra han nu var vendt tilbage med en tre Aars Orlov. Han var reist bort som Dreng, nu kom han tilbage som Mand; men det Indtryk, som hans Yndlingskousine allerede før Afreisen havde gjort paa hans ungdommelige Phantasi, var forblevet uvækket, og det var Tipton, hvorhen han først styrede sine Fjed, endogsaa førend han søgte hjem til sin Moder, der var Enke, og dette Brud paa sønlig Anstændighedsfølelse undskyldte han med den Betragtning, at, da Herregaarden laa saa nær ved hans Vej, vilde det være uvenligt af ham, om han, saa at sige, gif sine Slægtinges Dør forbi uden at see ind til dem et Par Timers Tid.

Men han fandt sin Onkel ligesaa gjæstfri som nogensinde før og sin Cousine endnu mere henrivende end før; den Enes Blik og den Andens Anmodninger gjorde det snart umuligt ikke at forlænge de „saa Timer“ til nogle saa Dage, skjøndt Huset var paa samme Tid fuldt af Gjæster.

Der var Familien Peters fra Ramsgate; Hr. og Fru Simpkinson tilligemed de to Frosener Simpkinson vare komne fra Bath for at tilbringe en Maaned hos Familien, og Tom Ingoldsby havde medbragt sin Universitetsven, den velbaarne Augustus Sucklethumbkin, der indfandt sig med Rideknægte og Jagthunde for at jage der en fjorten Dages Tid. Dernæst var der Fru Smægteblik, den rige unge Enke med de store, sorte Dine; Folk sagde, at hun søgte at fange den unge Herremands-
 søn i sit Garn; men Madam Botherby troede ikke, det var sandt; og fremfor Alt var der Mademoiselle Pauline, hendes Kammerjomfru, der sagde Mon Dieu! til hvert andet Ord og udbrød Quelle horreur! naar hun fik Die paa Madame Botherbys Hoved-
 tøj. Kort sagt, for at bruge den sidstnævnte, høitagtede Dames eget Udtryk, Huset var „propfuldt“ lige op til selve Kvistkamrene, Alt undtagen „Egetræs-
 værelset“, der, da Lieutenanten udtalte en meget høifindet Ringeagt for Spøgelse, strax blev ind-
 rettet til hans specielle Befvemmelighed, og imidlertid var Hr. Maguire glad ved at maatte dele Værelse med Oliver Dobbs, Herremandens egen Tjener.

„Kom, Carl, Maskinen er lige ved at gaa af
 Rog; Du vil ikke faa noget Godt af Din Frokost!

hvordan kan det være, at Du er bleven saa doven?" Dette var Frøken Ingoldsbys Morgenhilsen til Krigsmanden, da han traadte ind i Spisestuen en halv Time efter, at det næstsidste Medlem af Selskabet havde viist sig.

„Det er rigtignof en deilig Herre at træffe Aftale med,“ tilføiede Miss Frances samstemmende. „Hvad er der blevet af vor Fjeldtour før Frokosten?“

„Na, nu omstunder tænke de unge Mænd aldrig paa at holde noget Løfte,“ sagde Fru Peters, en lille Dame med et væselagtigt Ansigt og et Par sammenknebne Dine.

„Da jeg var en ung Mand,“ bemærkede Hr. Peters, „husker jeg meget godt, at jeg altid satte en Vre i — —“

„Hvor længe er det siden, maa jeg spørge?“ faldt Hr. Simpfinson fra Bath ham i Talen.

„Da jeg giftede mig, var jeg, lad mig see, jeg var — —“

„Maa jeg ikke bede Dig, om Du vil holde Din Mund, Peters, og spise Din Frokost,“ afbrød hans bedre Halvdeel ham, da hun havde en dødelig Skræk for chronologiske Sideblik; „det er meget upassende at plage Folk med Dine Familieanliggender.“

Paa dette Tidspunkt havde Lieutenanten indtaget sin Plads i Tavshed, idet hele hans Hilsen kun bestod i et godmodigt Nik og et halvt smilende,

halvt spørgende Diekast. Slagen som han var og i den umiddelbare Nærværelse af hende, der havde skudt saa stor en Breche i hans Hjerte, var han oien synlig adspredt og aandsfraværende; denne hans Maade at være paa henførte den skjønne Caroline i Smug til den Forudsætning, at han var udelukkende beskæftiget med hendes Ynder; hvor vilde hun være faret tilbage af Forbavselse og Uvillie, havde hun anet, at disse Ynder for Diebliffet maatte dele Eiendomsretten til hans Tankegang med et Par Beenklæder!

Charles drak sin Kaffe og fortærede dertil et halvt Dussin Eg, idet han nu og da sendte Damerne et gjennemtrængende Blik i Haab om, at et stjaalent Smil eller et Diekast, der tydede paa gjensidig Forstaaelse, skulde afgive et forræderisk Beviis for den Sammenpærgelse, han troede sig et Offer for. Men forgjæves! Ikke et eneste Smilehul bevægede sig som et Kjendetegn paa Skjælmeri, og ikke et eneste Dienbryn løftede sig i Veiret for at bekræfte hans Mistanke. Vink og Antydninger fra hans Side forbleve ganske ubemærkede; bestemte Spørgsmaal kunde der naturligvis ikke være Tale om; det var en Materie, han ikke turde røre ved umiddelbart.

Da Frokosten var til Ende, galopperede Selskabet afsted, og al den Skjønhed, baade levende og livløs, der omgav Lieutenant Seaforth af Bombay Rystregiment, lagde i den Grad Beslag

paa hele hans Existents, at han tænkte saa lidet paa sine Beenklæder, som om han var født oppe paa Toppen af Ben Lomond midt iblandt de barbenede Spißkötter.

Atter en Nat var forløben; Solen stod glimrende op, idet den med sine lave Straaler dannede en pragtfuld Regnbue i det jjerne Vest, hvorhen den tunge Sky, der i de sidste to Timer havde udstødt sine Bænder over Jorden, var nu isærd med at flygte for den seirrige Dagens Konge.

„Ja, det nytter kun lidet, at jeg blanker Jer!“
 saaledes tiltalte Hr. Barney Maguire et Par „splinternye“ Jockey Støvler, Prima Parer fra Hobys Fabrik, da han satte dem ned foran sin Herres Toiletbord. Lieutenanten havde kjøbt dem paa sin Reise gjennem Byen. De vare for første Gang paa denne selvsamme Morgen komne under Tjenerens forskjønnende Haand, og de vare blevne saa lidet tilsmudsede under Ridtet gjennem Torvemoserne den foregaaende Dag, at en mindre samvittighedsfuld Officeersoppasser kunde maaske have fundet Anvendelsen af „Warrens mageløse Blanksværte“ aldeles overflødig. Men dette var ikke Tilfældet med Barney. Med den minutiosjeste Omhu havde han fjernet den ubetydeligste Smudsplet fra Støvlernes

hele polerede Overflad, og der stode de nu, frydende sig i deres sorte Glands. Det var derfor intet Under, at et smerteligt Stif gjennemborede Hr. Maguires Bryst, da han tænkte paa det Arbeide, der nu forestod dem, og som var saa forskjelligt fra Gaarsdagens Leg; det var intet Under, at han, efter gjennem de neppe tørrede Vinduesruder at have opdaget en Wei, der laa i tommetykt Mudder, mumlede med et Suk: „Ja, det nytter kun lidt, at jeg blanker Ser!“ Han havde nemlig erfaret nedeunder, at der laa en heel Miil seig og klæbrig Leerbund imellem Herregaarden og Bolsøver Abbedi, hvis maleriske Ruiner: „Dig Kom, saa stort og stolt i sit Forsald,“ Selskabet havde besluttet at undersøge.

(Fortsættes).

Foreslaaet nyt Medlem:

Mathilde N. Langkjær f. Hansen,
Enke efter Klokker L.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,
aaabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 50.

Lørdagen den 13de December 1884.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Tirsdag den 23de Decbr. d. A. Eftm. Kl. 6 afholdes en Repræsentantsforsamling Østergade 54, paa hvilken der bliver at

1. foretage Valg af
1 Administrator, 1 Revisor og
3 Repræsentanter til at foretage det aarlige Activestersyn.
2. tage Bestemmelse om, hvormeget der i Maret 1885 maa anvendes til Laan, Pensioner og Gratificationer.
3. behandle Løisbrf. Kromphardts Forslag til at op-
høre med Udgivelsen af Ugebladet „Borgervennen“
m. m. see herom Ugeblad Nr. 20 af 17 Mai d. A.
Til denne Forsamling indbydes herved de
Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Kbhvn. d. 8 Decbr. 1884.

Th. Svanckjær, A. G. Reimann, D. F. Olsen.

Kierrumgaard.

Spøgelseet paa Tappington.

(Fortsat).

Herren havde allerede begyndt at flæde sig paa, og Tjeneren var ved at sætte Remme paa et Par lette, svanehalsede Sporer, da den Førstnævntes Haand blev standset ved det gamle Spørgsmaal: „Barney, hvor er Beenflæderne?“

De vare intetsteds at finde.

Hr. Seaforth steg den Morgen ned med sin Ridepidst i Haanden og var iført en smuk, grøn Ridefrakke, men uden tilsvarende Beenflæder og Støvler; et Par almindelige, vide Beenflæder udenpaa nogle smaa Wellingtonstøvler omfattede, med et vist Brud paa det Ensartede, hans nedre Menneske og traadte jaaledes i Stedet for Gaarsdagens laante, men allerede tilbageleverede Permissioner. Sockestøvlerne havde foreløbigt Ferie.

„Det er en smuk Morgen efter Regnen,“ sagde Hr. Simpfinson fra Bath.

„Ja, det er netop et prægtigt Veir for Humlen,“ bemærkede Hr. Peters. „Jeg kan huske, at, da jeg var en Dreng — — —“

„Hold Din Mund „Peters,“ sagde Fru Peters, et Raad, som denne exemplariske Matrone stadigt henvendte til „sin Peters,“ som hun kaldte ham, naarsomhelst han belavede sig paa at komme frem med sine Ungdomserindringer. Det vilde være vanskeligt noiagtigt at angive, hvilken Grund hun kunde have hertil, med mindre den Historie skulde være sand, som en lille Jugl havde hvistet Madam Botherby i Dret: At Hr. Peters, skjøndt han nu var en rig Mand, havde faaet sin Uddannelse i en fattigskole, og det kunde ligne ham, at han en skjøn Dag vilde begynde at „erindre“ og af den Grund gjøre Hentydninger til sin Skoledrengeuniform. Som sædvanligt parerede han Ordre og „holdt sin Mund.“

„Det er et prægtigt Veir at tage til Ruinerne i,“ sagde unge Ingoldsby. „Men hvad Fanden gaaer der af Dig, Charles? Du har da vel ikke i Sinde at ride omkring paa vore Landeveie i den tynde Dragt?“

„Gud bevare os!“ sagde Froken Julia Simpfinson, „De vil jo blive ganske vaad.“

Du skulde hellere tage Toms Kaleshevogn tilraadede Dnflen.

Men dette Forslag blev strax overstemt; Fru Smægteblik havde allerede lagt Beslag paa Kaleshevognen, et Kjøretøi, der fremfor alle andre var

bekvemt til deri at vedligeholde et ikke altfor compromitterende Kofetteri.

„Du kan jo kjøre Frøken Julia i Phaëtonen!“
 Nej, det var Hr. Peters' Bestilling. Hr. Peters var en temmelig daarlig Rytter; men han havde indlagt sig nogen Berømmelse som Kudsk, da han reiste omkring i den mellemste Deel af England for Firmaet Bagshaw, Snivelby & Ghrimmes.

„Mange Tak, jeg rider med mine Cousiner,“ sagde Charles med al den Nonchalance, som han kunde byde over; og det gjorde han da; Hr. Ingoldsby, Fru Peters, Hr. Simpkinson fra Bath og hans ældste Datter med sit Album fulgte bagefter i Familiekaretten. Den fremmede Student afgav den Kjendelse om hele Touren, at den var „fordømt langsom,“ og foretrak at melde sig ud af Selskabet til Gunst for Skovrideren og en Cigar. „Der var ikke noget Morjsomt i at see paa gamle Huse.“ Fru Simpkinson vilde heller ikke tage med, men vilde benytte Leiligheden til at dvæle lidt i Madam Botherbys Huusholdningslaboratorium, da denne sidstnævnte Dame havde lovet at indvie hende i den store Hemmelighed at forvandle Stikkelsbærgrød til Guavagelée.

„Har De nogensinde før seet et gammelt Abbedi, Hr. Peters?“

„Ja, Frøken, et fransk Abbedi; vi har faaet

et i Ramsgate; han lærer Frøenerne Jones at parlere; han er paa den forkeerte Side af de treds."

Frøken Simpkinson luffede sit Album med et Udtryk i sit Ansigt af ufjelig Foragt.

Hr. Simpkinson fra Bath var en stor Archæolog og Antiquitetsjamler, af det renefte Vand endogsaa; han havde gennemlæst Givillims Heraldik og Mills Korstogenes Historie; han kjendte ethvert Kobberstik i Klosterhistorien Monasticon; han havde skrevet en Afhandling om Priorværdighedens Oprindelse og bestemt Datoen, for Prægningen af en Kobberskilling fra Dronning Annas Regjering. Et indflydelsesrigt Medlem af det Antiquariske Selskab, paa hvis Pragtværk „Skjønne Udsigter fra Bagnigge Badene“ han havde tegnet sig for flere Exemplarer, skaffede ham Sæde i Bestyrelsen for dette lærde Samfund, og fra dette lykkelige Dieblif af havde Sylvanus Urban ikke nogen mere utrættelig Correspondent. Hans Optagelsesafhandling om Præsidentens trefantede Hat ansaaes for et Vidunder af Lærdom, og hans Beretning om den første Anvendelse af Forgyldning paa Peberkager betragtedes som et Mesterværk i Retning af antikvarisk Undersøgelse. Hans ældste Datter var en beslægtet Mand; naar hendes Faders Røppe, Symbolet paa hans Værdighed, ikke var falden ned over hendes Skuldre, da var det kun, fordi han ikke selv havde afført sig den; men Slæbet paa

Kappen havde hun foreløbigt grebet fat i. Hvilket begejstrende Syn var derfor ikke Bolsovers prægtige Ruin for saadanne to Sjæle og een Tanke! dens brudte Buer, dens hejmuldrende Tinder og de luftige Spor af dens halvt odelagte Vinduer! Hele Selskabet var i en Henrykkelsesruus; Hr. Simpfinson begyndte at udkaste Planen til en Afhandling, og hans Datter følte sig inspireret til at forfatte en Ode; selv Seaforth loffedes for et Dieblif til at glemme sin Kjærlighed og Alt, hvad han havde mistet, idet han stirrede paa disse ensomme Rester fra den svundne Tid; Enkens Lorgnet vendte sig bort fra hendes Ledjagers Baffenbarter for at dvæle paa den frodige Vedbende; Fru Peters astørrede sine Brillen, og „hendes Peters“ yttrede en Formodning om, at Midtertaarnet „havde engang været Grevskabets Arresthus.“ Godseieren var Philosoph; han havde været der før, yttrede derfor ingen Beundring, men bad blot, om man vilde tage den kolde Dretunge og Kyllingestegen ud af Vognmagasinet.

„Bolsover Abbedi,“ sagde Hr Simpfinson med en Kjendermine, „Bolsover Abbedi blev grundlagt under Henrik den Sjettes Regjering i Begyndelsen af det ellefte Aarhundrede. Hugo af Bolsover havde ledjaget denne Monark til det hellige Land paa det Tog, han udførte som Bod for Mordet paa sine unge Neveuer i Tower. Ved Ophævelsen

af Klostrene blev Korsridder-Veteranen belønet med Torderne og Bygningerne som Herresæde, og han tillagde da Godset sit eget Navn Bølsøver eller Bi=ugl=øver, som ved en fordærvet Udtale er blevet til Bølsøver, det vil sige: en Bi oven over tre Ugler; det var nemlig det Naabenmærke, som denne udmærkede Korsfarer bar ved Beløringen af Nere.“

„Ja, men det var jo Sir Sidney Smith,“ jagde Hr. Peters; „jeg har hørt ham omtale, baade ham og Fru Partington, og — — — —“

„Ti stille, Peters, og gør Dig ikke latterlig,“ afbrød hans Frue ham skarpt. Peters tav stille og søgte Trøst i et Glas stærkt Øl.

„For Besiddelsen af disse Torder,“ vedblev Oldgranskeren, „skulde der ydes Kongen Lehnshylдинг ved Overtækkelse af tre hvide Ugler og en Skrukke Honning — —“

„Na, hvor sødt!“ udbød Fruen Julia. Hr. Peters slukkede sig om Munden.

„Jeg beder Dig, kjære Julia, afbryd mig ikke — ja, Ugler og Honning skulde der leveres, naar= somhelst Kongen kom til denne Egn paa Røttejagt.“

„Paa Røttejagt?“ udbød Godseieren, idet han af Forbavselse holdt pludseligt inde med at gnave paa et Kyllingebeen.

„Ja, ganske vist, min kjære Ven; husker De ikke, at Røtterne engang kom ind under Jagtlovene som en mindre Slags Wildt? Røtter og Mus og

lignende Jmaat Bildt," hvad? — Kjender De ikke Deres Shaksppeare? Bore Forfædre spiste Rotter; (De væmmelige Menneſter!" yttrede Frøken Julia i Parenthes med en Gysen) og Ugler, veed De nok, ere udmærkede Muſefangere — —"

„Seg har ſeet en Ugler," bemærkede Hr. Peters; „der er en i den zoologiſke Have, en lille frogneſet Fyr i en Baryt — kun dens Fjedre og — —"

Det var nu ſtaffels Peters' Skjæbne, at han aldrig ſkulde ſaa Lov til at tale ud.

„Di ſtille!" raabte den velbekjendte myndige Stemme, og den ſelvbeſtalte Naturforſker trak ſig tilbage i ſin Skal ligesom en Snegl i den zoologiſke Have.

(Fortſættes).

Foreſlaaet nyt Medlem:

Borſtenbinder Baldemar Schnell.

Selſkabets Bogholderkontor,

Beſtergade 23, 2den Sal,

aabent hver Sognedag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selſkabets Kaſſererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirſdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Eſterm.

Borger-Vennen.

Sex og halvfemstydende Aargang.

N°. 51.

Lørdagen den 20de December 1884.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Tirsdag den 23de Decbr. d. A. Eftm. Kl. 6 afholdes en Repræsentantforsamling Østergade 54, paa hvilken der bliver at

1. foretage Valg af
1 Administrator, 1 Revisor og
3 Repræsentanter til at foretage det aarlige Activestersyn.
2. tage Bestemmelse om, hvormed der i Maret 1885 maa anvendes til Laan, Pensioner og Gratificationer.
3. behandle Tøisbrf. Kromphardts Forslag til at op-
høre med Udgivelsen af Ugebladet „Borgervennen“
m. m. see herom Ugeblad Nr. 20 af 17 Mai d. A.
Til denne Forsamling indbydes herved de
Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Kbhvn. d. 8 Decbr. 1884.

Th. Svanevær, A. G. Reimann, D. F. Olsen.

Kierrumgaard.

Spøgelseet paa Tappington.

(Fortjæt).

„De skulde læse Blounts „Budfige Servituter“, Hr. Ingoldsby,“ vedblev Simpkinson. „Det var en lærd Mand, denne Blount! Seer De nu, min Ven, Hans kongelige Høihed, Hertugen af York, gav engang i Betaling til Lord Ferrers en Hestesto af Sølv — —“

„Ham har jeg hørt tale om,“ afbrød den uforbederlige Peters; „han blev hængt i en Silkesnor, fordi han havde stukket Dr. Johnson.“

Oldgransteren værdigede ikke Afbrydelsen nogen-
sombhelt Opmærksomhed; han tog sig blot en Priis
Tobak og fortsatte derpaa sit Foredrag.

„En Hestesto af Sølv, min Herre; den skal ydes ham af enhver kongelig Person, der rider over hans Jorder; og, naar De vil kaste et Blik i Penny-Magasinet for Provindsjernes Historie, der nu udgives af en særdeles dygtig Mand, som jeg erjaa lykkelig at kunne henregne blandt mine Venner, da vil De see, at Langhale i Grevsfabet Norfolk var i

en vis Baldwins Besiddelse „i Kraft af Spring, Bøst og Stønnen,“ det vil sige, han skulde hver Juul komme ind i Westminster Hall for at gjøre et Spring der, raabe Hem! og — —“

„Hr. Simpkinson, vil De ikke have et Glas Sherry?“ raabte Tom Ingoldsby hurtigt.

„Nei Tak. — Seer De nu, denne Baldwin, med Tilnavnet Le — —“

„Fru Smægteblik vil gjerne drikke et Glas med Dem; hun har nu een Gang faaet den Idee,“ jagde Tom endnu hurtigere, medens han paa samme Tid fyldte et Glas og stak det i Haanden paa „den Lærde,“ der saaledes blev standset midt i sin Fortælling og slugte den tilbudte Drik, som om den havde været Medicin.

„Hvad Pokker har Frøken Simpkinson opdaget der?“ vedblev Tom; „det maa vist være noget Interessant. Se bare, hvor hurtigt hun skriver!“

Paa den Maade blev man endelig fri for den videre Udfoldelse af Hr. Simpkinson's Lærdom. Alles Blik var nu rettet mod Frøken Simpkinson, der var altfor ætherisk til at bekymre sig om almindelige, menneskelige Befvemmeligheder og derfor havde taget Plads affides paa de forfaldne Levninger af en Gravsteen, idet hun ivrigt overantvortede til Papiret Noget, der syntes ganske at opfyldte hende; Udtrykket, Diet, der „rullede i et Skjønhedens Banvid,“ Alt forraadte, at det guddommelige

Bingeslag havde grebet hende. Hendes Fader stod op og sneg sig tabs hen til hende.

„Sikken en gammel Orne, det har været,“ mumlede unge Ingoldsby, idet han maaskee derved hentydede til et Stykke Svinesteg, som han netop var begyndt at bearbejde, men som dog ikke syntes saa særdeles vanskeligt at tygge, naar man skulde domme fra den Hurtighed, hvormed han lod det forsvinde.

Men hvad var der i al den Tid bleven af Seaforth og hans smukke Caroline? Ja, seer De, det gik nu saaledes til, at de paa een Gang bleve grebne af en af hine høie Spidsbuers maleriske Skjønhed, som den udmærkede Oldgrandster, Mr. Korseley Curtus, har beskrevet i sine „Antikvariske Optegnelser“ og kaldt „et gothisk Vindue af den sachsiske Orden;“ men saa hændtes det netop, at Bedbenden vovede saa tæt og saa smukt paa den anden Side, at de gik rundt omkring for at see paa den; men saa kom de for nær hen til den, hvorved den tabte Halvdelen af sin maleriske Virkning, og af den Grund gik de saa til en lille Høi, der laa en halvandet hundrede Alen borte; men, for at komme til den, maatte de over en lille Huulvei, og der var saadant et rædsomt Uføre, at Charles maatte bære sin Cousine over det; da de saa skulde tilbage igjen, vilde hun naturligvis ikke for Alt i Verden gjøre ham den Uleilighed igjen; derfor vare

de nu gaaede ad en Wei, som var meget bedre; men den var jo rigtignok noget længere, og der var desuden Hækker og Grøfter paa Weien, de maatte over Stenter og igjennem Led, saa der var forløbet en Timeetid eller mere, førend de vare istand til at komme tilbage til Selskabet.

„Ih, Du gode Gud!“ sagde Frøken Julia Simpfinson, „hvor De dog har været længe borte!“

Dg det havde de jo ganske vist. Bemærkningen var meget træffende og meget naturlig. De havde virkelig været længe borte, og en rigtig hyggelig Pasfiar havde de havt. Dg hvad troer De, de havde pasfiaret om, min kjære Frøken?

„Ih, Du gode Gud! om Kjærlighed, sagtens, om Maaneskin og Dine og Nattergale og — —“

Nei, stop, stop, min søde, unge Dame! lad nu ikke Deres glødende Følelser løbe af med Dem! Jeg har ganske vist ikke til Hensigt at paastaae, at et eller flere af disse nydelige Themaer slet ikke kunne være bragte paa Bane; men den vigtigste og ledende Gjenstand for Forhandlingerne var — Lieutenant Seaforths Beenklæder.

„Caroline,“ sagde Charles, „jeg har havt saadan nogen løierlige Drømme i den Tid, jeg har været paa Tappington.“

„Har Du det?“ smilede den unge Dame, idet hun bøiede sin slanke Nakke som en Svane, der

pudser sine Fjedre. „Har Du havt saadan nogen løierlige Drømme?“

„Ja, Drømme, eller maafsee rettere Drøm; for det var altid Et og det Samme, der gjentog sig; og hvad troer Du, det var?“

„Det er umuligt for mig at gjætte,“ saaledes lød den unge Dames Ord. „Det er ikke svært at gjætte det,“ sagde derimod hendes Die saa tydeligt, som nogenfinde et Die har kunnet tale.

„Jeg drømte — om Din Oldefader.“

Der kom et forandret Udtryk i Blikket — „Min Oldefader?“

„Ja, den gamle Sir Giles eller Sir John, som Du fortalte mig om forleden Dag: han gif ind i mit Soveværelse i sin korte, carmoisjnrøde Floielskappe, med sit lange Slagsværd ved Siden, sin fjederbesatte Baret paa Hovedet, affurat som han er afmalet paa Billedet; men med een Undtagelse.“

„Og hvad var det?“

„Hans nederste Extremiteter vare blottede og fremviste fem Knoklerne af en Beenrad.“

„Naa, og hvad saa?“

Efterat han var gaaet et Par Gange op og ned i Værelset og havde seet sig om med en opmærksom Mine, gif han hen til den nederste Ende af Sengen, og stirrede paa mig paa en saadan Maade, at det er mig umuligt at beskrive det, og saa — saa tog han fat i mine Beenflæder, og, inden jeg vidste et

Ord af det, havde han truffet dem uden paa sine knoklede Been, hvorefter han spankede hen til Speilet og syntes at betragte sig selv i det med stort Velbehag. Jeg forsøgte at tale, men forgjæves. De Anstrængelser, jeg gjorde herfor, syntes imidlertid at vække hans Opmærksomhed; for han dreiede sig rundt og viste mig det væmmeligste Dødningshoved, Du kan tænke Dig, og med et ubeskriveligt Griin gif han ud af Bærelset."

"Det var da løierligt, Carl. Hvor kan Du komme med saadan noget Snak?"

"Ja men, Caroline, — Beenklæderne ere virkelig borte."

Den følgende Morgen var Seaforth, tvertimod sin Sædvane, den første Person i Frokostværelset. Da ingen Anden var tilstede der, gjorde han, hvad ni unge Mænd af ti vilde have gjort under lignende Omstændigheder: han gif hen til Kaminen, stillede sig paa Gulvtæppet foran samme, tog ethvert af sine Frakkeskjøder under hver sin Arm og vendte derpaa om imod Ilden den Deel af det menneskelige Legeme, som det ansees for lige utilbørligt at præsentere enten Ven eller Fjende. Et alvorligt, for ikke at sige ængsteligt Udtryk var synligt paa hans godmodige Ansigt, og hans Mund var ifærd med at forme sig til en Knup, der vilde til at

springe ud i en Fløitemelodi, da lille Flo, en spinkel Skjodehund af Blenheim Racen og den forfjælede Gjenstand for Frøken Julia Simpfinjons omme Følelser, foer frem fra sit Leie under en Sopha og begyndte at gjøe ad — hans Beenflæder.

(Fortsættes).

Foreslaaede nye Medlemmer:

C. H. Bøisen, Stomagermester.

C. T. Ravn, Detailhandler.

S. Petersen, Datter af Meel- og Grynhandler P.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sex og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 52.

Lørdagen den 27de December 1884.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri, Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Spøgelset paa Tappington.

(Fortsat).

Det var en elegant Prøve paa smukt Strædderarbejde i Beenklædefaget, af en lysgraa, „meleret“ Farve, med en bred Stribe af det mest funklende Skarlagen løbende lodret ned fra Høfte til Ankel, fort sagt, det var de reglementerede Beenklæder for det kongelige Bombastiske Rystforsvarsregiment. Dyret, der var opdraget paa Landet, havde aldrig før i sit Liv seet saadant et Par Buxer. Den skarlagensrøde Stribe, hvis Glans forøgedes ved Gjenstinet fra Ilden, syntes at virke paa Floras Nerver paa samme Maade, som den samme Farve virker paa Tyre og Kalkuner; det lille Hundefruentimmer foer frem til Angreb, og hendes lydige Bjæffen holdt

i Voldsomhed Skridt med hendes Forbavselse. Et eftertryffeligt Spark fra den besværede Officeer forandrede Situationen og foranledigede et Tilbage- tog i samme Øjeblik, som det stridbare Dyr's Herster- inde traadte ind til dets Hjælp. „Men Du gode Gud! Hvad er der i Vejen, Flo?“ raabte Damen fuld af Medfølelse, idet hun rettede et forskende Blik paa Herren.

Dette Blik kunde ligesaa godt have havt en Dyne eller hvilkensomhelst anden følesløs Ting til Gjenstand. Hans Mine udtrykte en uforstyrrelig Mandstraværelse, der trodsede ethvert spørgende Die- fast, og, da han ikke vilde, medens Flora ikke kunde give nogen Forklaring, blev det sidstnævnte, forurettede Individ nødt til at bide den det tilspøiede Krænkelse i sig. Andre Medlemmer af Familien og Gæsterne kom nu efterhaanden ind og samlede sig omkring det Bord, der var helliget det jelskabe- ligste af alle Maaltider; Maskinen paraderede „hvæ- jende hed“, og Kopperne, der „glæde, men be- ruse ikke“, udsendte dampende en Duft af den fineste The; Rager og Marmelade tilligemed Abjernerne bortdroge Opmærksomheden fra Carls krigerste Paa- klædning. Til sidst foranledigede et Blik fra Caroline fulgt af et Smil, der næsten udartede til en dæmpet Latter, at han hurtigt vendte sig om og tiltalte sin Nabo. Det var Fruen Simpfinson, der i dybe Tanker nippede til sin The og gjennembladede sit

Album. Et Spørgsmaal om Gjenstanden for hendes Studier fralokkede hende den Tilstaaelse, at hun for Øjeblikket var bestæftiget med at føje de fuldendende Pennestrog til et Digt, hvortil Bolsovers romantiske Rester havde inspireret hende. Selskabets Bønner om at høre det vare naturligtviis meget indtrængende. Hr. Peters, „der holdt af Vers“, var i Særdeleshed udholdende, og tilsidst gav Sappho efter. Først kom der et indledende „Hm!“ derpaa et Blik i Spejlet for at forviise sig om, at hendes Udtryk var tilstrækkeligt sentimentalt, og saa begyndte Digterinden:

„Der er en hellig Fryd i Sindet,
 „Som Hverdagssjælen kjender ei,
 „Naar Oldtidsrester løsne Bindet
 „For Djet, der var hidtil blindet
 „Paa Forstuingernes trange Vej.
 „Hvor sødt, naar Aftenklokken lyder,
 „At vanke til Ruinen hen,
 „Der stum, men talende dog tyder...“

„Vov vov! Vov vov! hylede et uhykkeligt og lidende Bæsen under Bordet. Det var en uheldig Stund for firbenede Medskabninger, og, hvis det er sandt, at „enhver Hund har sin Dag,“ kunde den rigtignok ikke have valgt nogen ugunstigere. Fru Smægteblik havde ogsaa en Kjøledægge, en Yndlingsmoppe, hvis kvabsede Skiffelse, sorte Snude og frummede Hale, der snuede sig som en Selleri-knop i et Salatfad, gave Vidnesbyrd om hans hollandske Herkomst. Vov, vov, vov! vedblev Dyret, og dieblikkelig stemmede Flo i med og gjorde en

Duet ud af det. Sandt at sige, havde Moppen endnu en Grund til at yttre sin Utilfredshed foruden den, der laa i den Simpkinsonske Muses Udgydelse; den anden Hund gjøede kun for Selskabs Skyld. Neppe var Digterinden kommen gennem sin første Stanze, førend Tom Ingoldsby i Diebliffets Begeistring saa fuldstændigt glemte den materielle Verden omkring ham, at han i sin Landsfraværelse lagde uforsigtigt Haanden paa Themastinens Hane.

(Fortsættes).

Foreslaaede nye Medlemmer:

Detailhandler H. B. Larsen.

Jorhy. Vognmand Fr. L. Brion.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.
